

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline
สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2

นางสาวขวัญชนก เสนะวิณิน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
วันรับ.....
วันลงทะเบียน..... 265127
เลขทะเบียน..... ๑
เลขเรียกหนังสือ..... A95.1 ข1711 ก 2563

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2563

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

เรื่อง : การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline
สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2

ผู้วิจัย : นางสาวขวัญชนก เสนะวีณิน

ได้รับอนุมัติเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ท.ดร.ณัฐชัย จันทุม)
คณบดีคณะครุศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิราศ จันทจรจิตร)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ฤทธิ์ โสกา)

กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ธัญลักษณ์ เขจรภักดิ์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรگانต์ จังหาร)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเลิง)

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ค
ABSTRACT	จ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ซ
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	5
1.3 สมมติฐานการวิจัย	5
1.4 ขอบเขตการวิจัย	5
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	7
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	8
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	9
2.1 การจัดการศึกษาอาชีวศึกษา	9
2.2 การปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอาชีวศึกษา	22
2.3 การสอนโดยใช้วิธีสอนแบบโครงเรื่อง (Storyline Method)	30
2.4 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	40
2.5 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้	50
2.6 การหาค่าดัชนีประสิทธิผล	54
2.7 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ	55
2.8 บริบทของวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด	61
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	61
2.10 กรอบแนวคิดการวิจัย	68
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	69
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	69
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	69

หัวข้อเรื่อง	หน้า
3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย	70
3.4 รูปแบบการวิจัย	75
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	75
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	76
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	76
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	81
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	81
4.2 ลำดับขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล	81
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	82
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	90
5.1 สรุปผลการวิจัย	90
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	91
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	96
บรรณานุกรม	98
ภาคผนวก	106
ภาคผนวก ก ตัวอย่างเครื่องมือ	107
ภาคผนวก ข การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือวิจัย	147
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	159
ภาคผนวก ง หนังสือขอความอนุเคราะห์	167
ประวัติผู้วิจัย	176

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1	แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design 75
4.1	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละของคะแนน ที่เกิดจากการกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 82
4.2	ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 84
4.3	คะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 84
4.4	ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 86
4.5	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline 86
4.6	ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline 87
ข.1	ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ 148
ข.2	ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 150
ข.3	ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 152
ข.4	ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 154
ข.5	ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 156
ข.6	ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจมีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline 157

ค.1	ผลวิเคราะห์หาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80	160
ค.2	ประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80	161
ค.3	คะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2	162
ค.4	ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2	164
ค.5	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline	164
ค.6	ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline	164

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของวิธีการสอนแบบโครงเรื่อง	34
2.2	กรอบแนวคิด	68

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สังคมโลกในปัจจุบัน สาธารณรัฐประชาชนจีนมีบทบาทสูงในการพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาคอาเซียนและในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลก มีแนวโน้มที่จะขยายบทบาทในประชาคมโลกอย่างต่อเนื่อง ภาษาจีน จึงนับเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญภาษาหนึ่ง ที่มีผู้ใช้มากเกือบ 2,000 ล้านคน ทั่วโลก รองจากภาษาอังกฤษ และเป็นหนึ่งในภาษาราชการที่ถูกใช้ในการประชุมต่าง ๆ ของสหประชาชาติ (อดิเรก นวลศรี, 2558 , น. 10) ประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีความสัมพันธ์ทางการทูตและมีการติดต่อกันมาอย่างยาวนานกว่า 30 ปี ภาษาจีนจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศเป็นอย่างยิ่ง การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยได้มีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น นับตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 4 โดยในปัจจุบันได้มีการจัดการเรียนการสอนเป็นโปรแกรมวิชาเลือก ในสถานศึกษาชั้นพื้นฐานเช่นเดียวกับภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เช่นฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน ญี่ปุ่น เกาหลี ฯลฯ นอกจากนั้นยังเปิดหลักสูตรปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และเอกชน รวมทั้งการศึกษานอกระบบโรงเรียนด้วย เนื่องจากสังคมไทยเกิดกระแสนิยมการเรียนภาษาจีนเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งเพื่อนำไปใช้ในการปฏิสัมพันธ์ร่วมมือทางการค้า เศรษฐกิจ และเพื่อใช้ในภาคบริการต่าง ๆ ของสังคมที่จำเป็นต้องใช้ภาษาจีนในการสื่อสารจึงทำให้ประชากรกลุ่มต่าง ๆ ให้ความสนใจเรียนภาษาจีนเพิ่มยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 , น. 211)

ปัญหาที่เกิดขึ้นในภาพรวมของการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในสถานศึกษา ทุกสังกัดของประเทศไทย พบว่า หลักสูตรการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนจะมุ่งเน้นไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการอ่าน และเขียน แล้วจึงค่อยมาฟัง และพูด แต่ไม่มุ่งเน้นทางการสื่อสารและการนำมาใช้จริงในชีวิตประจำวัน (สุริพร ไตรจันทร์, 2557 , น. 198) นอกจากนี้ งานวิจัยของ พัทธนี ตั้งยีนยง (2551, น. 150-158) พบว่าการตัดสินใจเรียนภาษาจีนเป็นเจตนาของผู้ปกครองในระดับชั้นประถมศึกษา แต่พอถึงระดับมัธยมศึกษาต้น ก็มีปัญหว่าในความเป็นจริงการเรียนภาษาต่างประเทศต้องสามารถเรียนฝึกทักษะเพื่อการสื่อสารได้ แต่พอระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คนก็ไปให้ความสำคัญกับการจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยทำให้เรียนเพื่อเอาไปเป็นวิชาหนึ่งในการสอบมากกว่า ฉะนั้น ก็ไม่จำเป็นต้องใช้ทักษะการสื่อสาร การเรียนการสอนก็จะเน้นไปที่ข้อสอบ จึงเป็นการทำลายโอกาสในการพัฒนาทักษะ

ทั้งด้านการพูด การฟัง แต่พอการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยจะต้องไปทำงานและต้องสื่อสารให้ได้ ก็ไปเรียนอีกแบบ จึงเห็นว่าเป้าหมายในการจัดการเรียนการสอนไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน สำหรับ อาชีวศึกษาที่จัดการเรียนการสอนในสายวิชาชีพ ที่มีทั้งด้าน พณิชยกรรม อุตสาหกรรม คหกรรม ศิลปกรรม และด้านเกษตรกรรม ทั้งระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง) เป็นการศึกษาที่เน้นจบแล้วเพื่อทำงานมากกว่า ศึกษาต่อและสามารถทำงานได้ทั้งระบบเอกชน และภาครัฐบาล โดยเฉพาะภาคเอกชนที่มีธุรกิจในประเทศซึ่งเริ่มนำเข้าสู่ระบบอาเซียน (AEC) โดยมีการขยายธุรกิจทางด้านต่างประเทศมากขึ้นแรงงาน ไทยที่เกี่ยวกับช่างฝีมือ อาทิ ช่างเชื่อม ช่างโลหะ ล้วนเป็นที่ยอมรับในต่างประเทศและเป็นอาชีพที่ ขาดแคลน

ปัจจุบันปัญหาหลักสูตรการสอนภาษาจีนในสถานศึกษาของประเทศไทยมีมากมาย เช่น หลักสูตรตำราเรียน ครูผู้สอน เป็นต้น ศูนย์จีนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (สุริพร ไตรจันทร์, 2557, น. 6) ได้วิจัยการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยทั้งระบบพบว่า คนไทยที่ เรียนจบภาษาจีนร้อยละ 80 ไม่สามารถนำไปใช้ได้จริง และยังพบว่าภาษาจีนเป็นภาษาเดียวที่ไม่มี หลักสูตรต่อเนื่อง รวมทั้งตำราเรียน จึงทำให้ไม่สามารถพัฒนาทักษะภาษาจีนได้ และภาษาจีนมี ความสำคัญในฐานะที่จีนกำลังก้าวสู่การเป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจใหม่ของโลกที่หลาย ประเทศต่างให้ความสำคัญ รวมทั้งประเทศไทยด้วยแม้วันนี้กระทรวงศึกษาธิการ จะเร่งเดินเครื่อง เต็มที่ในการสนับสนุนการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย แต่กลับพบว่า การเรียนการสอน ภาษาจีนในประเทศไทย โดยเฉพาะในระดับอาชีวศึกษายังมีปัญหาอุปสรรคอีกมากมาย (อึ้ง ปิง, 2017, น. 2) เช่น การขาดแคลนบุคลากรทางการศึกษาที่มีความรู้ความชำนาญทางด้านภาษาจีน ตำราการ เรียนการสอนในประเทศไทยมีน้อยและไม่หลากหลายรวมทั้งไม่มีความต่อเนื่อง ไม่มีหลักสูตร ขาด คู่มือครูทำให้มาตรฐานการสอนไม่เท่าเทียมกัน การขาดแรงจูงใจ และขาดการส่งเสริมในการใช้ ภาษาจีนนอกชั้นเรียน ครูจีนอาสาสมัครพูดภาษาไทยไม่ได้ ทำให้การเรียนชะงักเมื่อไม่เข้าใจทำให้ ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่สนใจที่จะเรียนกับครูจีน การขาดหลักสูตรและนโยบายในการจัดการ เรียนการสอนที่ชัดเจนและดีเพียงพอโดยที่ทุกระดับชั้นการเรียนเริ่มจากศูนย์ขาดรอยต่อ จึงทำให้เกิด การศูนย์เปล่า เนื่องจากการขาดแคลนบุคลากรจึงมีการหาบุคลากรบ่อยครั้ง ซึ่งทุกครั้งและบุคลากร ทุกคนจึงเริ่มต้นตั้งแต่พื้นฐานทำให้การประติดประต่อและระดับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนขาดความ ต่อเนื่อง และการเรียนการสอนเน้นเชิงพาณิชย์ในรูปแบบสถาบันสอนพิเศษมากเกินไป รวมทั้งเน้น เนื้อหาไปทางด้านสอบแข่งขัน แต่ไม่ได้เน้นการใช้ในชีวิตประจำวัน ฉะนั้น ผู้ที่เรียนภาษาจีนใน ประเทศไทยจำนวนน้อยมากที่จะสามารถใช้ทักษะทางภาษาจีนได้อย่างดี (จินหนาน บรรจงดิษฐ์, 2559 , น. 50) ทั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา คาดหวังว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ในระดับอาชีวศึกษา เป็นเรื่องปกติเหมือนกับการสอนภาษาอังกฤษ โดยแนวทางปฏิบัติในการเรียน

การสอน จะต้องศึกษาด้านผู้เรียน สถานที่เรียน และหลักสูตร โดยเน้นการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ทั้งระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในระยะสั้น แบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการสื่อสารภาษาจีน ด้านวัฒนธรรมจีน และด้านอาชีพ จุดประสงค์ในการสอนเพื่อใช้ในการอุตสาหกรรมซึ่งทางอาชีวศึกษาได้ร่วมมือกับสถานประกอบการ และสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีน ศูนย์นานาชาติแห่งประเทศไทย สำนักงานตัวแทนอินโดนีเซียประเทศไทย

วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด จัดการเรียนการสอนมุ่งเน้นให้นักเรียน นักศึกษาคิดเป็นเน้น การปฏิบัติ การใช้สติปัญญาในการคิดพินิจพิจารณาในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสมเหตุสมผล เน้นการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติในสายอาชีพที่ผู้เรียนได้ศึกษา และให้ผู้เรียนสามารถจัดการเรื่องต่าง ๆ ในชีวิตได้โดยการเรียนรู้มิใช่จะเรียนเฉพาะอยู่ในตารางเท่านั้น แต่นักศึกษายังจำเป็นต้องฝึกความรับผิดชอบเพื่อตนเองสามารถออกไปอยู่ในสังคม สถานประกอบการต่าง ๆ และเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ดมุ่งเน้นในการฝึกให้นักศึกษามีคุณภาพที่ดี เพื่อที่จะออกไปแข่งขันในตลาดแรงงานอย่างมีคุณภาพและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่างมีความสุข ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 รหัสวิชา 2000-9206 ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลัง ที่ผู้วิจัยรับผิดชอบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนในระดับชั้นดังกล่าว นักเรียนจำนวน 175 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ ดี ร้อยละ 32.20 พอใช้ ร้อยละ 45.31 และปรับปรุง ร้อยละ 22.49 สาระสำคัญที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือ สาระที่ 1 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้ ส่วนที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ขาดสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนภาษาจีน รวมถึงนักเรียนไม่มีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาจีนมาก่อน และไม่สนุกกับการเรียนวิชาภาษาจีน จึงทำให้คุณภาพและมาตรฐานในการเรียนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าที่กำหนด (วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด, 2559, น. 92)

วิธีสอนแบบโครงเรื่อง (Storyline Method) เป็นเทคนิคการสอนอีกวิธีหนึ่งที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีการผูกเรื่องแต่ละตอนให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเรียงลำดับเหตุการณ์ หรือที่เรียกว่า กำหนดเส้นทางเดินเรื่อง โดยใช้คำถามหลักเป็นตัวนำสู่การให้ผู้เรียนทำกิจกรรมอย่างหลากหลาย เป็นการเรียนตามสภาพจริงที่มีการบูรณาการระหว่างวิชา เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กิจกรรมที่ใช้ (Activity Based Approach) ต้องสอดคล้องกับคำถามหลัก และเนื้อหาการผูกเรื่องที่ผู้เรียนสร้างขึ้น (Construct) ด้วยความรู้ตนเอง โดยมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างกระฉับกระเฉง เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย สามารถพัฒนาผู้เรียน ด้านสติปัญญา (Head) อารมณ์ เจตคติ (Heart) และทักษะปฏิบัติ (Hands) เป็นวิธีสอนที่ให้อำนาจแก่ ผู้เรียน (Learner Empowerment) คือ ให้โอกาสสร้างความรู้หรือ

ปรับแต่งโครงสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างเป็นอิสระ และแสดงถึงกระบวนการในการได้มาซึ่งความรู้ นั้น ๆ รับผิดชอบต่อกnowledgeที่สร้างขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต (Long Life Learning) แล้ว นำความรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน โดยมีองค์ประกอบคือ การกำหนดฉาก ตัวละคร วิธีการดำเนินชีวิตเพื่อใช้ศึกษา และปัญหาที่รอการแก้ไข (จันทร์ชลี มาพุทธ, 2553, น. 8)

ประโยชน์ที่เกิดจากการนำวิธีสอนแบบโครงเรื่อง คือ 1) เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย ผู้เรียนจำได้ถาวร (Retention) ซึ่งการเรียนแบบนี้เริ่มต้นด้วยการทบทวนความรู้เดิม และ ประสบการณ์เดิมของผู้เรียน 2) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน (Participate) ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา สังคม เป็นการพัฒนาทั้งตัว 3) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตามประสบการณ์ชีวิต ของตน และเป็นประสบการณ์จริงในชีวิตของผู้เรียน 4) ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่าง ๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยไม่ เบื่อหน่าย 5) ผู้เรียนได้สร้างจินตนาการตามเรื่องที่กำหนด เป็นการเรียนรู้ด้านธรรมชาติ เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การเมือง วิถีชีวิตผสมผสานกันไป อันเป็นสภาพจริงของชีวิต 6) ผู้เรียนได้พัฒนาความคิด ระดับสูง คิดไตร่ตรอง คิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ คิด แก้ปัญหา คิดริเริ่ม คิดสร้างสรรค์ 7) ผู้เรียนได้ฝึก ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มตั้งแต่ 2 - 6 คน รวมเพื่อนทั้งห้อง ขึ้นอยู่กับลักษณะกิจกรรม เป็นการ พัฒนาให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ 8) ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสิ่งใกล้ตัวสู่สิ่งไกลตัว เช่น เรียนตัวของเรา บ้านของเรา ครอบครัวของเรา ชุมชนของเรา ประเทศของเรา และประเทศเพื่อนบ้าน เป็นไปตาม ระดับสติปัญญาของผู้เรียน และ 9) ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นสุข สนุกสนาน เห็นคุณค่าของงานที่ทำ และงานที่นำไปนำเสนอต่อเพื่อนต่อชุมชน ทำให้เกิดความตระหนัก เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ ด้วยตนเอง (จันทร์ชลี มาพุทธ, 2553, น. 10)

ผู้วิจัยจึงสนใจที่ฝึกทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบโครงเรื่อง (Storyline Method) ซึ่งนำรูปแบบการแสดงบทบาทสมมติมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแผนการเรียนดังกล่าว เนื่องจาก เป็นกิจกรรมที่จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการพูด และสามารถเข้าใจภาษาสื่อความหมายได้ เหมาะสมกับสภาพทางสังคม เพราะนักเรียนสามารถสวมบทบาทต่าง ๆ ที่นักเรียนมีโอกาสนำไป ประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง และเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ที่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะการเรียนรู้ตามศักยภาพอย่างมี ความสุข และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1.2.2 เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

1.2.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ร้อยละ 80

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาและพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารภายในขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1.4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลังวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด จำนวน 5 ห้องเรียน นักเรียน 175 คน ที่ลงทะเบียนวิชาเลือกเสรี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 เป็นการจัดนักเรียนเข้าห้องเรียนแบบคละความสามารถ

1.4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลังวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด จำนวน 35 คน ที่ลงทะเบียนวิชาเลือกเสรี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 จำนวน 1 ห้องเรียน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม

(Cluster Random Sampling) ใช้หน่วยการสุ่มเป็นห้องเรียนโดยการจับสลากเพื่อกำหนดห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลอง

1.4.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.4.2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

1.4.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2) ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
- 3) ความพึงพอใจของนักเรียน

1.4.3 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากหนังสือประกอบการสอน กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 รหัส 2000-9206 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ได้กำหนดแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline จำนวน 6 แผน ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง ประกอบด้วย

1.4.3.1 การทักทาย 问候

1.4.3.2 เวลา 时间

1.4.3.3 การแนะนำตัว 自我介绍

1.4.3.4 สมาชิกในครอบครัว 家庭成员

1.4.3.5 วันเกิด 生日

1.4.3.6 อาหาร 饮食

1.4.4 สถานที่และระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวนคาบละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมเวลาทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนและทำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

“ทักษะการพูดภาษาจีน” หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาจีน วัดโดยใช้แบบประเมิน ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยการใช้คำศัพท์ การออกเสียงคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ความถูกต้องของเนื้อหา การเรียบเรียงเนื้อหา การเว้นวรรคประโยค การใช้ น้ำเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด ความต่อเนื่อง และการแสดงท่าทางประกอบ

“วิธีสอนแบบ Storyline” หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการ กำหนดเส้นทางการเดินเรื่อง และใช้คำถามหลักเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ ครูใช้คำถามนำในการเข้าสู่บทเรียน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดและความ สนใจ

2. ขั้นกิจกรรม ครูนำเสนอคำศัพท์ด้วยบัตรภาพบัตรคำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และข้อมูล ที่ใช้เป็นเนื้อหาเสริมเพื่อจะสมารถนำไปใช้ในกิจกรรมนั้น ๆ และให้ผู้เรียนฝึกใช้เพื่อให้เกิดทักษะการ พูดที่สอดคล้องกับกับคำถามนำ ในขั้นตอนนี้จะเป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน การสอน ตามองค์ประกอบของวิธีการสอนแบบ Storyline คือ ฉาก ตัวละคร การดำเนินชีวิต

3. ขั้นสรุป ครูให้นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้เรียนมาในบทเรียนนั้น ในกระบวนการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน โดยใช้ Storyline ครั้งนี้ ครูเลือกใช้กิจกรรม คือ การนำเสนอหน้าชั้นเรียน

“ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน” หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลัง เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 30 ข้อ

“ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้” หมายถึง คุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับ นักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (E_1/E_2)

80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ พิจารณาจากค่าร้อยละของ คะแนนเฉลี่ยจากแบบประเมินทักษะการพูด ใงาน และแบบสังเกตพฤติกรรม

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ พิจารณาจากค่าร้อยละของคะแนน เฉลี่ยระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งหมด และทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ หลังเรียน

“ดัชนีประสิทธิผล” หมายถึง ค่าแสดงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียนหลังการจัดการ เรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 ซึ่งหาได้โดย

ใช้ผลต่างระหว่างผลรวมของคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนลบด้วยผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน หาค่าด้วย คะแนนเต็มลบด้วยผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน

“ความพึงพอใจ” หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของนักเรียนที่มีต่อแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมเพื่อตอบสนองไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง กล่าวคืออาจพึงพอใจ หรือไม่พึงพอใจ ประเมินจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) จำนวน 20 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.6.1 นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline มีทักษะการสื่อสารภาษาจีน และนำไปใช้ประโยชน์จริงในชีวิตของผู้เรียน

1.6.2 ครูผู้สอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และกลุ่มสาระกลุ่มอื่น ๆ ได้แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

1.6.3 สถานศึกษาได้ข้อมูลสารสนเทศทางการศึกษา เพื่อช่วยในการพัฒนาและการศึกษาค้นคว้าวิจัยการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน ของครู ตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และยังสามารถศึกษาวิจัยที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ต่อไป

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีสอนแบบโครงเรื่อง (Storyline Method) สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. การจัดการศึกษาอาชีวศึกษา
2. การปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอาชีวศึกษา
3. การสอนโดยใช้วิธีสอนแบบโครงเรื่อง (Storyline Method)
4. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
5. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้
6. ดัชนีประสิทธิผล
7. แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
8. บริบทของวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
10. กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 การจัดการศึกษาระดับอาชีวศึกษา

2.1.1 หลักและความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 ให้ความหมายไว้ว่า การอาชีวศึกษา คือ การศึกษาที่มุ่งไปทางช่างฝีมือ

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2551 , น. 2) ให้ความหมายว่า การอาชีวศึกษาเป็น กระบวนการจัดการศึกษาเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในด้านวิชาชีพระดับฝีมือ ระดับเทคนิคและระดับเทคโนโลยี

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2551 , น. ค-ง) ได้เสนอแนวทางในการจัดการอาชีวศึกษา เพื่อการผลิตและพัฒนากำลังคนของกลุ่มอุตสาหกรรม ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องสามฝ่าย นำไปปฏิบัติ ดังนี้

2.1.1.1 ระดับสถาบันการศึกษา ควรทบทวนหลักสูตรการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสถานการณ์และความต้องการในการใช้กำลังคน เน้นการพัฒนาความรู้และทักษะภาษาโดยเฉพาะภาษาอังกฤษให้สามารถสื่อสารได้ รวมทั้งความรู้ด้านคอมพิวเตอร์และสารสนเทศให้สามารถใช้งานได้

2.1.1.2 ระดับประเทศ ควรมีการวางแผนผลิตและพัฒนากำลังคนในอนาคตร่วมกับผู้ใช้กำลังคน ภาคเอกชนและภาครัฐให้สอดคล้องกับความต้องการทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ

2.1.1.3 สถานประกอบการ ควรให้ความร่วมมือกับสถานศึกษาในการฝึกงานของนักเรียนนักศึกษา การพัฒนาหลักสูตร การเป็นวิทยากร และเป็นแหล่งเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ ตลอดจนการร่วมเป็นเครือข่ายทางวิชาการหรือศูนย์ฝึกกรรมในนิคมอุตสาหกรรมเพื่อเป็นแหล่งพัฒนากำลังคนร่วมกับสถาบันการศึกษา

วิจิตร ศรีสะอ้าน (2551) ขณะดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้กล่าวในที่ประชุมผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาทั่วประเทศ เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2551 ณ โรงแรมวรบุรี อโยธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ว่าการอาชีวศึกษาที่มีคุณภาพจะต้องจัดการศึกษาที่เป็นความร่วมมือในลักษณะที่เป็นทวิภาคี หรือไตรภาคี หรือพหุภาคี ที่บูรณาการการเรียนกับการทำงานเข้าด้วยกัน (Work Integrated) และจะต้องไปดำเนินการในสถานประกอบการซึ่งถือเป็นภาคีร่วมที่สำคัญให้มากกว่าในสถานศึกษา

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2552, น. 31-35) ได้เสนอแนวทางการปฏิรูปการอาชีวศึกษาและฝึกอบรม ด้านการพัฒนากระบวนการความร่วมมือ โดยมีหลักการคือ พัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ทั้งทฤษฎีและเชี่ยวชาญภาคปฏิบัติ จึงจำเป็นที่จะต้องร่วมมือกับภาคเอกชนและผู้ประกอบการในการฝึกงานให้นักศึกษา ระบบความร่วมมือจะเป็นกลไกสำคัญที่จะเอื้อให้จัดการศึกษาแนวใหม่ได้ตามความต้องการของตลาดแรงงาน (Demand Driven) ภาคเอกชนจึงต้องเข้ามีส่วนร่วมตั้งแต่เริ่มต้นขั้นการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมาย ความต้องการ การพัฒนาหลักสูตร การฝึกงาน และการประเมินสมรรถนะของผู้ฝึกอบรมครบกระบวนการความร่วมมือ ซึ่งมีมาตรการสำคัญ 2 ประการ คือ

1. ส่งเสริมและพัฒนาระบบการจัดการศึกษา เช่น ระบบทวิภาคี หรือโรงเรียนอุปถัมภ์ในสถานประกอบการ (Adopted School) ให้เพิ่มขึ้นทั้งด้านปริมาณและคุณภาพด้วยมาตรการด้านประชาสัมพันธ์ เพื่อให้ผู้ประกอบการ ผู้เรียนและ ผู้ปกครองเข้าใจถึงประโยชน์ของสหกิจศึกษา

2. เร่งรัดทำหลักเกณฑ์การจัดระบบทวิภาคีที่มีคุณภาพ พร้อมทั้งจัดทำคู่มือเพื่อให้การจัดระบบทวิภาคีและสหกิจศึกษามีคุณภาพมาตรฐานที่ใกล้เคียง แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (2560 -2564) ได้กำหนดกลยุทธ์การอาชีวศึกษา 6 ด้าน ดังนี้

2.1 การจัดการอาชีวศึกษาเพื่อความมั่นคงของสังคมและประเทศชาติ

2.1.1 พัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนด้านความเป็นพลเมือง โดยเน้นการปลูกฝัง และเสริมสร้างวิถีประชาธิปไตย ความสามัคคี สมานฉันท์ สันติวิธี ส่งเสริมการอยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม และต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชัน

2.1.2 พัฒนาระบบ กลไก และมาตรการที่เข้มแข็งในการป้องกันและแก้ไขการทะเลาะวิวาท การสร้างความรุนแรง และภัยคุกคามรูปแบบใหม่สำหรับผู้เรียนอาชีวศึกษา

2.1.3 ขับเคลื่อนอาชีวศึกษาเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้

2.1.4 ขับเคลื่อนอาชีวศึกษาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ

2.1.5 ขับเคลื่อนอาชีวศึกษาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

2.2 การผลิตและพัฒนากำลังคนคนด้านการอาชีวศึกษาเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

2.2.1 ผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาให้มีสมรรถนะในสาขาที่ตรงตามความต้องการของ ภาคผู้ใช้ และการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมของประเทศ

2.2.2 ส่งเสริมการผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญและเป็นเลิศเฉพาะทาง

2.2.3 ส่งเสริมการวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม เทคโนโลยี และองค์ความรู้ด้านอาชีวศึกษา เพื่อเพิ่มผลผลิตและมูลค่าทางเศรษฐกิจ

2.3 การพัฒนาศักยภาพกำลังคนด้านการอาชีวศึกษาให้มีสมรรถนะ สอดคล้องกับความต้องการในการ พัฒนาประเทศ

2.3.1 ส่งเสริม สนับสนุนให้มีการพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สมรรถนะหลักและสมรรถนะทั่วไป และสมรรถนะวิชาชีพอย่างเต็มศักยภาพโดย

2.3.2 ส่งเสริมพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาอาชีวศึกษาให้มีศักยภาพ

2.3.3 ส่งเสริมการพัฒนาหลักสูตรอาชีวศึกษาที่ตรงกับความต้องการในการพัฒนาประเทศ

2.3.4 ส่งเสริมการพัฒนาความร่วมมือในการเพิ่มศักยภาพกำลังคนด้านอาชีวศึกษาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สมรรถนะหลัก สมรรถนะทั่วไป และสมรรถนะวิชาชีพสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศ

2.4 การสร้างโอกาส ความเสมอภาค และความเท่าเทียมในด้านการอาชีวศึกษา

2.4.1 เพิ่มโอกาส ความเสมอภาคและความเท่าเทียมในการศึกษาด้านอาชีวศึกษาที่มีคุณภาพ

2.4.2 พัฒนาระบบฐานข้อมูลและสารสนเทศด้านการอาชีวศึกษาที่ครอบคลุม ถูกต้อง และเป็นปัจจุบัน

2.5 การจัดการอาชีวศึกษาเพื่อสร้างเสริมคุณภาพชีวิต เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

2.5.1 พัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา ให้มีจิตสำนึก ทักษะคนดี ค่านิยมในการพัฒนาคุณภาพชีวิต เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

2.5.2 พัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาให้สามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุขตามปรัชญาของเศรษฐกิจ พอเพียง

2.53 พัฒนาการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรมด้านการเสริมสร้างคุณภาพชีวิต เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

2.6 การเพิ่มประสิทธิภาพระบบการบริหารจัดการอาชีวศึกษา

2.6.1 พัฒนาระบบการบริหารจัดการอาชีวศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ภายใต้หลักธรรมาภิบาล

2.6.2 ส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมการบริหารจัดการอาชีวศึกษาที่สอดคล้องรองรับกับการพัฒนาประเทศ

2.6.3 ส่งเสริมการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการบริหารจัดการอาชีวศึกษา

2.6.4 พัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในการอาชีวศึกษาทุกระดับการศึกษา

ศิริพรรณ ชุมนุม (2556 , น. 19) กล่าวว่าสถานประกอบการถือเป็นหัวใจ เป็นกลไกและเป็นพลังให้การอาชีวศึกษาขับเคลื่อนไปได้อย่างสมบูรณ์ ความสัมพันธ์กับสถานประกอบการเป็นสิ่งที่มีคุณค่าต้องต่อยอด ต้องสร้างความต่อเนื่อง ต้องพัฒนาให้กว้างขวาง และประสานประโยชน์ให้มากที่สุด สอดคล้องกับที่ นิพนธ์ สุรพงษ์รักเจริญ รองประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ได้แสดงความคิดเห็นไว้ในการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาครูฝึกในสถานประกอบการและผู้ประสานงานการจัดอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีโดยความช่วยเหลือจากรัฐบาลสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีระหว่างวันที่ 2 - 3 พฤษภาคม 2550 ณ ห้องประชุมสำนักพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรอาชีวศึกษาว่าสภาอุตสาหกรรมร่วมกับการอาชีวศึกษาได้กำหนดกรอบ Super Model School ของความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษาไว้ 7 ประการ คือ

1. มีระบบบริหารจัดการที่ดี (Good Management System) ในโรงเรียน ซึ่งไม่ควรยึดติดกับระบบราชการมากเกินไป

2. การจัดการอาชีวศึกษาร่วมกันต้องใช้ระบบความร่วมมือแบบหุ้นส่วน (Partnership) โดยเอาความแข็งแกร่งของแต่ละฝ่ายมาร่วมช่วยกัน ซึ่งผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีวิสัยทัศน์ มีความสามารถในการประสานสืบทิต

3. มีหลักสูตรฐานสมรรถนะ (Competency Based Curriculum) พัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในงานอย่างแท้จริง สถานศึกษาต้องฟังภาคเอกชนให้มาก และดึงบุคลากรของสถานประกอบการมาช่วยสอน อีกทั้งใช้ทรัพยากรร่วมกันให้มากที่สุด

4. มีการใช้ระบบคุณวุฒิวิชาชีพ (Thai Vocational Qualification) ร่วมกับการใช้หลักสูตรฐานสมรรถนะเพื่อนำไปสู่การกำหนดเส้นทางอาชีพ (Career Path) และนำไปสู่การส่งเสริมด้านการศึกษาตลอดชีวิตได้ชัดเจนขึ้น

5. การพัฒนาหลักสูตรและการจัดการให้เอื้อกับการจัดการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning)

6. ต้องทำวิจัยและพัฒนา (Research & Development) เน้นด้านการผลิต พัฒนา เครื่องมือเครื่องจักร

7. ต้องเป็นสถานศึกษาต้นแบบ (Role Model School) ในทุก ๆ เรื่อง เช่น การปลูกฝัง คุณธรรมจริยธรรม ต้นแบบความประพฤติ การเป็นตัวอย่างที่ดีของครู การมีสุขภาพทั้งร่างกาย อารมณ์ และสังคมที่ดี

สรุปได้ว่า การอาชีวศึกษาคือการศึกษามุ่งผลิตและพัฒนาคนให้มีความรู้และทักษะอาชีพทั้ง ระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี โดยยึดหลักการจัดการอาชีวศึกษา คือ จัดการศึกษา ตามความต้องการของตลาดแรงงาน และสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการจัดฝึกอบรมให้กว้างขวาง มีการปรับปรุงคุณภาพการ อาชีวศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยนำความรู้ในทางทฤษฎีและภูมิ ปัญญาไทยมาพัฒนาผู้รับการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในทางปฏิบัติ และประกอบอาชีพได้โดย อิสระได้

2.1.2 รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาในประเทศไทย

พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 ออกตามความในมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่กำหนดให้ การจัดการ อาชีวศึกษาการฝึกอบรมวิชาชีพ สามารถจัดได้ในสถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาของเอกชน สถาน ประกอบการ หรือโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตาม กฎหมายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2559 , น. 12) เพื่อให้การจัดการอาชีวศึกษาสามารถตอบสนองต่อความต้องการที่หลากหลายทั้งของ ผู้เรียนและของผู้ประกอบการ โดยพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551

มาตรา 8 กำหนดให้การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพสามารถจัดได้ 3รูปแบบ ดังต่อไปนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 2559, น. 4-5)

1. การศึกษาในระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เน้นการศึกษาในสถานศึกษา อาชีวศึกษาหรือสถาบันเป็นหลัก โดยมีการกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลา การ วัดและประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของความสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

2. การศึกษานอกระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนด จุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลา การวัดและการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของ ความสำเร็จการศึกษา โดยเนื้อหาและหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพปัญหา และความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม

3. การศึกษาระบบทวิภาคี เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เกิดจากข้อตกลงระหว่าง สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันกับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ ในเรื่อง

การจัดหลักสูตร การเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล โดยผู้เรียนใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันและเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ เพื่อประโยชน์ในการผลิตและพัฒนากำลังคน สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถจัดการศึกษาตามวรรคหนึ่งในหลายรูปแบบรวมกันก็ได้ ทั้งนี้สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันนั้นต้องมุ่งเน้นการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีเป็นสำคัญ

ดังนั้น ในการจัดการอาชีวศึกษาปัจจุบัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการจัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พ.ศ. 2556 และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) พ.ศ. 2556 ของสถานศึกษาทั้งที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จึงมีวิธีการในการจัดการเรียนการสอนทั้งในชั้นเรียนตามปกติที่เน้นการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา และมีการฝึกงานในสถานประกอบการอีกหนึ่งภาคเรียน การเรียนแบบผสมหน่วยกิต การเทียบโอนประสบการณ์ และการเรียนระบบทวิภาคี ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนร่วมกับสถานประกอบการโดยเรียนภาคทฤษฎีและปฏิบัติเบื้องต้นในสถานศึกษาครึ่งหลักสูตร และฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการอีกครั้งหลักสูตร ทั้งนี้สถานศึกษาควรให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาที่ร่วมมือกับสถานประกอบการให้มากที่สุด ซึ่งรูปแบบและวิธีการที่ดำเนินการร่วมกันระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการในปัจจุบัน หากพิจารณาจากฐานของผู้เรียนสามารถแบ่งได้ 3 ลักษณะ คือ

ลักษณะที่ 1 ผู้เรียนในระบบปกติ เป็นรูปแบบที่ผู้เรียนสมัครเข้าเรียนที่สถานศึกษา โดยผู้เรียนจะเรียนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติส่วนใหญ่ที่สถานศึกษา และฝึกประสบการณ์การทำงานที่สถานประกอบการ เป็นเวลาหนึ่งภาคเรียน

ลักษณะที่ 2 ผู้เรียนระบบทวิภาคี ที่มีฐานอยู่ที่สถานศึกษา เป็นรูปแบบที่ผู้เรียนสมัครเข้าเรียนที่สถานศึกษา ผู้เรียนจะเรียนภาคทฤษฎีที่สถานศึกษา และฝึกประสบการณ์การทำงานที่สถานประกอบการ ประมาณครึ่งหลักสูตร ซึ่งอาจเป็นแห่งเดียวหรือหลายแห่ง ตามความต้องการของทั้งสองฝ่าย

ลักษณะที่ 3 ผู้เรียนระบบทวิภาคี ที่มีฐานอยู่ที่สถานประกอบการ เป็นรูปแบบที่สถานประกอบการรับสมัครและคัดเลือกผู้เรียนเข้าทำงานในสถานประกอบการของตน ผู้เรียนมีสถานภาพเป็นลูกจ้างหรือพนักงานของสถานประกอบการ และได้รับการสนับสนุนให้เข้ารับการศึกษาคึ่งหลักสูตรอาชีวศึกษา โดยผู้เรียนฝึกประสบการณ์การทำงานภายในสถานประกอบการของตนภายใต้การควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ฝึกอบรมของสถานประกอบการ และเรียนภาคทฤษฎีในสถานศึกษาหรือนำประสบการณ์จากการทำงานมาเทียบโอนเป็นผลการเรียนตามหลักสูตรกับสถานศึกษา

สรุปได้ว่า รูปแบบการจัดการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาเป็นการจัดการศึกษาเพื่ออาชีพที่ประกอบขึ้นจาก 3 ระบบ คือ 1) ในระบบ เป็นการศึกษาวិชาชีพที่เน้นการศึกษาในสถานศึกษาเป็น

หลักโดยมีการกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาของการศึกษาการวัดและประเมินผลซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน 2) ระบบทวิภาคี เป็นระบบที่เน้นความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและตลาดแรงงาน และ 3) อาชีวศึกษาระบบทวิภาคี และการอาชีวศึกษาระบบเทียบโอนประสบการณ์ เป็นกระบวนการการศึกษาวิชาชีพที่ผู้เรียนได้รับจากประสบการณ์การทำงานการปฏิบัติงาน การเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ โดยจัดให้มีระบบการประเมินสมรรถนะเพื่อรับคุณวุฒิวิชาชีพและสามารถเทียบโอนกับคุณวุฒิการอาชีวศึกษาในระบบได้ เป็นการส่งเสริมการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ซึ่งการจัดการอาชีวศึกษาประกอบด้วย

2.1.3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2556

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการศึกษาวิชาชีพ เพื่อพัฒนากำลังคนระดับวิชาชีพระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยีให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานสภาพเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม สามารถเป็นผู้ปฏิบัติงาน หัวหน้างานหรือเป็นผู้ประกอบการและการประกอบอาชีพอิสระ ได้โดยเน้นการแก้ปัญหาสร้างองค์ความรู้ในอาชีพมีบุคลิกภาพคุณธรรมและเจตคติที่ดีสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้เปิดการเรียนการสอนตามประเภทสาขาวิชา ดังนี้

1. ประเภทวิชาอุตสาหกรรม
2. ประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ
3. ประเภทวิชาศิลปกรรม
4. ประเภทวิชาคหกรรม
5. ประเภทวิชาเกษตรกรรม
6. ประเภทวิชาประมง
7. ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
8. ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสิ่งทอ
9. ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 เป็นหลักสูตรที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนอยู่ในปัจจุบันประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2559, น. 1-8)

2.1.3.1 หลักการของหลักสูตร

1) เป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่าด้านวิชาชีพ ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแผนการศึกษาแห่งชาติ ประชาคมอาเซียนเพื่อผลิตและพัฒนาากำลังคนระดับฝีมือให้มีสมรรถนะมีคุณธรรม จริยธรรม

จรรยาบรรณวิชาชีพ สามารถประกอบอาชีพได้ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการและการประกอบอาชีพอิสระ

2) เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง เน้นสมรรถนะเฉพาะด้านด้วยการปฏิบัติจริง สามารถเลือกวิธีการเรียนตามศักยภาพและโอกาสของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเทียบโอน ผลการเรียน สะสมผลการเรียน เทียบความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการสถานประกอบการและสถานประกอบอาชีพอิสระ

3) เป็นหลักสูตรที่สนับสนุนการประสานความร่วมมือในการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างหน่วยงาน และองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชน

4) เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษา สถานประกอบการ ชุมชนและท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรให้ตรงตามความต้องการและสอดคล้องกับสภาพยุทธศาสตร์ของภูมิภาคเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

2.1.3.2 จุดหมายของหลักสูตร

1) เพื่อให้มีความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพสามารถนำความรู้ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพไปปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพเลือกวิถีการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับตน สร้างสรรค์ ความเจริญต่อชุมชนท้องถิ่น และประเทศชาติ

2) เพื่อให้เป็นผู้มีปัญญา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและการประกอบอาชีพ สามารถสร้างอาชีพ มีทักษะในการจัดการและพัฒนาอาชีพให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ

3) เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในวิชาชีพที่เรียน รักงานรักหน่วยงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดีโดยมีความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของตนเอง และผู้อื่น

4) เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน การต่อต้านความรุนแรง และสารเสพติด มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว หน่วยงานท้องถิ่นและประเทศชาติอุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น มีจิตสำนึกด้านปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง รู้จักใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี

5) เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ คุณธรรม จริยธรรมและวินัยในตนเอง มีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจเหมาะสมกับงานอาชีพ

6) เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศและโลก มีความรักชาติ สำนึกในความเป็นไทย เสียสละเพื่อส่วนรวม ดำรงรักษาไว้ซึ่ง

ความมั่นคงของชาติศาสนา พระมหากษัตริย์และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

2.1.4 หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556

2.1.4.1 การเรียนการสอน

1) การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ผู้เรียนสามารถลงทะเลียนเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนด นำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลร่วมกันได้สามารถเทียบโอนผลการเรียนและขอเทียบความรู้และประสบการณ์ได้

2) การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริงสามารถจัดการเรียนการสอนได้หลากหลาย รูปแบบ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในวิธีการและการดำเนินงาน มีทักษะการปฏิบัติงาน ในขอบเขตสำคัญและบริบทต่างๆ ที่สัมพันธ์กัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานประจำสามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะไปสู่บริบทใหม่สามารถให้คำแนะนำ แก้ปัญหาเฉพาะด้านและรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น มีส่วนร่วมในคณะทำงานหรือมีการประสานงานกลุ่ม รวมทั้งมีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ วิชาชีพ เจตคติและกิจนิสัยที่เหมาะสมในการทำงาน

2.1.4.2 การจัดการศึกษาและเวลาเรียน การจัดการศึกษาในระบบปกติใช้ระยะเวลา 3 ปีการศึกษาการจัดเวลาเรียนดำเนินการดังนี้

1) ในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติหรือระบบทวิภาคี ภาคเรียนละ 18 สัปดาห์ โดยมีเวลาเรียน จำนวนหน่วยกิต ที่กำหนดและสถานศึกษาอาชีวศึกษา หรือสถาบันอาชีวศึกษาเปิดสอนภาคเรียนฤดูร้อนได้อีกตามที่เห็นสมควร

2) การเรียนในระบบชั้นเรียนให้สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันเปิดทำการสอนไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 5 วัน ๆ ละไม่เกิน 7 ชั่วโมง โดยกำหนดให้จัดการเรียนการสอนคาบละ 60 นาที

2.1.4.3 หน่วยกิต

ให้มีจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 103 หน่วยกิต การคิดหน่วยกิตถือเกณฑ์ ดังนี้

1) รายวิชาทฤษฎีที่ใช้เวลาบรรยายหรืออภิปราย ไม่น้อยกว่า 18 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต

2) รายวิชาปฏิบัติที่ใช้เวลาในการทดลองหรือฝึกปฏิบัติในห้องปฏิบัติการไม่น้อยกว่า 36 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต

3) รายวิชาปฏิบัติที่ใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติในโรงฝึกงานหรือภาคสนาม ไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต

4) รายวิชาที่ใช้ในการศึกษาระบบทวิภาคีไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมงเท่ากับ 1 หน่วยกิต

5) การฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพในสถานประกอบการ หรือแหล่งวิทยาการ ไม่น้อยกว่า 320 ชั่วโมง เท่ากับ 4 หน่วยกิต

6) การทำโครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต

2.1.4.4 โครงสร้าง

โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 แบ่งเป็น 3 หมวดวิชาและกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้

1) หมวดวิชาทักษะชีวิต

- 1.1) กลุ่มวิชาภาษาไทย
- 1.2) กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ
- 1.3) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์
- 1.4) กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์
- 1.5) กลุ่มวิชาสังคมศึกษา
- 1.6) กลุ่มวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

2) หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ

- 2.1) กลุ่มทักษะวิชาชีพพื้นฐาน
- 2.2) กลุ่มทักษะวิชาชีพเฉพาะ
- 2.3) กลุ่มทักษะวิชาชีพเลือก
- 2.4) ฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ
- 2.5) โครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ

3) หมวดวิชาเลือกเสรี

4) กิจกรรมเสริมหลักสูตร จำนวนหน่วยกิตของแต่ละหมวดวิชาตลอดหลักสูตรให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของแต่ละประเภทวิชา และสาขาวิชา รายวิชาแต่ละหมวดวิชาสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถจัดตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร และหรือพัฒนาได้ตามความเหมาะสมของภูมิภาคตามยุทธศาสตร์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ทั้งนี้สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องกำหนดรหัสวิชา จำนวนหน่วยกิต และจำนวนชั่วโมงเรียนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

5) การฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ เป็นการจัดการกระบวนการเรียนรู้โดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันกับภาคการผลิตและหรือภาคบริการ หลังจากที่ ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาคทฤษฎีและการฝึกหัดหรือฝึกปฏิบัติเบื้องต้นในสถานศึกษาอาชีวศึกษา

หรือสถาบันแล้วระยะเวลาหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ได้สัมผัสกับการปฏิบัติงานอาชีพ เครื่องมือเครื่องจักร อุปกรณ์ ที่ทันสมัย และบรรยากาศการทำงานร่วมกัน ส่งเสริมการฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนทำได้ คิดเป็นทำเป็นและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนเกิดความมั่นใจและเจตคติที่ดี ในการทำงานและการประกอบอาชีพอิสระโดยการฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ

6) สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องจัดให้มีการฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพในรูปของการฝึกงานในสถานประกอบการ แหล่งวิทยาการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ โดยใช้เวลารวมไม่น้อยกว่า 320 ชั่วโมง กำหนดให้มีค่าเท่ากับ 4 หน่วยกิต กรณีสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องการเพิ่มพูนประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ สามารถนำรายวิชาในหมวดวิชาทักษะวิชาชีพที่ตรงหรือสัมพันธ์กับลักษณะงานไปเรียนหรือฝึกในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐได้โดยใช้เวลารวมกับการฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน

7) การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

8) โครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ เป็นรายวิชาที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหรือบูรณาการความรู้ทักษะและประสบการณ์จากสิ่งที่ได้เรียนรู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองตามความถนัดและความสนใจ ตั้งแต่การเลือกหัวข้อหรือเรื่องที่จะศึกษาค้นคว้าการวางแผน การกำหนดขั้นตอนการดำเนินการ การดำเนินงาน การประเมินผลและการจัดทำรายงาน ซึ่งอาจทำเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับลักษณะของโครงการนั้น ๆ

9) สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องจัดให้ผู้เรียนจัดทำโครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพที่สัมพันธ์หรือสอดคล้องกับสาขาวิชา ในภาคเรียนที่ 5 และหรือภาคเรียนที่ 6 รวมจำนวน 4 หน่วยกิต ใช้เวลาไม่น้อยกว่า 216 ชั่วโมง ทั้งนี้ สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน ต้องจัดให้มีชั่วโมงเรียน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์กรณีที่ใช้รายวิชาเดียว หากจัดให้มีโครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ 2 รายวิชา คือ โครงการ 1 และโครงการ 2 ให้สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันจัดให้มีชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์ที่เทียบเคียงกับเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น

10) การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียนให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

11) การศึกษาระบบทวิภาคี เป็นรูปแบบการจัดการศึกษาที่เกิดจากข้อตกลงร่วมกันระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันกับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ โดยผู้เรียนใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน และเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ เพื่อให้การจัดการศึกษาระบบทวิภาคีสามารถเพิ่มขีดความสามารถด้านการผลิตและพัฒนากำลังคนตามจุดหมายของหลักสูตรการจัดการศึกษา

ระบบทวิภาคีโดยนำรายวิชาทวิภาคีในกลุ่มทักษะวิชาชีพเลือกไปกำหนดรายละเอียดของรายวิชาและเวลาที่ใช้ฝึกจัดทำแผนฝึกอาชีพการวัดและการประเมินผลในแต่ละรายวิชาให้สอดคล้องกับลักษณะงานของสถานประกอบการรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐทั้งนี้อาจนำรายวิชาอื่นในหมวดวิชาทักษะวิชาชีพไปจัดรวมด้วยได้

12) การเข้าเรียน ผู้เข้าเรียนต้องสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือเทียบเท่า และมีคุณสมบัติ เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการจัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2556

13) การประเมินผลการเรียน เน้นการประเมินสภาพจริง ทั้งนี้ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย การจัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2556

14) กิจกรรมเสริมหลักสูตร

14.1) สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ทุกภาคเรียน เพื่อพัฒนาวิชาการและวิชาชีพ ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ระเบียบวินัยการต่อต้านความรุนแรงและสารเสพติด ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ การทำงานปลูกฝังจิตสำนึกและเสริมสร้างการเป็นพลเมืองไทยและโลกใช้กระบวนการกลุ่ม ในการทำประโยชน์ต่อชุมชนและท้องถิ่น รวมทั้งการทะนุบำรุงขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม โดยการวางแผน ลงมือปฏิบัติ ประเมินผล และปรับปรุงการทำงาน ทั้งนี้ สำหรับนักเรียนอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีให้เข้าร่วมกิจกรรมที่สถานประกอบการจัดขึ้น

14.2) การประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการจัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2556

15) การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

15.1) ประเมินผ่านรายวิชาในหมวดวิชาทักษะชีวิต หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ และหมวดวิชาเลือกเสรี ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

15.2) ได้จำนวนหน่วยกิตสะสมครบตามโครงสร้างของหลักสูตร

15.3) ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 และผ่านการประเมินมาตรฐานวิชาชีพ

15.4) เข้าร่วมกิจกรรมและประเมินผ่านทุกภาคเรียน

16) การพัฒนารายวิชาในหลักสูตร

16.1) หมวดวิชาทักษะชีวิต สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถพัฒนารายวิชาเพิ่มเติม ในแต่ละกลุ่มวิชาของหมวดวิชาทักษะชีวิต ในลักษณะจำแนกเป็นรายวิชาหรือ

ลักษณะบูรณาการใด ๆ ก็ได้ โดยผสมผสานเนื้อหาวิชาที่ครอบคลุมสาระของกลุ่มวิชาภาษาไทย กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มวิชาสังคมศึกษา กลุ่มวิชา สุขศึกษาและพลศึกษาในสัดส่วนที่เหมาะสม โดยพิจารณาจากมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มวิชานั้น ๆ เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของหมวดวิชาทักษะชีวิต

16.2) หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถปรับปรุงรายละเอียด ของรายวิชาในกลุ่มทักษะวิชาชีพเฉพาะ และหรือพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มทักษะวิชาชีพเลือกได้ โดยพิจารณาจากจุดประสงค์สาขาวิชาและมาตรฐานการศึกษาวิชาชีพ สาขาวิชาตลอดจนความต้องการของสถานประกอบการหรือสภาพยุทธศาสตร์ของภูมิภาค เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

16.3) หมวดวิชาเลือกเสรี สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมได้ตามความต้องการของสถานประกอบการ ชุมชน ท้องถิ่นหรือสภาพยุทธศาสตร์ของภูมิภาคเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และหรือเพื่อการศึกษาต่อ ทั้งนี้ การกำหนดรหัสวิชา จำนวนหน่วยกิต และจำนวนชั่วโมงเรียนให้เป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนด

16.4) การปรับปรุงแก้ไข พัฒนารายวิชากลุ่มวิชาและการอนุมัติหลักสูตร

16.5) การพัฒนาหลักสูตรหรือการปรับปรุงสาระสำคัญของหลักสูตรตามมาตรฐานคุณวุฒิอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ให้เป็นหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษาหรือสถานศึกษา โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

16.6) การอนุมัติหลักสูตรเป็นหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

16.7) การประกาศใช้หลักสูตรให้ทำเป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

16.8) การพัฒนารายวิชาหรือกลุ่มวิชาเพิ่มเติม สถานศึกษาหรือสถาบันสามารถดำเนินการได้โดยต้องรายงานให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทราบ

17) การประกันคุณภาพหลักสูตร ให้ทุกหลักสูตรกำหนดระบบประกันคุณภาพไว้ให้ชัดเจนประกอบด้วย 4 ประเด็น

17.1) คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษา

17.2) การบริหารหลักสูตร

17.3) ทรัพยากรการจัดการอาชีวศึกษา

17.4) ความต้องการกำลังคนของตลาดแรงงาน ให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาสถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาจัดให้มีการประเมินเพื่อพัฒนาหลักสูตรที่อยู่ในความรับผิดชอบอย่างต่อเนื่องอย่างน้อยทุก 5 ปี

สรุปได้ว่า หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2556 เมื่อเรียนครบตามเกณฑ์ของหลักสูตร ผู้เรียนจะต้องนำความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ในงานอาชีพที่ได้มาตรฐานไปปฏิบัติได้อย่างสมบูรณ์ และมีประสิทธิภาพ เกิดความคิด สร้างสรรค์ในการสร้างงานด้วยตนเอง รวมถึงการเกิดความรู้ ทัศนคติในสาขาวิชาชีพที่ตนเองเรียนมา มีการพัฒนาวิชาชีพของตนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน อยู่ร่วมกับคนอื่นอย่างมีความสุข ติดต่อบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการสร้างเครือข่ายในการประกอบอาชีพของตนเอง

2.2 การปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอาชีวศึกษา

2.2.1 ความเป็นมาการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอาชีวศึกษา

พัฒนาการของการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ได้รับผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมจากนโยบายของรัฐบาลไทย บทบาทของชาวจีนในประเทศไทย นโยบายของรัฐบาลจีน และสภาพการเมืองระหว่างประเทศ ปัจจัยเหล่านี้ทำให้การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยพัฒนาขึ้นและหยุดชะงักลงในหลายช่วงเวลาที่ผ่านมา การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยมีมาตั้งแต่ครั้งชาวจีนอพยพเข้ามาประเทศไทยในสมัยสุโขทัย การเรียนการสอนภาษาจีนในสมัยนั้น ดำเนินการอย่างไม่ค่อยเป็นทางการ เช่น เรียนที่ศาลเจ้าจีน หากผู้ปกครองมีฐานะดีก็จ้างครูมาสอนที่บ้าน หรือส่งบุตรหลานไปเรียนที่ประเทศจีน โรงเรียนจีนแห่งแรกของประเทศไทยก่อตั้งขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช (พ.ศ. 2325-2352) เมื่อปี พ.ศ. 2325 ที่จังหวัดอยุธยา โรงเรียนแห่งนี้สอนภาษาจีนเพียงอย่างเดียวมีนักเรียนประมาณ 200 คน แต่ไม่พบเอกสารระบุว่าผู้ใดก่อตั้ง และไม่ทราบว่าปิดโรงเรียนไปเมื่อใดทราบเพียงว่าขณะนั้นทางการไม่มีนโยบายควบคุมโรงเรียนแต่อย่างใด (ประพิณ มโนมัยวิบูลย์, 2550, น. 66)

หลังจากนั้นก็มีการก่อตั้งโรงเรียนจีนมากขึ้นเรื่อย ๆ โรงเรียนจีนเหล่านี้ล้วนเป็นโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ก่อตั้งขึ้นโดยสมาคมจีนกลุ่มต่างๆ และชาวจีนที่ให้ความสำคัญกับการศึกษา การเรียนการสอนภาษาจีนในโรงเรียนระดับอาชีวศึกษามีขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2459 ที่โรงเรียนพณิชยการวัดแก้วฟ้าล่าง เกิดขึ้นจากนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการให้มีโรงเรียนที่สอนภาษาจีนควบคู่ไปกับวิชาด้านพาณิชย เพื่อผลิตบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเข้าทำงานในบริษัทห้างร้านซึ่งส่วนใหญ่มีพ่อค้าชาวจีนเป็นผู้ดำเนินการ ต่อมาโรงเรียนวัดแก้วฟ้าล่างเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนพณิชยการพระนครใน ปี พ.ศ. 2483 และย้ายมาอยู่บริเวณถนนพิษณุโลกใน ปี พ.ศ. 2492 การเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนพณิชยการพระนคร ถือเป็นต้นแบบให้แก่สถาบันอาชีวศึกษาแห่งอื่นในเวลาต่อมา (ศุนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551 , น. 12-13)

ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2453-2468) และหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาสู่ระบอบประชาธิปไตยในปี พ.ศ. 2475 ได้มีการรณรงค์สร้างความรู้สึกรักชาตินิยมในหมู่ประชาชนไทย ทำให้การเรียนการสอนภาษาจีนพบเซาลงช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง (พ.ศ. 2482-2488) ประเทศไทยประกาศเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับประเทศญี่ปุ่น จึงทำให้มีการควบคุมการเรียนการสอนภาษาจีนอย่างเข้มงวด เนื่องจากรัฐบาลไทยกลัวว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของชาวจีนในประเทศไทยจะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับญี่ปุ่น การควบคุมโรงเรียนจีนในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ถือเป็นยุคที่ทางการไทยมีการควบคุมที่เข้มงวดที่สุด (ประพิน มโนมัยวิบูลย์, 2550 , น. 68) หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงประเทศจีนเป็นประเทศฝ่ายชนะสงคราม ส่วนประเทศไทยตกอยู่ในภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก กอปรกับชาวจีนในประเทศไทยมีความตื่นตัว รัฐบาลไทยจึงผ่อนปรนนโยบายควบคุมการเรียนการสอนภาษาจีน ทำให้การเรียนการสอนภาษาจีนพัฒนาขึ้นอีกครั้ง

ปี พ.ศ. 2492 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รับชัยชนะในสงครามปลดแอกและสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีนขึ้น ประเทศจีนกลายเป็นประเทศที่ปกครองโดยพรรคคอมมิวนิสต์ หลังจากนั้นความขัดแย้งด้านอุดมการณ์การเมืองระหว่างค่ายเสรีนิยมกับค่ายสังคมนิยม ทำให้เกิดสงครามเย็นขึ้นในหลายทศวรรษต่อมา ประเทศไทยในขณะนั้นดำเนินนโยบายต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ตามสหรัฐอเมริกา รัฐบาลไทยเห็นว่าการสอนภาษาจีนเป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ ดังนั้น จึงควบคุมอย่างเข้มงวดอีกครั้ง แต่ในช่วงนี้เอง กระทรวงศึกษาธิการประกาศจัดตั้งโรงเรียนประเภทพณิชยการเพิ่มขึ้นอีก 3 แห่ง คือ โรงเรียนพณิชยการธนบุรี และโรงเรียนวัดพระเชตุพนตั้งตรงจิตรวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2500 และโรงเรียนพณิชยการบางนา ในปี พ.ศ. 2513 โดยมีารเปิดสอนภาษาจีนด้วย เนื่องจากการศึกษาสายอาชีพได้รับความสนใจและความนิยมจากสังคมค่อนข้างมาก ผู้ปกครองเห็นว่าเมื่อบุตรหลานสำเร็จการศึกษาแล้วสามารถหางานได้ง่ายขึ้น โรงเรียนพณิชยการพระนคร และโรงเรียนทั้งสามแห่งนี้ถือเป็นโรงเรียนพณิชยการกลุ่มแรกที่ยุกเบิกการเรียนการสอนภาษาจีนในสถาบันอาชีวศึกษา ทั้งนี้เริ่มแรกภาษาจีนที่สถานศึกษาด้านพาณิชยเหล่านี้สอนคือภาษาจีนกลาง หลังจากนั้นมีการเปลี่ยนไปสอนภาษาจีนแต้จิ๋วอยู่ช่วงหนึ่ง เนื่องจากเห็นว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นชาวจีนแต้จิ๋ว หากผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาจีนแต้จิ๋วได้ จะเป็นประโยชน์มากกว่า แต่ภายหลังก็ได้เปลี่ยนกลับมาสอนเป็นภาษาจีนกลางดั้งเดิม (ศุภย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551 , น. 13-15)

เมื่อสถานการณ์โลกเปลี่ยนแปลงไป สหรัฐอเมริกาเริ่มผ่อนปรนนโยบายต่อต้านประเทศจีนทำให้ประเทศไทยเปลี่ยนแปลงนโยบายที่มีต่อประเทศจีนด้วย จนกระทั่งประเทศไทยสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับสาธารณรัฐประชาชนจีนใน ปี พ.ศ. 2518 หลังจากนั้นในภาพรวมประเทศไทยมีความสัมพันธ์อันดีกับประเทศจีนในทุกระดับ ด้วยนโยบายส่งเสริมการเรียนการสอน

ภาษาจีนของทั้งรัฐบาลไทยและรัฐบาลจีน ทำให้การเรียนการสอนภาษาจีนกลับมาพัฒนาขึ้นอีกครั้ง นอกจากสถาบันอาชีวศึกษารัฐแล้ว สถาบันอาชีวศึกษาเอกชนก็เปิดสอนภาษาจีนด้วย ใน ปี พ.ศ. 2547 มีสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน 10 แห่งสอนภาษาจีน การศึกษาภาษาจีนในประเทศไทยได้รับความนิยมนำมาเรื่อยๆ ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่มีผู้สนใจเรียนมากที่สุด รองจากภาษาอังกฤษ ใน ปี พ.ศ. 2548 ประเทศไทยมีสถาบันอาชีวศึกษา 29 แห่ง สอนภาษาจีนแบ่งเป็นสถานศึกษารัฐ 10 แห่ง และสถานศึกษาเอกชน 19 แห่ง (ประพิณ โมนมัยวิบูลย์, 2550 , น. 71)

เนื่องจากความต้องการด้านการเรียนการสอนภาษาจีนในสถาบันอาชีวศึกษามีมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ครูภาษาจีนชาวไทยมีจำนวนไม่มากพอ ดังนั้น ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2549 เป็นต้นมา รัฐบาลจีนจึงได้จัดส่งครูอาสาสมัครจีนมาสอนที่สถาบันอาชีวศึกษา เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

ปัจจุบันในประเทศไทยมีสถาบันอาชีวศึกษาที่สอนภาษาจีนทั้งสิ้น 173 แห่ง แบ่งเป็นสถานศึกษารัฐ 134 แห่ง และสถานศึกษาเอกชน 39 แห่ง สถาบันอาชีวศึกษาดำเนินการเรียนการสอนระดับ ปวช. และ ปวส. โดยใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 (ประกาศ ณ วันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2556 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 เป็นต้นไป) และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2557 (ประกาศ ณ วันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 เป็นต้นไป) ซึ่งประกาศโดยสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559, น. 14)

สำหรับระดับ ปวช. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 กำหนดให้มี 9 ประเภทวิชา รวม 58 สาขาวิชา ดังนี้ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม (มี 20 สาขาวิชา) ประเภทวิชาพาณิชยกรรม (มี 9 สาขาวิชา) ประเภทวิชาศิลปกรรม (มี 15 สาขาวิชา) ประเภทวิชาคหกรรม (มี 5 สาขาวิชา) ประเภทวิชาเกษตรกรรม (มี 1 สาขาวิชา) ประเภทวิชาประมง (มี 2 สาขาวิชา) ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (มี 2 สาขาวิชา) ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสิ่งทอ (มี 3 สาขาวิชา) และประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (มี 1 สาขาวิชา) หลักสูตรกำหนดให้รายวิชาภาษาจีนอยู่ในกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศของหมวดวิชาเลือกเสรี มี 2 วิชา คือ 2000-9206 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 (0-2-1) และ 2000-9207 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 2 (0-2-1) วิชาละ 1 หน่วยกิต ใช้เวลาเรียน 2 ชั่วโมง (คาบเรียน) ต่อสัปดาห์

นอกจากนี้ หลักสูตรของสาขาวิชาภาษาต่างประเทศ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ยังกำหนดให้มีรายวิชาภาษาจีนอีก 4 วิชา ในกลุ่มทักษะวิชาชีพเลือกของหมวดวิชาทักษะวิชาชีพ คือ 2212-2118 ภาษาจีน 1 (2-2-3), 2212-2119 ภาษาจีน 2 (2-2-3), 2212-2120 ภาษาจีน 3 (2-2-3) และ 2212-2121 ภาษาจีน 4 (2-2-3) วิชาละ 3 หน่วยกิต ใช้เวลาเรียน 4 ชั่วโมง (คาบเรียน) ต่อสัปดาห์

สำหรับระดับ ปวส. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2557 กำหนดให้มี 9 ประเภทวิชา รวม 76 สาขาวิชา ดังนี้

1. ประเภทวิชาอุตสาหกรรม (มี 25 สาขาวิชา)
2. ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ (มี 13 สาขาวิชา)
3. ประเภทวิชาศิลปกรรม (มี 13 สาขาวิชา)
4. ประเภทวิชาคหกรรม (มี 7 สาขาวิชา)
5. ประเภทวิชาเกษตรกรรม (มี 8 สาขาวิชา)
6. ประเภทวิชาประมง (มี 2 สาขาวิชา)
7. ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (มี 3 สาขาวิชา)
8. ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสิ่งทอ (มี 4 สาขาวิชา)
9. ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (มี 1 สาขาวิชา)

หลักสูตรกำหนดให้รายวิชาภาษาจีนอยู่ในกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศของหมวดวิชาเลือกเสรีมี 2 วิชา คือ 3000-9201 ภาษาและวัฒนธรรมจีน (2-0-2) และ 3000-9202 การสนทนาภาษาจีน สำหรับการทำงาน (2-0-2) วิชาละ 2 หน่วยกิต ใช้เวลาเรียน 2 ชั่วโมง (คาบเรียน) ต่อสัปดาห์ นอกจากนี้ หลักสูตรของสาขาวิชาภาษาต่างประเทศธุรกิจ ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ยังกำหนดให้มีรายวิชาภาษาจีนอีก 4 วิชา ในกลุ่มทักษะภาษาต่างประเทศของกลุ่มทักษะวิชาชีพเลือกในหมวดวิชาทักษะวิชาชีพ คือ 3212-2134 ภาษาจีน 1 (2-2-3), 3212-2135 ภาษาจีน 2 (2-2-3), 3212-2136 ภาษาจีน 3 (2-2-3) และ 3212-2137 ภาษาจีน 4 (2-2-3) วิชาละ 3 หน่วยกิต ใช้เวลาเรียน 4 ชั่วโมง (คาบเรียน) ต่อสัปดาห์

ในด้านการกำกับดูแลสถาบันอาชีวศึกษา ใน ปี พ.ศ. 2481 ได้มีการประกาศจัดตั้งกรมวิชาการขึ้น กรมวิชาการมีหน้าที่จัดการศึกษาสายอาชีพ สังกัดกระทรวงธรรมการ ต่อมาใน ปี พ.ศ. 2484 กระทรวงธรรมการเปลี่ยนชื่อเป็นกระทรวงศึกษาธิการ และตั้งกรมอาชีวศึกษาขึ้นแทนกรมวิชาการ กรมอาชีวศึกษาดูแลจัดการศึกษาสายอาชีพเรื่อยมาจนกระทั่ง ปี พ.ศ. 2546 เปลี่ยนเป็นสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) มีหน้าที่ดูแลสถาบันอาชีวศึกษาภาครัฐ ส่วนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) มีหน้าที่ดูแลสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน แต่ต่อมาวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2559 มีการประกาศคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ 8/2559 เรื่อง การบริหารจัดการรวมสถานศึกษาอาชีวศึกษาภาครัฐและภาคเอกชน ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 133 ตอนพิเศษ 42 ง หน้า 3-4 ว่าให้โอนสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนทั้งหมดมาอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ตั้งแต่วันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2559 ดังนั้น ปัจจุบันนี้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จึงเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถาบันอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนแต่เพียงผู้เดียว

2.2.2 นโยบายการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอาชีวศึกษา

ตามที่กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอาชีวศึกษาให้มีความเข้มแข็งและมีคุณภาพตามมาตรฐานสากล โดยมุ่งเน้นพัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ และทักษะทางภาษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน การศึกษาต่อการปฏิบัติงานในภาคอุตสาหกรรม การประกอบอาชีพ และอาชีวภาคภาษาจีน ขณะเดียวกันถือเป็นการเพิ่มขีดความสามารถของคนไทยในการแข่งขันในเวทีโลก โดยให้หน่วยงานและบุคลากรทุกภาคส่วนได้ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเร่งรัดปฏิรูปการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน และร่วมมือกันดำเนินงานพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้บรรลุเป้าหมายนั้น กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ออกประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องนโยบายและแนวปฏิบัติการเรียนการสอนภาษาจีน ระดับอาชีวศึกษา ณ วันที่ 2 มิถุนายน 2557 มีผลบังคับใช้กับสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) และสถานศึกษาในสังกัดที่เปิดหลักสูตรระยะสั้น หลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และระดับปริญญาตรีตั้งแต่ปีการศึกษา 2557 เป็นต้นไป มาตรการการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอาชีวศึกษาในประกาศดังกล่าวมีสาระสำคัญ ดังนี้ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559, น. 16)

2.2.2.1 ด้านการพัฒนาหลักสูตรภาษาจีน กำหนดให้ร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เช่น มหาวิทยาลัย สถาบันขงจื้อ สำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ หรือฮั่นป๋ัน (Hanban) ในการพัฒนาหลักสูตรให้มีความต่อเนื่อง จัดทำคู่มือการใช้หลักสูตร และจัดทำหลักสูตรสำหรับผู้เรียนที่มีศัภยภาพด้านภาษาจีนเฉพาะ เพื่อให้ผู้เรียนกลุ่มนี้สามารถพัฒนาทักษะภาษาจีนได้อย่างเต็มที่

2.2.2.2 ด้านการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนภาษาจีน กำหนดให้ปรับปรุงสื่อการเรียนการสอนที่ใช้อยู่ในปัจจุบันให้สอดคล้องกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนที่ปรับใหม่ จัดทำคู่มือครูประกอบการใช้ และจัดทำสื่อการเรียนการสอนหลักและสื่อการเรียนการสอนสนับสนุนที่มีคุณภาพสามารถนำไปใช้ได้จริงในปัจจุบัน โดยร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน

2.2.2.3 ด้านการวัดและการประเมินผล กำหนดให้มีการประเมินผลความสามารถด้านภาษาจีนของผู้เรียนด้วยเครื่องมือการประเมินที่มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐานสากล หรือสามารถใช้ข้อสอบของสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ หรือฮั่นป๋ัน (Hanban) เช่น การทดสอบทักษะภาษาจีน (HSK) การทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน (HSKK) และพัฒนาคลังข้อสอบเพื่อวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียน โดยร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน

2.2.2.4 ด้านการพัฒนาครูผู้สอนภาษาจีน กำหนดให้มีการสำรวจข้อมูลและจัดทำฐานข้อมูลของครูผู้สอนภาษาจีน เพื่อวางแผนด้านอัตรากำลังและแนวทางพัฒนาครูต่อไป กำหนด

มาตรฐานความรู้ความสามารถด้านภาษาจีนของครูผู้สอนภาษาจีน จัดสอบวัดระดับความรู้และทักษะด้านภาษาจีนของครูผู้สอนภาษาจีน จัดอบรมสัมมนาเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาจีนที่ดี การวัดและประเมินผลการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เทคนิคการสอนภาษาจีนที่ได้ผลดี สนับสนุนให้ครูผู้สอนภาษาจีนที่มีคุณภาพเข้าร่วมอบรมที่ประเทศจีนเพื่อพัฒนาศักยภาพได้อย่างเต็มที่ และจัดกิจกรรมค่ายภาษาจีนแบบเข้มข้นสำหรับครูผู้สอนภาษาจีน

2.2.2.5 ด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน กำหนดให้มีคณะกรรมการควบคุมคุณภาพในระดับสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) และสถานศึกษาในสังกัด คณะกรรมการชุดนี้มีหน้าที่สำรวจความต้องการและสภาพการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนหรือของหน่วยงาน/สถานประกอบการ จากนั้นจัดทำฐานข้อมูลในด้านที่เกี่ยวข้องให้ทันสมัย ใช้ข้อมูลในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนอย่างต่อเนื่อง จัดทำแผนกำกับติดตามที่ชัดเจน มุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนตามความพร้อมและความสนใจของผู้เรียนเป็นหลัก หากผู้เรียนไม่เลือกเรียนภาษาจีน สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาต่างประเทศอื่นหรือวิชาเลือกอื่น

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาอาชีวศึกษาต้องการให้สถานศึกษาที่เปิดสอนภาษาจีนควบคู่ไปกับวิชาด้านพาณิชย์ เพื่อผลิตบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเข้าทำงานในบริษัท ห้างร้าน ซึ่งส่วนใหญ่มีพ่อค้าชาวจีนเป็นผู้ดำเนินกิจการ ปัจจุบัน รัฐบาลมีนโยบายให้ภาษาจีนเป็นภาษาที่ 3 เพื่อให้ประชาชนสามารถติดต่อสื่อสาร กับชาวต่างประเทศที่เป็นคนจีน ที่มีอยู่ทั่วโลก ประกอบกับปัจจุบันเป็นยุคที่โลกไร้พรมแดน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาจีน จึงเป็นนโยบายสำคัญของทุกรัฐบาลที่ต้องการให้ประชาชนสามารถติดต่อสื่อสาร หรือทำการค้าขายกับชาวจีนที่มีอยู่ทั่วโลก

2.2.3 แผนพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย

ภาษาจีนมีความสำคัญอย่างมากเนื่องจากเป็นภาษาที่มีการใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก รวมถึงประเทศไทย ซึ่งมีผู้มีเชื้อสายจีนเป็นจำนวนมาก อีกทั้งมีผู้สนใจที่ต้องใช้ภาษาจีนในการติดต่อสื่อสาร การคบค้าสมาคมกับชาวจีน นักธุรกิจจีน และนักธุรกิจในประเทศต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาจีน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดแผนพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน ไว้ดังนี้ (สำนักงานรัฐมนตรี, 2559)

มาตรฐานที่ 1 การจัดการเรียนการสอนภาษาจีน

1. กำหนดเป้าหมายการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน โดยให้เริ่มเปิดสอนได้ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กรณีโรงเรียนที่มีความพร้อม สามารถเปิดในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ โดยเป้าหมายระดับประถมศึกษา คือ มุ่งให้นักเรียนสนใจผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ ส่วนระดับมัธยมศึกษา

ตอนต้น เน้นการสื่อสารทักษะการฟัง และการพูด และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เน้นการสื่อสาร ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และนำความรู้ไปศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ

2. ปรับจำนวนคาบเรียนและจำนวนนักเรียน โดยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 จัดให้ เรียนเป็นวิชาเพิ่มเติม ไม่ต่ำกว่า 2 คาบ/สัปดาห์ โดยกำหนดผู้เรียนไม่เกิน 20 คน/ห้อง ส่วนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น จัดให้เรียนเป็นวิชาเพิ่มเติม ไม่ต่ำกว่า 4 คาบ/สัปดาห์ โดยกำหนดจำนวนผู้เรียนไม่ เกิน 25 คน/ห้อง และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรณีจัดให้เรียนเป็นแผนภาษาจีนไม่ต่ำกว่า 6 คาบ/สัปดาห์ ส่วนวิชาเพิ่มเติม ไม่ต่ำกว่า 4 คาบ/สัปดาห์ โดยกำหนดจำนวนผู้เรียนไม่เกิน 30 คน/ห้อ

3. จัดกิจกรรมค่ายภาษาแบบเข้มข้นสำหรับนักเรียน ระยะ 3 – 4 สัปดาห์ โดยโรงเรียน ศูนย์เครือข่ายฯ

มาตรฐานที่ 2 การพัฒนาหลักสูตรภาษาจีน

1. พัฒนาหลักสูตรให้มีความต่อเนื่องโดยความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เช่น มหาวิทยาลัย สถาบันขงจื่อ HANBAN

2. จัดทำคู่มือการใช้หลักสูตรเฉพาะและแนวทางการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3. จัดทำหลักสูตรเฉพาะสำหรับส่งเสริมกลุ่มนักเรียนที่มีศักยภาพด้านภาษาจีนให้ได้รับ โอกาสในการพัฒนาทักษะภาษาจีนมากยิ่งขึ้น (Chinese Program)

มาตรฐานที่ 3 การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนภาษาจีน

1. ปรับปรุงสื่อการเรียนการสอนที่มีอยู่ในโรงเรียนปัจจุบัน ให้สอดคล้องกับแนวทางการ จัดการเรียนการสอนที่ปรับเปลี่ยน พร้อมจัดทำคู่มือครู

2. รวบรวมรายชื่อสื่อที่มีคุณภาพเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์

3. พัฒนาและจัดทำสื่อการสอนหลักและสื่อการสอนสนับสนุนที่มีคุณภาพ เนื้อหาสาระ สอดคล้องกับหลักสูตร เป้าหมาย แนวทางการจัดการเรียนการสอน และบริบทของผู้เรียน ซึ่งสามารถ นำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่าง ต่อเนื่อง

มาตรฐานที่ 4 การวัดและประเมินผล

1. ประเมินความสามารถการใช้ภาษาจีนของผู้เรียน โดยใช้เครื่องมือประเมินที่ได้รับ มาตรฐานระดับสากล เช่น HSK, YCT

2. ประเมินความสามารถการใช้ภาษาจีนของผู้เรียน โดยใช้ข้อสอบกลางที่พัฒนาโดย สพฐ. ร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน

3. พัฒนาค้างข้อสอบและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาจีนโดยร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้ง ภาครัฐและเอกชน เช่น HANBAN สำนักทดสอบทางการศึกษา

มาตรฐานที่ 5 การพัฒนาครูสอนภาษาจีน

1. สํารวจข้อมูลพื้นฐานและจัดทำฐานข้อมูลของครูผู้สอน เพื่อวางแผนเกี่ยวกับอัตรากำลังและการพัฒนาครู
2. กำหนดมาตรฐานความรู้ความสามารถทางภาษาของครูสอนภาษาจีนโดยเทียบเคียงกับมาตรฐานข่าวของภาษา
3. สอบวัดระดับความรู้ความสามารถ และทักษะด้านภาษาจีนของครูสอนภาษาจีนเพื่อเป็นฐานการพัฒนาขั้นต่อไป
4. อบรม/สัมมนา เพื่อพัฒนาความรู้/ทักษะภาษาจีน วิชาสอนต่าง ๆ และการวัดและประเมินผล เพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนแบบสื่อสาร และการใช้สื่อ ICT ในการสอนที่เน้นการสื่อสาร
5. ติดตามประเมินผลครูสอนที่เข้ารับการอบรม
6. สนับสนุนครูสอนภาษาจีนที่มีคุณภาพ ไปอบรมเพื่อเสริมประสบการณ์ ณ ประเทศจีน
7. จัดประชุม สัมมนา เสวนา สาธิตการสอนที่ได้ผลดี เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับครูผู้สอน

มาตรฐานที่ 6 การเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน

1. ตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน ควบคุมคุณภาพทั้งระดับ สภฐ. และเขตพื้นที่การศึกษา
2. สํารวจความต้องการเรียนภาษาจีนของผู้เรียน
3. สํารวจความต้องการการใช้ภาษาจีน ในการประกอบอาชีพของหน่วยงาน/สถานประกอบการ
4. จัดการเรียนการสอนภาษาจีนตามความพร้อมและบริบทของสถานศึกษา โดยกำหนดให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความต้องการและความสนใจ โดยมีได้เป็นการบังคับ และจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอื่นหรือวิชาเลือกอื่น ๆ รองรับ กรณีผู้เรียนไม่เลือกเรียนภาษาจีน
5. จัดทำฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาจีนให้เป็นปัจจุบัน เพื่อการกำกับดูแลและให้ข้อมูลในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
6. จัดทำแผนการกำกับ ติดตาม/คู่มือให้ชัดเจน

สรุปได้ว่า จากพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้เป็นระบบ จะต้องแก้เป็นองค์รวมไม่ว่าจะเป็นด้านหลักสูตรการเรียนการสอน การพัฒนาบุคลากรแบบเรียนสื่อการสอน และการบริหารจัดการ โดยควบคู่กันไป

2.3 การสอนโดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline (Storyline Method)

2.3.1 ความเป็นมาและความหมายของวิธีสอนแบบ Storyline

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบ Storyline (Storyline method) มีความเป็นมา และมีผู้ให้ความหมายของวิธีสอนแบบโครงเรื่องไว้หลายนิยาม ดังนี้

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบ Storyline ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อที่ว่าในโลกอนาคตต้องการคนที่มี ความสามารถในการผสมผสานศาสตร์หลาย ๆ อย่างเข้าด้วยกันและสามารถ นำศาสตร์เหล่านั้นมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งวิธีสอนแบบโครงเรื่อง ได้มีการนำทฤษฎี การเรียนรู้หลายทฤษฎี มาใช้ร่วมกัน เช่น การบูรณาการ การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การเรียนการสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การเรียนรู้จากสิ่งที่ใกล้ตัวนักเรียนเชื่อมโยง ออกไปสู่วิถีชีวิตจริง การ ค้นคว้าหาความรู้ และการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เป็นต้น (อรรถัย มูลคำ และสุวิทย์ มูลคำ, 2544) แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวิธีแบบโครงเรื่อง มีดังนี้

1. การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Child-centeredness) เป็นกระบวนการ เรียนรู้ที่มีการดำเนินการให้สอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างผู้เรียน ความสามารถทางปัญญา วิธีการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้จะคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยส่งเสริมผู้เรียน ให้ได้ สัมผัสและสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทั้งที่เป็น เพื่อนมนุษย์ธรรมชาติและเทคโนโลยีให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง ค้นคว้า วิเคราะห์ทดลอง และแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองตามความถนัดและ สนใจทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน กระบวนการและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายเชื่อมโยงกับ ชีวิตจริงทั้งในและนอก ห้องเรียน ของผู้เรียนและมีการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริง

2. การบูรณาการการเรียนการสอน (Instructional Integration) เป็นการนำเนื้อหาสาระ ของวิชาต่าง ๆ เข้ามาแทรกในการสอนโดยผู้สอนกำหนดหัวเรื่องและเลือกเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับหัว เรื่องจากวิชาอื่นมาประยุกต์ (พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และเพยาว์ ยินดีสุข, 2550) และบรรยากาศในการ เรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ และสอดคล้องกับชีวิตจริงซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสประยุกต์ใช้ความคิด ประสบการณ์ความสามารถและทักษะต่าง ๆ ในการเรียนรู้ซึ่งสอดคล้องกับ การดำเนินชีวิตจริง

3. การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning) เป็นการจัดการกิจกรรมการเรียน การสอนเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้เรียนภายในกลุ่มซึ่งจัดเป็นโครงสร้างทางสังคมผู้เรียน รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองและรับผิดชอบการเรียนรู้ของสมาชิกภายในกลุ่ม เกิดปฏิสัมพันธ์และ ช่วยเหลือกันของสมาชิกภายในกลุ่มในการท างานที่ได้รับมอบหมาย นอกจากนี้ นักเรียนจะมีทักษะ ทางสังคมเพื่อสามารถทำงานร่วมกัน คือ ความเป็นผู้นำ กล้าตัดสินใจ สร้าง ความไว้วางใจ รู้จัก ติดต่อดสื่อสารและสามารถแก้ไขปัญหาค้นหาความขัดแย้งในการทำงาน เข้าใจ บทบาทของสมาชิก ช่วย ให้สามารถทำงานร่วมกันได้

4. การสร้างสรรค์องค์ความรู้ (Constructivism) ตามแนวคิดของเพียเจท (Piaget, 1997, อ้างถึงใน วลัย พานิช, 2545) เชื่อว่าความรู้คือสิ่งที่ผู้เรียนแต่ละคนสร้างขึ้นเองแตกต่างกัน โดยความรู้ของผู้เรียนแต่ละคน จะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมและการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ที่เกิดจากโลกภายนอกแล้วปรับให้เข้ากับความรู้เดิม ทั้งนี้ ความรู้จะเกิดขึ้นได้จากการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใน 2 ลักษณะ เป็นโครงสร้างทางปัญญาของแต่ละบุคคล ได้แก่ การซึมซับ (Assimilation) หมายถึงการรับข้อความรู้ที่ได้จากการมีประสบการณ์จากโลกภายนอกและปรับแต่งโครงสร้างทางสติปัญญาให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม (Accommodation) หมายถึง การปรับขยายข้อความที่มีอยู่เดิมซึ่งเกิดจากการซึมซับให้เข้ากับความรู้ใหม่

5. ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema theory) เป็นทฤษฎีที่ศึกษาโดยเพียเจท (Piaget) เป็นทฤษฎีที่เชื่อมโยงการเรียนรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิมของผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย เช่น บทบาทสมมติบรรยาย เล่าเรื่องเหตุการณ์หรือใช้สื่อผสม เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าวิธีสอนแบบโครงเรื่องนั้นได้นำแนวคิดและทฤษฎีที่หลากหลายมาใช้ในการสอนซึ่งกระบวนการต่าง ๆ เหล่านี้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการศึกษาค้นคว้าแล้วนำมาแลกเปลี่ยนข้อมูลภายในกลุ่มซึ่งเป็นการเรียนรู้ร่วมกัน และช่วยให้มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันภายในกลุ่ม นอกจากนี้ วิธีสอนแบบโครงเรื่องยังช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนสร้างองค์ความรู้ของตนเองโดยการเชื่อมโยงความรู้เดิมและความรู้ใหม่ที่ได้เรียนผ่านการใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง

Bell and Harkness (2004) ได้ให้ความหมายของวิธีการสอนแบบโครงเรื่อง คือการออกแบบบทเรียนหรือการจัดการเรียนการสอนโดยครูเพื่อให้เป็นไปตามเส้นทาง ของ การเดินเรื่อง นักเรียนจะได้สร้างสรรค์และพัฒนาไปตามเรื่องบนเส้นทางเดินเรื่อง โดยมีจุดเน้นที่ ความรู้และเนื้อหาหลักสูตร ในขณะที่เดินเรื่องไปตามเนื้อเรื่องนักเรียน จะได้ฝึกทักษะและมีการ ผลิตชิ้นงาน และในแต่ละตอนของเส้นทางเดินเรื่องได้ออกแบบไปตามคำถามหลัก ซึ่งไม่เพียงแต่ให้ความรู้และทักษะเท่านั้น แต่ยังให้ความรู้สึกและประสบการณ์ที่หลากหลาย

ฉันท ชาติทอง (2550, น. 186) กล่าวถึง Storyline ว่าเป็นการนำสาระการเรียนรู้จากหลากหลายมาเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน เพื่อจัดการเรียนรู้ภายใต้หัวข้อเรื่อง (Theme) เดียวกันโดยผูกเรื่องเป็นตอน ๆ (Episode) เรื่องแต่ละตอนจะต่อเนื่องกันและมีลำดับเหตุการณ์ (Sequence) และเส้นทางเดินเรื่อง (Topic Line) และใช้คำถามหลัก (Key Questions) เป็นตัวนำไปสู่กิจกรรม (Activity) อย่างหลากหลายโดยการลงมือปฏิบัติจริง เน้นการคิด วิเคราะห์ กระบวนการกลุ่ม

พิมพันธ์ เตชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข (2551, น. 101) กล่าวถึง Storyline ว่าเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยมีการผูกเรื่องแต่ละตอนให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเรียงลำดับเหตุการณ์หรือเรียกว่าการกำหนดเส้นทางเดินเรื่อง (Topic Line) และใช้คำถามหลัก (Key Questions) เป็นตัวนำไปสู่การให้นักเรียนทำกิจกรรมอย่างหลากหลายเพื่อสร้าง

ความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามสภาพจริงที่มีการบูรณาการระหว่างวิชา หรือสหวิทยาการ (Interdisciplinary Integration) และผู้เรียนได้เรียนรู้แบบบูรณาการ เพื่อเป้าหมายให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้และสามารถถ่ายโอนความรู้ได้

กุลยา ตันติผลลาชีวะ (2551, น. 154) กล่าวถึง Storyline ว่าเป็นการสอนที่ใช้กระบวนการปูเรื่องเป็นฉาก ๆ หรือเป็นตอน ๆ อย่างต่อเนื่องเป็นลำดับเหมือนเดินเรื่อง โดยแต่ละฉากของเรื่องต่อกันด้วยการใช้คำถามที่ครูจัดเตรียมเป็นตัวเชื่อมเรื่องและขยายการเรียนรู้ในการเรียนเด็กจะพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองจากเรื่องที่จินตนาการตามความเป็นจริงตามเรื่องที่ครูกำหนดเป็นลำดับความรู้ใหม่ที่เด็กได้เกิดจากการดำเนินเรื่องตามแนวการเดินทางเรื่องของครูแล้วผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการกระทำจริงของตนเอง (Bell & Fifield, 1998)

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2552, น. 198) กล่าวถึง Storyline ว่าการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เป็นการเรียนรู้แบบบูรณาการที่มีการนำเอาสาระการเรียนรู้จากหลายกลุ่มสาระมาเชื่อมโยงกันเพื่อจัดการเรียนรู้ภายใต้หัวข้อเรื่อง (Episode) เรื่องแต่ละตอนจะต่อเนื่องและมีลำดับเหตุการณ์ (Sequence) หรือเรียกว่า เส้นทางการเดินเรื่อง (Topic Line) และใช้ถ้อยคำถามหลัก (Key Questions) เป็นตัวนำไปสู่การเรียนรู้ทำกิจกรรม (Activity) อย่างหลากหลาย ซึ่งกิจกรรมเหล่านั้นจะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามสภาพจริง ได้ลงมือปฏิบัติจริง เน้นทักษะการคิด การวิเคราะห์ การตัดสินใจ กระบวนการกลุ่ม ตลอดจนการสร้างความรู้ด้วยตัวเอง ดังนั้น การจัดการรูปแบบ Storyline จึงเป็นการบูรณาการเนื้อหาสาระและทักษะขบวนการต่าง ๆ เข้าด้วยกัน

ทิศนา แคมณี (2552, น. 54) กล่าวถึงวิธีสอนแบบโครงเรื่อง ว่าเป็นการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่มีลักษณะบูรณาการเนื้อหาหลักสูตรและทักษะการเรียนรู้จากหลายสาขาวิชาเข้าด้วยกัน โดยให้ผู้เรียนได้สร้างเรื่องขึ้นด้วยตนเอง โดยผู้สอนทำหน้าที่วางเส้นทางการเดินเรื่องให้โดยการดำเนินเรื่องแบ่งเป็นตอน ๆ (Episode) แต่ละตอนประกอบด้วยกิจกรรมย่อยที่เชื่อมโยงกันด้วยคำถามหลัก (Key Question) ลักษณะของคำถามหลักที่เชื่อมโยงเรื่องราวให้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องมี 4 คำถาม ได้แก่ ที่ไหน ใคร ทำอะไร/อย่างไร และมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ผู้สอนจะใช้คำถามหลักเหล่านี้เปิดประเด็นให้ผู้เรียนคิดร้อยเรียงเรื่องราวด้วยตนเอง รวมทั้งสร้างสรรค์ชิ้นงานประกอบกันไป การเรียนการสอนด้วยวิธีดังกล่าวจึงช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ใช้ประสบการณ์และความคิดของตนเองอย่างเต็มที่และมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็น อภิปรายร่วมกัน และเกิดการเรียนรู้อย่างกว้างขวาง

สรุปได้ว่า วิธีสอนแบบโครงเรื่อง คือ การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยใช้การดำเนินเรื่องราวที่รวมเข้ากับเนื้อหา และเรียงลำดับให้ติดต่อกันเหมือนการดำเนินชีวิตจริง ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ โดยวิธีสอนแบบโครงเรื่องมี

องค์ประกอบ คือ ฉาก ตัวละคร วิถีชีวิต และเหตุการณ์สำคัญและใช้คำถามหลักเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนคิดแก้ปัญหาและเกิดการเรียนรู้

2.3.2 องค์ประกอบของวิธีสอนแบบโครงเรื่อง

การสร้างสตอรี่ไลน์เป็นการดำเนินเรื่องหรือผูกเรื่องที่มีความต่อเนื่องประดุจเส้นเชือก โดยมีคำถามหลัก (Key Question) เป็นตัวเชื่อมการดำเนินเรื่องหรือตัวเปิดประเด็น ในการดำเนินเรื่อง องค์ประกอบสำคัญของเรื่องที่จะทำให้เกิดวิธีสตอรี่ไลน์นั้นจะต้องมี 4 องค์ประกอบ ดังนี้ (วลัย พาณิช, 2545)

1. การจัดฉาก (Setting the Scene) เป็นการระบุเวลา สถานที่ สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ
2. ตัวละคร (Characters) ซึ่งเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับฉากหรือเหตุการณ์ในข้อ 1
3. การดำเนินชีวิต (A way of Life) เป็นการดำเนินชีวิตหรือเป็นเรื่องราวของตัวละครในข้อ 2

4. มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น หรือมีปัญหาที่ต้องแก้ไข (Events, Incidents, or Real Problems to be Solved) จากองค์ประกอบสำคัญของวิธีสอนแบบโครงเรื่องทั้ง 4 คือ มีฉาก มีตัวละคร การดำเนินชีวิต และมีเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นหรือปัญหาที่ต้องแก้ไข อาจจะวิเคราะห์เปรียบเทียบเพื่อให้สร้างสตอรี่ไลน์ได้ง่ายขึ้นดังนี้

4.1 ผู้สร้างขึ้นต้นคำถามว่า เกิดเรื่องราวที่ไหน คือ ฉาก เป็นตัวเปิดเรื่องให้นักเรียนได้ทราบว่าเขากำลังจะมีประสบการณ์ใหม่ ๆ เกิดขึ้นเป็นการเริ่มเข้าสู่บทเรียนหรือเปิดตัว เรื่องในฉากจะเป็นการระบุสถานที่ เวลา สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ

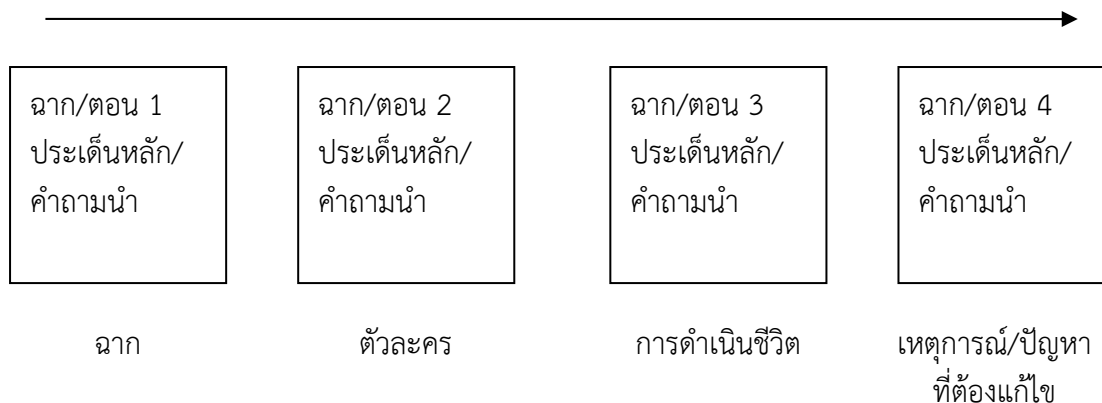
4.2 เมื่อมีฉากแล้วก็ต้องมีคนหรือสัตว์หรือสิ่งใด ๆ มาเกี่ยวข้องกับ ฉาก นั้นคือคำถามว่ามีใครบ้าง ตัวละครจะทำให้ฉากหรือเหตุการณ์นั้นมีความเป็นจริง (Realistic) ขึ้น

4.3 เมื่อมีตัวละครเกิดขึ้นก็ต้องมีคำถามว่าตัวละครเหล่านั้นทำอะไร คือการดำเนินชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องราวของตัวละครว่าได้ทำกิจกรรมอะไรบ้าง

4.4 เพื่อให้สตอรี่ไลน์มีจุดที่น่าสนใจก็ต้องมีคำถามว่ามีอะไรสำคัญที่เกิดขึ้น กับตัวละครบ้าง คือการมีเหตุการณ์เกิดขึ้นอาจเป็นได้ทั้งด้านดี หรือไม่ดีหรือมีปัญหาที่ต้องแก้ไข ซึ่งองค์ประกอบนี้เปรียบเสมือนจุดสรุปของเรื่องราวทั้งหมด อย่างไรก็ตาม องค์ประกอบที่ 1 และ 2 ผู้สร้างอาจสลับขั้นตอนกันก็ได้ เช่น เริ่มจากตัวละครเป็นการเปิดตัวและตามด้วยสถานที่ที่ตัวละครนั้นเกี่ยวข้องกับ

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของวิธีสอนแบบโครงเรื่อง เป็นการดำเนินเรื่องให้ต่อเนื่องกันประดุจเส้นเชือกโดยใช้คำถามหลักเป็นตัวเชื่อมหรือใช้ในการ เปิดประเด็นในการดำเนินเรื่อง นอกจากนี้วิธีสอนแบบโครงเรื่อง ยังประกอบด้วยฉาก ตัวละคร การดำเนินชีวิตและเหตุการณ์สำคัญหรือปัญหาที่ต้องแก้ไข เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้เดิมผสมผสานกับความรู้ ใหม่ในการแก้ไขปัญหาและสร้างองค์ความรู้ของตนเอง สามารถที่จะเขียนเป็นแผนผังได้ ดังนี้

แผนผังแสดงองค์ประกอบที่สำคัญของวิธีสอนแบบโครงเรื่อง
เส้นทางการเดินเรื่อง

ภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของวิธีสอนแบบโครงเรื่อง

2.3.3 หลักการวางแผนการสร้างสตอรี่ไลน์

Creswell (1997, อ้างถึงใน พิมพ์พันธุ์ เตชะคุปต์ และคณะ, 2551 , น. 25-26) ได้เสนอหลักการในการวางแผนการสร้างสตอรี่ไลน์ไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. หลักการของการเล่านิทาน/เล่าเรื่อง ดังนั้น วิธีสอนแบบโครงเรื่อง จึงควรเป็นเรื่องเกี่ยวกับคน กิจกรรมหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวกับคน เช่น เรื่องเกี่ยวกับสังคม ครอบครัว สิ่งดีงามหรือสิ่งที่ไม่ดีที่เรียนต่าง ๆ ที่น่าจดจำ เป็นต้น
2. หลักของการวางโครงเรื่องให้น่าติดตาม นิทานหรือเรื่องราวที่สนุกและน่าสนใจก็คือเรื่องที่คุณฟังคอยติดตามคาดคะเนว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไป ในสตอรี่ไลน์ ผู้เรียนต้องสนุกที่จะเรียนรู้ตลอดเวลา
3. หลักว่าผู้สอนเป็นผู้วางแผนเนื้อหาให้เป็นไปตามหลักสูตรโดยวางกรอบของเส้นทางการเดินเรื่อง แต่ผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินการในรายละเอียดต่าง ๆ นั่นก็คือผู้เรียนเป็นคนลงมือทำกิจกรรมค้นหาข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ เป็นผู้เรียนรู้ด้วยตนเอง
4. หลักให้ผู้เรียนเป็นเจ้าของเรื่องราวหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ในสตอรี่ไลน์โดยต้องให้ผู้เรียนได้นำประสบการณ์เดิมของตนเองมาวิเคราะห์เชื่อมโยงเพื่อตอบคำถามหลักของผู้สอน โดยต้องสร้างหรือพัฒนารูปแบบแนวคิด (Conceptual Model) ของตนเองสำหรับประสบการณ์ใหม่ที่ผู้เรียนกำลังเกี่ยวข้องกับสตอรี่ไลน์นั้น

2.3.4 หลักการสอนแบบโครงเรื่อง

วลัย พาณิช (2543) ได้สรุปหลักการสอนของวิธีการสอนแบบโครงเรื่องไว้ ดังนี้

1. เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

วิธีการสอนแบบโครงเรื่องเน้นแนวคิดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Child-Centeredness) ของ John Dewey ที่ว่าเด็กต้องมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนรู้ของตนเองในวิธีสตอรี่ไลน์นั้น ผู้สอนเน้นคุณค่าของประสบการณ์เดิมและทักษะเดิมของนักเรียน ซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างความรู้และประสบการณ์ใหม่ของผู้เรียนและผู้เรียนจะเป็นผู้แสวงหาและติดตามการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. เน้นการปฏิบัติและการเสริมแรง

วิธีการสอนแบบโครงเรื่องถือว่าการสร้างสรรค์องค์ความรู้ (Constructivist way of working) นั่นคือ ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เน้นเรื่องการตัดสินใจและการแก้ปัญหา วิธีการสอนแบบโครงเรื่องเป็นการเรียนรู้อย่างกระฉับกระเฉง จะช่วยในเรื่องพัฒนาการทางด้านสติปัญญาทักษะทางภาษาและทางสังคม และทัศนคติแก่ผู้เรียน ผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน แบบโครงเรื่องจะได้ประสบการณ์การทำงานซึ่งผู้สอนให้ความสำคัญในการทำงานนั้นและสิ่งนี้จะเป็นการเสริมแรงให้ผู้เรียนได้ทำงานเพื่อให้เกิดการเรียนรู้มีคุณค่าและมีความหมาย

3. เน้นการเรียนการสอนที่เป็นบูรณาการ

วิธีการสอนแบบโครงเรื่องเป็นการสอนบูรณาการเนื้อหาหลักสูตรและกระบวนการ โดยสามารถรวมวิชาสังคมศึกษา คณิตศาสตร์วิทยาศาสตร์ศิลปะ สิ่งแวดล้อมและภาษาสอนรวมกันได้ ภายใต้หัวข้อเดียวกันเพราะในชีวิตประจำวันนั้นคนในสังคมอาจต้องใช้กระบวนการคิดหลากหลายจากหลายเนื้อหาสาระมาช่วยแก้ปัญหาจึงเป็นการฝึกทักษะแก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

4. เน้นการพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพในการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมในวิธีสอนแบบโครงเรื่องนั้นเป็นการบูรณาการจึงมีหลากหลายรูปแบบที่มีความแตกต่างกันในเรื่องความยากง่าย ผู้เรียนทุกคนจะแสดงความสามารถตามศักยภาพที่มีแตกต่างกัน

5. เน้นการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม

วิธีสอนแบบโครงเรื่องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาวุฒิภาวะทางสังคมโดยร่วมทำกิจกรรมหลายรูปแบบ ลักษณะการเรียนรู้มีหลายแบบตั้งแต่เรียนคนเดียว เรียนเป็นคู่ เรียนเป็นกลุ่มย่อยหรือรวม เรียนทั้งชั้นเรียน ทั้งนี้ ชีวิตจริงมีคนหลายคนในสังคมต่างก็ต้องช่วยกันทำงานเพื่อบรรลุจุดประสงค์ร่วมกันดังนั้นวิธีสอนแบบโครงเรื่องจึงเป็นวิธีการส่งเสริมการพัฒนาทางสังคมที่พึงประสงค์ทางหนึ่ง

6. เน้นเรื่องการตั้งคำถามของผู้สอน

การตั้งคำถามของผู้สอนจะเป็นหัวใจสำคัญของการสอนด้วยวิธีสอนแบบโครงเรื่อง เพราะคำถามจะเป็นตัวนำไปสู่กิจกรรมหลากหลายเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนและเป็นตัวเชื่อมโยงการดำเนินเรื่องให้ต่อเนื่องกันเป็นลำดับภายใต้หัวข้อเดียวกัน

สรุปได้ว่า หลักการสอนของวิธีสอนแบบโครงเรื่องเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเป็นพื้นฐานในการสร้างความรู้ใหม่ และเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองในเรื่องการตัดสินใจ และการแก้ปัญหาซึ่งกิจกรรมที่ใช้ในการสอน ควรมีหลากหลาย และมีลักษณะการเรียนรู้ที่มีหลายรูปแบบเพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสดงศักยภาพที่แตกต่างกันและพัฒนาวุฒิภาวะทางสังคม

2.3.5 หลักการสร้างสตอรีไลน์

สตอรีไลน์มีการสร้าง ดังนี้ (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2552 , น. 199 - 202)

1. การเล่าเรื่องของวิธีการสตอรีไลน์ จะมีองค์ประกอบของตัวละครที่ผสมผสานกันอยู่สามส่วน คือ ตัวละคร (คน, สัตว์หรือทั้งคนและสัตว์) ดังนั้น กิจกรรมหรือประสบการณ์ที่กำหนดนั้น จึงควรเกี่ยวข้องกับคนหรือสัตว์เช่น ครอบครัว ชุมชน สังคม เป็นต้นโดยปกติทั่วไปการเล่าเรื่องหรือนิทานจะใช้ในการสอนเรื่องราวในอดีตในรูปของตำนาน ความเชื่อ เรื่องเล่าเพื่อเป็นการสอนอุปมาอุปมัยเกี่ยวกับศีลธรรม และเพื่อความสนุกสนานเด็ก ๆ ชอบที่จะฟังนิทาน พวกเขาจะมีความสุขในการฟังนิทาน เทพนิยาย แม้ว่าเรื่องที่ฟังนั้นจะเคยฟังมาแล้วหลายครั้งก็ตาม

2. การวางโครงเรื่องให้ชวนติดตาม เรื่องเล่าหรือนิทานเหล่านี้จะต้องจัดลำดับเป็นตอน ๆ ตั้งแต่เริ่มต้นและดำเนินไปถึงตอนจบ เนื่องจากเนื้อหาต่าง ๆ รวมถึงกิจกรรมที่จะต้องมีการฟัง และจุดมุ่งหมาย ผู้เล่าจะต้องมีความตั้งใจที่จะเล่าและเรื่องที่เล่าทุกตอนต้องสอดคล้องกับเรื่องราว ตอนก่อน ๆ มีเพียงครูผู้สอนเท่านั้นที่จะรู้ว่าการดำเนินเรื่องตอนต่อ ๆ ไปนั้น จะเป็นอย่างไร และในทุก ๆ วัน เรื่องเหล่านี้จะสามารถสร้างความประหลาดใจและความตื่นเต้นให้กับผู้เรียนที่จะต้องคอยติดตามคาดคะเนว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไป

3. ผู้สอนเป็นผู้กำหนดโครงสร้างโดยนำเนื้อหาและจุดประสงค์ในหลักสูตรมาวางกรอบ เส้นทางการเดินเรื่อง แต่ผู้เรียนจะเป็นผู้ดำเนินการสร้างรายละเอียดต่าง ๆ โดยเป็นผู้ลงมือทำกิจกรรมค้นหาข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ ด้วยตนเองเพื่อตอบคำถามหลักของผู้สอน

4. ผู้เรียนเป็นเจ้าของเรื่องราวหรือประสบการณ์ต่าง ๆ เนื่องจากการเรียนการสอนแบบโครงเรื่องนั้น เรื่องเล่าสามารถดำเนินไปในรูปแบบของการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ดังนั้นถึงแม้ว่าครูจะรู้ลำดับการดำเนินเรื่องอยู่แล้วก็ตาม แต่ผู้สร้างรายละเอียดของเนื้อเรื่องคือตัวผู้เรียน เช่น ครูรู้ว่าผู้เรียนจะต้องสร้างครอบครัวแต่ผู้เรียนเป็นผู้ทำให้ครอบครัวนั้นเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ผู้เรียนเป็นผู้เขียนประวัติจัดสร้างลักษณะทางกายภาพของสมาชิกครอบครัว แต่ละคน ผู้เรียนเป็นผู้

กำหนดแบบบ้าน ผู้เรียนอีกนั้นแหละที่กำหนดว่าสมาชิกแต่ละคนมีความสนใจอะไร มีบุคลิกภาพอย่างไร ฯลฯ ดังนั้น ไม่เพียงแต่นักเรียนเท่านั้นที่จะพบความประหลาดใจในแต่ละครั้ง เพราะทุกครั้งครูก็มีโอกาสพบสิ่งใหม่ ๆ ที่สร้างความแปลกใจให้กับครูผู้สอนด้วยเช่นกัน

5. ผู้เรียนสรุปองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนจะต้องมีคำถามหลักในการกระตุ้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมโดยผู้เรียนใช้ความคิดและประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมแล้วเพิ่มเติมประสบการณ์ใหม่ด้วย การลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ การแสวงหาข้อมูลการพบองค์ความรู้การเสนอ ข้อค้นพบพิสูจน์สิ่งที่เป็นแนวคิดของตนเอง รวมทั้งสร้างข้อสรุปความรู้ใหม่ ๆ ด้วยตนเอง

พิมพันธ์ เตชะคุปต์ และเพยาว์ ยินดีสุข (2551 , น. 38) ได้กล่าวถึงหลักการสอนไว้ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย เพื่อผู้เรียนจะสามารถจำได้ถาวร (Retention) ซึ่งการเรียนแบบนี้ต้องเริ่มต้นด้วยการทบทวนความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ซึ่งเป็นขั้นหนึ่งของการเรียนตามแนว Constructivism

2. ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนทั้งทางร่างกายจิตใจสติปัญญาสังคม เป็นการพัฒนาทั้งตัวผู้เรียน

3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตามประสบการณ์ชีวิตตนและเป็นประสบการณ์จริงในชีวิตของผู้เรียน

4. ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่าง ๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยไม่เกิดการเบื่อหน่าย

5. ให้ผู้เรียนได้สร้างจินตนาการตามเรื่องที่กำหนด เป็นการเรียนรู้ด้านธรรมชาติ เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การเมือง วิถีชีวิต ผสมผสานกันไป อันเป็นสภาพจริง ๆ ของชีวิต

6. ให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดระดับสูง เช่น คิดไตร่ตรอง คิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดแก้ปัญหา คิดริเริ่ม คิดสร้างสรรค์ คิดสร้างสิ่งใหม่ คิดวิจย เป็นต้น

7. ให้ผู้เรียนได้ใช้การทำงานกลุ่มจนเป็นทักษะ โดยอาจเป็นกลุ่มตั้งแต่ 2 คน 4 คน 6 คน รวมทั้งการทำงานกลุ่มในห้องเรียน ซึ่งขึ้นกับลักษณะกิจกรรม ยังเป็นการพัฒนาให้ผู้เรียนมีมนุษยสัมพันธ์ด้วย

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2551, น. 159 - 160) ได้กล่าวหลักการสำคัญของการจัดการเรียนการสอนที่ครูต้องตระหนักในการเรียนการสอนแบบเดินเรื่อง คือ (Cress well, 2001)

1. หลักการของเรื่องที่ครูใช้เป็นแนวทางของการเดินเรื่องต้องชัดเจน สะท้อนชีวิตจริงมีความหมายต่อการเรียนรู้

2. หลักการทำนาย ครูต้องวางเรื่องให้เด็กคิดและคาดการณ์ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

3. หลังการผูกเรื่องของครู ครูต้องวางแผนเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง และมีความยืดหยุ่นตามสภาพการเรียนของเด็ก

4. หลักการความเป็นเจ้าของ หมายถึง ครูต้องให้อิทธิพลแก่เด็กคิดค้น กระทำ ค้นหา คำตอบคำถามที่มีความหมายของครู

5. หลักการของบริบท ซึ่งหมายความว่า ครูต้องสร้างให้บริบทจริงกับการเรียนรู้เป็นเรื่องเดียวกัน

6. การวางโครงสร้างก่อนดำเนินกิจกรรม ในจุดเริ่มต้นของการเรียนแบบการเดินเรื่อง ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้ศึกษาค้นคว้าเพื่อวางแผนคิดและโครงสร้างการศึกษาให้พร้อมก่อนเดินเรื่อง

สรุปได้ว่า ผู้สอนควรศึกษาเนื้อหาและ จุดประสงค์ของหลักสูตรเพื่อนำมาใช้ในการวางโครงเรื่อง ซึ่งในการวางโครงเรื่องควรจัดลำดับเป็นตอน ๆ และทำให้น่าสนใจและน่าติดตามโดยใช้หลักของการเล่านิทานหรือเล่าเรื่อง จากนั้นผู้สอนจะต้องใช้คำถามหลักเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเป็นสร้างรายละเอียดต่าง ๆ แสวงหาความรู้เสนอข้อค้นพบ และสร้างข้อสรุปความรู้ด้วยตนเอง

2.3.6 ขั้นตอนการสอนด้วยวิธีสอนแบบโครงเรื่อง

การสอนด้วยวิธีสอนแบบโครงเรื่องมีขั้นตอน ดังนี้ (พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข, 2551, น. 38)

1. ชื่นนำ เป็นขั้นที่ผู้สอนกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียน เกิดความอยากรู้อยากเห็น ต้องการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนโดยผู้สอนใช้คำถามนำเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดและสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมขั้นต่อไปได้

2. ขั้นกิจกรรม เป็นขั้นที่ผู้สอนจะนำเสนอรูปแบบโครงสร้างทางภาษา คำศัพท์ เนื้อหา และข้อมูลเพื่อประกอบเป็นเนื้อหาเสริมที่จะสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมนั้น ๆ และให้ผู้เรียนฝึกใช้ให้เกิดทักษะการพูดที่สอดคล้องกับกิจกรรมที่เกิดขึ้นตามคำถามนำ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถตอบคำถามนำที่ให้มาได้ จากนั้นผู้สอนจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องและให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่ตอบคำถามนำซึ่งสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เล่ามาได้ขั้นตอนนี้จะเป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนตามองค์ประกอบของวิธีสอนแบบโครงเรื่องทำให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้และนำไปสู่พฤติกรรมที่คาดหวัง

3. ขั้นสรุป ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนทำเพื่อสรุปความรู้ที่ได้เรียนมาในบทเรียนนั้น ๆ ในกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบโครงเรื่องนั้น ผู้สอนสามารถเลือกใช้กิจกรรมได้หลากหลาย เช่น เกม การระดมสมอง การแสดงบทบาทสมมติการนำเสนองานหน้าชั้นเรียนการทำโปสเตอร์การจัดบอร์ด แฟ้มสะสมงานการทำหนังสือเล่มเล็ก

ศรินทร์ วิริยะสินธุ์ (2553 , น. 21-22) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้วิธีสอนแบบ โครงเรื่องจะดำเนินไปตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการสร้างสถานการณ์ คือ ครูกำหนดสถานการณ์ตามหัวข้อ แล้วบรรยาย หรือนำให้เด็กทำกิจกรรมเพื่อสร้างสถานการณ์ให้เกิดความสมจริง

2. ขั้นการถามคำถาม คือ ครูถามคำถามและกระตุ้นให้เด็กสร้างจินตนาการ หรือใช้วิธีการต่างๆในการแสวงหาคำตอบ โดยมีระยะของคำถามที่สำคัญ ได้แก่

ระยะที่ 1 เป็นคำถามที่กระตุ้นให้เด็กใช้จินตนาการอย่างอิสระ

ระยะที่ 2 เป็นคำถามที่กระตุ้นให้เด็กใช้ความรู้ของตนเป็นพื้นฐานในการจินตนาการ

ระยะที่ 3 เป็นคำถามที่เปิดโอกาสให้เด็กแสวงหาความรู้ ในการตอบคำถามตามจินตนาการ

3. ขั้นการวางแผน และการปฏิบัติเพื่อตอบคำถามคือครูจัดโอกาสให้เด็กได้วางแผน และสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ตามจินตนาการเพื่อนำไปสู่คำตอบ หรือสิ่งที่เด็กต้องการเรียนรู้

4. ขั้นการเชื่อมโยงคำตอบ ไปสู่สถานการณ์ และ/หรือคำถามใหม่ คือ ครูเชื่อมโยงกิจกรรมเข้ากับสถานการณ์ใหม่ และเริ่มถามคำถามต่อไปเรื่อยๆ ตามสถานการณ์ และกิจกรรมที่ต่อเนื่อง และเด็กจะเริ่มทำกิจกรรมในขั้นที่ 2 และ 3 ในสถานการณ์ใหม่ต่อไป

สรุปได้ว่า การสอนด้วยวิธีสอนแบบโครงเรื่องผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็นและอยากมีส่วนร่วมในบทเรียน โดยใช้คำถามนำในทุกขั้นตอนการสอน ทั้งในขั้นนำที่ต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียน ขั้นกิจกรรมที่ต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนหาคำตอบ และตอบคำถามโดยใช้โครงสร้างทางภาษาคำศัพท์ และเนื้อหาและในขั้นสรุปที่ต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อสรุปความรู้ที่ได้เรียนมาซึ่งกิจกรรมที่ได้จัดในขั้นตอนการสอนแต่ละขั้นได้ฝึกให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง พูดทั้งกับเพื่อนภายในกลุ่มและกับครูผู้สอน นอกจากนั้น ผู้เรียนยังได้พัฒนาทักษะสังคมในการแบ่งปันประสบการณ์ความรู้และการทำงานกลุ่มร่วมกับผู้อื่น

2.3.7 ประโยชน์จากการสอนด้วยวิธีสอนแบบโครงเรื่อง

อรรถัย มูลคำ และสุวิทย์ มูลคำ (2552 , น. 64) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของวิธีสอนแบบโครงเรื่อง ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน ดังนี้

1. ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงทักษะที่เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้เพราะผู้เรียนเป็นผู้ลงมือ ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองและเป็นการท างานกับหัวข้อที่ได้รับมอบหมายตามความสนใจเป็นการฝึกฝนทักษะด้านต่าง ๆ โดยผู้เรียนไม่รู้สึกรีบเร่ง อีกทั้งยังเป็นการเรียนรู้ที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียน ผู้เรียนได้เห็นผลงานของตนเองและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

2. วิธีการนี้เป็นวิธีการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางวิธีสตอรี่ไลน์เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมได้คิดได้ค้นคว้าจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ฝึกคิดและสร้างสรรค์จินตนาการ ผู้เรียนจะมีความสามารถในการแก้ปัญหาและการตัดสินใจในการทำงานร่วมกัน

3. วิธีสตอรี่ไลน์เป็นการเพิ่มพูนทักษะทางสังคม เพราะผู้เรียนจะช่วยกันทำงานมีการพูดคุย ฝึกวางแผนและรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ในการทำงานนั้นผู้เรียนจะช่วยกัน วางแผนหาข้อมูลและสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งผู้เรียนจะเพลิดเพลินกับการสร้างสรรค์ ผลงานและมีส่วนร่วมในทักษะต่าง ๆ เช่น ทักษะทางภาษา ทักษะการเรียนรู้และทักษะทางสังคม

สรุปได้ว่า วิธีสอนแบบโครงเรื่องเป็นการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าหาความรู้และลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษาและทักษะการเรียนรู้ นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้ฝึกทักษะการแก้ปัญหาและทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นซึ่งทักษะเหล่านี้จำเป็นอย่างมากในการทำงานและใช้ชีวิตร่วมกันในสังคม

2.4 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.4.1 หลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Johnson and Morrow (1981, pp. 60-61) ให้หลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนความรู้ความสามารถในการสื่อสารตั้งแต่เริ่มต้นเรียน ผู้สอนควรชี้ให้เห็นว่ารูปแบบภาษาที่เรียนจะใช้ได้ในสถานการณ์ที่มีความหมายต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึก ใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียนให้ผู้เรียนรู้สึกว่าจะเมื่อเรียนแล้วจะสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้ นั่นคือสามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ เช่น ในทักษะการอ่านเมื่อเรียนหรือฝึกแล้วผู้เรียนสามารถอ่านคำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์บางอย่างได้หรือในทักษะการพูด ผู้เรียนสามารถพูดถามทางไปสถานที่ที่ตนต้องการได้ เป็นต้น

2. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน ๆ เช่น แยกการสอนไวยากรณ์จากบทสนทนา หรือแยกการสอนแต่ละทักษะจะไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวันการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลาย ๆ ทักษะรวมกัน และในบางครั้งก็ต้องอาศัยกิริยาท่าทางประกอบ ดังนั้นผู้เรียนภาษาควรได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริงควรได้ฝึกและใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น

3. ฝึกสมรรถวิสัยด้านการสื่อสาร (Communicative Competence) ต้องให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหาย (Information Gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมในการฝึกใช้ภาษา เพราะผู้เรียนที่ทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงจำเป็นต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการกิจกรรมในลักษณะนี้จึงมีความหมายและใกล้เคียงกับการสื่อสารในชีวิตจริงการทำกิจกรรมการใช้ภาษาควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือก (Choice) ใช้ข้อความใดก็ได้ที่เห็นว่าเหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์นั้นคือผู้เรียนต้องเรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ นอกจากนี้ การที่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างคนสองคนจะต้องมีจุดประสงค์อยู่ในใจแล้วว่าจะสื่อสารกันในเรื่องใด การสื่อสารจึงไม่ได้เกิดเฉพาะการพูดด้วยกันเท่านั้นแต่ต้องมีเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วย ดังนั้นการสื่อสารจึงรวมถึงยุทธวิธีและเทคนิคต่าง ๆ มีการโต้ตอบให้ข้อมูลย้อนกลับ(Feedback) ซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ เพื่อให้การสนทนาบรรลุเป้าหมาย

4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้รวมทั้งได้รับประสบการณ์ที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริงต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้นผู้เรียนจะต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มีการฝึกให้แสดงความคิดเห็นหรือระดมพลังสมอง (Brainstorming Activities) ฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาเป็นคู่ ๆ หรือทำงานกลุ่ม เช่น การแสดงบทบาทสมมติ เกม การแก้ปัญหาสถานการณ์จำลอง เป็นต้น

5. ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบของความรู้ทางด้านหลักภาษาและความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้อยู่ในแต่ละกลุ่มของสังคมต้องฝึกผู้เรียนให้เคยชินในการใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิดและให้สื่อสารได้คล่อง เพราะการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้มีความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีใช้ภาษาให้มีความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรก และเน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ (Function) มากกว่าการใช้รูปแบบ (Form) เช่น “It rains.” Function ที่ใช้คือ informing หรือ warning ส่วน Form คือการใช้ Present Simple Tense ผู้สอนไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้งควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น เช่น ข้อผิดพลาดที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดหรือข้อผิดพลาดที่เกิดซ้ำ ๆ ฉะนั้น จะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจไม่กล้าใช้ภาษา ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนักแต่ต้องให้สื่อความหมายได้และต้องคำนึงถึงความถูกต้องของการใช้ภาษาด้วย

จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมที่หลากหลายมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับ ลิตเติลวูด (Littlewood 1981, pp. 17 - 18) ที่ได้สรุปความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่ามีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษา ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะที่เต็มสมบูรณ์ในการฝึกใช้ภาษานั้น ถ้าผู้เรียนได้รับการฝึกเฉพาะทักษะแต่ละทักษะแยกออกจากกัน (Part-Skilled) ย่อมไม่

เป็นการเพียงพอผู้เรียนควรจะได้รับการศึกษาที่แตกต่าง ๆ รวมเข้าด้วยกันโดยสมบูรณ์ (Total Skills) ไม่แบ่งมาฝึกเป็นทักษะเดี่ยว ๆ วิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนได้มีการฝึกการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวคือ การจัดกิจกรรมที่เน้นงานปฏิบัติหลาย ๆ ประเภท และกิจกรรมนั้นจะต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย

2. ช่วยเพิ่มแรงจูงใจของผู้เรียน เป้าหมายสูงสุดของผู้เรียนภาษาคือ สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ ดังนั้น ถ้าสภาพในห้องเรียนสัมพันธ์กับความต้องการในการเรียนภาษาของผู้เรียนก็จะเป็นแรงจูงใจให้อยากเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ ผู้เรียนภาษาส่วนใหญ่มีความคิดเกี่ยวกับภาษาว่า เป็นสื่อที่จะนำไปสู่การติดต่อสื่อสารมากกว่าเป็นการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์เมื่อในห้องเรียนมีการจัดกิจกรรมที่เน้นการปฏิบัติงานเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาจริง ๆ สอดคล้องกับความคิดในเรื่องภาษาของผู้เรียนก็เท่ากับเป็นการเพิ่มแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน

3. ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษานั้นเกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียนและเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติ ในการสอนนั้นไม่อาจทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้น การที่ผู้สอนจะสอนให้ผู้เรียนรู้ภาษาจะต้องอยู่ในลักษณะที่เป็นกระบวนการตามธรรมชาติ คือต้องจัดให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริง ๆ การจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนจึงเป็นส่วนสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ภาษา

4. ช่วยสร้างบริบทซึ่งมีส่วนส่งเสริมสนับสนุนการเรียนภาษา กล่าวคือเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนกับผู้สอนสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันซึ่งความสัมพันธ์นี้จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่สนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคนพยายามที่จะเรียนรู้ภาษา จากหลักการดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่าหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของผู้เรียนเพื่อการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมให้โอกาสผู้เรียนได้พูด ฟัง อ่าน เขียน เรื่องที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนใช้สื่อการเรียนรู้อิง (Authentic Materials) และสถานการณ์ (Situations) ประกอบการสอนซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามศักยภาพภูมิหลังและพื้นฐานของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นตัวของตัวเองมีความรับผิดชอบในการเรียนและสนับสนุนให้ศึกษาหาความรู้นอกชั้นเรียน ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนองความสนใจของผู้เรียน ให้โอกาสผู้เรียนพูด แสดงความคิดเห็นตามที่ผู้เรียนต้องการไม่ใช่ให้ผู้เรียนพูดตามที่ผู้สอนต้องการเป็นผู้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้คำแนะนำในระหว่างการดำ เนินกิจกรรมและตรวจความก้าวหน้าทางการเรียนของผู้เรียนด้วย

2.4.2 วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

กองวิจัยทางการศึกษา (2546, น. 18 – 30, อ้างถึงใน กองวิจัยทางการศึกษา, 2546, น. 57-114) ได้รวบรวมวิธีสอนภาษาอังกฤษไว้ 19 วิธี ในที่นี้จะนำเสนอเพียง 11 วิธีการสอน ดังนี้

1. วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การสอนที่ใช้เทคนิคการสอน หลายแบบผสมผสานกัน ยึดหลักการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญโดยนำการสอนแบบตรง การเลียนแบบและท่องจำเข้ามาแทรกในการฟังและการพูดนำไวยากรณ์มาแทรกในการสอนมีการสรุปกฎเกณฑ์และเน้นทักษะการใช้ภาษาเป็นสำคัญ ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมี 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้น Presentation เป็นขั้นตอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยทำกิจกรรม Warm up กิจกรรมทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้ว การบอกจุดประสงค์ในการเรียนนำเสนอศัพท์ใหม่ โครงสร้างประโยคในการอ่านและเขียน ในขั้นตอนนี้เน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy)

ขั้นที่ 2 ขั้น Practice ขั้นนี้เป็นการฝึกที่อยู่ในความดูแลของครู (Controlled Practice) เมื่อเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจแล้วจึงให้ผู้เรียนจับกลุ่มฝึกกันเอง (Free Controlled Practice) ในขั้นนี้ครูไม่ขัดจังหวะการฝึกของผู้เรียนถึงแม้ว่าจะพบว่ามีข้อผิดพลาด แต่เมื่อฝึกเสร็จแล้วจึงจะแก้ไขภายหลังเพราะระยะนี้ต้องการความคล่องแคล่วการพูด (Fluency)

ขั้นที่ 3 ขั้น Production เป็นขั้นตอนที่นำความรู้และทักษะภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การเล่นเกม การร้องเพลง และการทำแบบฝึกหัดในการสอนแต่ละครั้งเน้นบูรณาการทักษะฟัง-พูด-อ่าน-เขียน เช่น ฟังแล้วพูด ฟังแล้วอ่านหรือฟังแล้วเขียน

2. วิธีสอนภาษาเพื่อสื่อสารตามธรรมชาติ (Whole Language) การสอนภาษาเพื่อสื่อสารตามธรรมชาติ หมายถึง การสอนภาษาที่มีลักษณะ เป็นไปตามธรรมชาติการใช้ภาษาและสภาพแวดล้อมทางสังคมโดยเน้นการพัฒนาภาษาด้วยการบูรณาการทักษะฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อสื่อสารตามธรรมชาติมี 4 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้นอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟัง (ทักษะฟัง-พูด)

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอบทเรียน (ทักษะฟัง-พูด-อ่าน)

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ครูนำเสนอ (ทักษะฟัง-พูด อ่าน)

ขั้นที่ 4 ขั้นแสดงภาษาที่ฝึกเป็นผลงาน (ทักษะฟัง-พูด-อ่าน-เขียน)

3. วิธีสอนแบบจัดกิจกรรม 10 Minutes for Student ขั้นตอนการสอนแบบจัดกิจกรรม 10 Minutes for Student มี 8 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 แจ้งให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้าว่าแข่งด้วยวิธีใดเนื้อหาอะไรเพื่อให้ผู้เรียนและครูเตรียมพร้อม

ขั้นที่ 2 ทบทวนเนื้อหาสำคัญก่อนท การแข่งขันเพื่อเพิ่มความมั่นใจต่อผู้เรียนที่เรียนอ่อน

ขั้นที่ 3 ผู้เรียนเขียนชื่อกลุ่มสำหรับลงคะแนนไว้บนกระดาน

ขั้นที่ 4 ทบทวนกติกาและย้าคุณธรรมเพื่อให้ผู้เรียนเตรียมความพร้อมและความเจียบจะทำให้มีสมาธิ เกิดปัญญา สนใจตรวจสอบและจดจำสิ่งที่เพื่อนปฏิบัติกิจกรรมให้ดู

ขั้นที่ 5 เริ่มกิจกรรมแข่งขันโดยเริ่มจากคนเก่งคือคนที่นั่งหน้าสุดของแต่ละกลุ่มออกไปปฏิบัติเป็นชุดแรก เพื่อให้คนที่นั่งท้ายแถวคือผู้เรียนที่เรียนอ่อนได้มีตัวอย่างให้ดูซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้งเมื่อถึงคิวของตนจะได้เข้าใจและมั่นใจยิ่งขึ้น จะเป็นการช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อนประสบผลสำเร็จได้ง่ายขึ้นและมีกำลังใจที่จะเรียนรู้

ขั้นที่ 6 การตัดสินให้คะแนนให้เสร็จสิ้นเป็นชุดให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ แต่ต้องถือเป็นหลักให้ผู้เรียนได้ทดสอบด้วยตนเองว่าคำตอบที่ถูกต้องเป็นอย่างไรและเป็นการฝึกให้เคารพกฎกติกา ไม่เห็นแก่หมู่พวกหรือเพื่อให้ได้คะแนนอย่างเดียว

ขั้นที่ 7 การบันทึกคะแนนให้บันทึกไว้บนกระดานด้านหลังชื่อกลุ่มที่เขียนไว้เมื่อแข่งขันครบทุกคนแล้วจึงรวมคะแนน กลุ่มใดได้รับคะแนนมากที่สุดได้รับคำชมเชย กลุ่มใดได้คะแนนน้อยที่สุดต้องออกกำลังกาย

4. วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method) การสอนแบบตรง หมายถึง การสอนที่มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อ สื่อสารได้ มีความสามารถที่จะนำภาษาต่างประเทศที่เรียนไปใช้ในสังคมที่พูดภาษาต่างประเทศนั้นได้ เน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษารวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของผู้พูดภาษานั้น ๆ ด้วย จึงนิยมใช้เจ้าของภาษาหรือผู้ที่มีความสามารถใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน

ขั้นตอนการสอนแบบตรงมี 6 ขั้นตอน ได้แก่ การเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบตรงมักจะประกอบด้วยข้อความให้อ่านและสถานการณ์หรือเรื่องที่จะให้ฝึกพูดซึ่งผู้สอนมักจะดำเนินการเรียนการสอนตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านข้อความในบทเรียน

ขั้นที่ 2 ผู้สอนอธิบายคำศัพท์และสำนวนที่ยากและที่นักเรียนไม่เข้าใจโดยใช้ภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียนอยู่นั้นในการอธิบายอาจใช้การถอดความใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันการวาดภาพประกอบหรือแสดงท่าทางประกอบ

ขั้นที่ 3 ผู้สอนฝึกการออกเสียงคำให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 4 ผู้สอนถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านหรือฟังเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องดีขึ้นและพยายามเน้นให้ผู้เรียนตอบคำถามเต็มประโยค

ขั้นที่ 5 ผู้สอนดึงไวยากรณ์จากเรื่องมาฝึกเพิ่มเติมโดยถามคำถามเกี่ยวกับตัวผู้เรียน และสภาพในห้องเรียนโดยแทรกโครงสร้างที่ต้องการเน้นเข้าไปด้วยแล้วให้ผู้เรียนถามตอบโดยใช้โครงสร้างดังกล่าว

ขั้นที่ 6 ผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด เช่น การเติมคำที่ขาดหายไปในประโยคการเขียนตามคำบอกและการแต่งเรียงความ เป็นต้น

5. วิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audio-Lingual Method) การสอนแบบฟัง-พูด หมายถึง การสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนได้โดยผู้เรียนจะต้องฝึกภาษาที่เรียนนั้นซ้ำ ๆ จนเกิดเป็นนิสัยสามารถพูดได้โดยไม่ต้องหยุดคิด ผู้สอนต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาให้แก่ผู้เรียนในการเลียนแบบส่วนผู้เรียนนั้นเป็นผู้ลอกเลียนและปฏิบัติตามผู้สอน

ขั้นตอนการสอนแบบฟัง-พูดมี 5 ขั้นตอน ได้แก่ การเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด นี้ มักจะประกอบด้วยบทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ มาให้ผู้เรียนฝึกและจำซึ่งผู้สอนมักจะดำเนินการเรียนการสอนตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาใหม่ที่นำมาอ่านให้ฟังหรือฟังจากเทปบันทึกเสียงของผู้พูดที่เป็นแบบและพยายามจำบทสนทนานั้นให้ได้

ขั้นที่ 2 ให้ผู้เรียนทั้งชั้นพูดตามทีละประโยค ผู้เรียนพูดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง

ขั้นที่ 3 ผู้สอนนำประโยคที่เป็นปัญหามาฝึกเป็นพิเศษโดยอาจจะใช้วิธีการฝึกส่วนย่อย ๆ แล้วค่อย ๆ เพิ่มส่วนของประโยคจนทำให้ผู้เรียนสามารถพูดประโยคนั้นได้ดีขึ้น

ขั้นที่ 4 ให้ผู้เรียนฝึกโต้ตอบบทสนทนาพร้อมกันทั้งห้องเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก และทีละคน

ขั้นที่ 5 ให้ผู้เรียนฝึกโต้ตอบบทสนทนานั้นโดยดัดแปลงให้เข้ากับเหตุการณ์ของผู้เรียนเอง เมื่อคุ้นกับบทสนทนาแล้วจะให้ฝึกการออกเสียงและการสอนประโยคตามโครงสร้างใน บทสนทนาด้วยปากเปล่า โดยอาจใช้รูปภาพ บัตรคำและเกมต่าง ๆ เป็นสื่อในการฝึกให้ผู้เรียนพูดโต้ตอบจนคล่อง จากนั้นจึงให้ฝึกอ่านเมื่ออ่านคล่องแล้วจึงให้เลือกอ่านตามใจชอบ

6. วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Code Learning Theory) การสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ หมายถึง การสอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถที่จะเข้าใจภาษาเป็นสำคัญการเรียนภาษาต่างประเทศควรให้ผู้เรียนได้รู้ระบบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาที่เรียนนั้นก่อนที่จะนำไปประยุกต์ใช้ เน้นการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ตั้งแต่แรกแต่ไม่ใช้การฝึกซ้ำ ๆ ตามวิธีสอนแบบฟัง-พูด ขั้นตอนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจมี 4 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ให้ผู้เรียนอ่านข้อความหรือบทสนทนาซึ่งมีคำศัพท์และโครงสร้างที่ผู้สอนดึงออกมาโดยมีความยากง่ายของคำศัพท์และโครงสร้างเหมาะสมกับระดับชั้น

ขั้นที่ 2 ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกโครงสร้างหลังจากที่ผู้เรียนมีความเข้าใจโครงสร้างที่นำมาสอนแล้ว

ขั้นที่ 3 ให้ผู้เรียนฝึกสนทนาโต้ตอบเพื่อใช้ความรู้ที่เรียนมาในสถานการณ์ที่จะนำภาษาไปใช้อย่างแท้จริง

ขั้นที่ 4 จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพิ่มเติมโดยให้ใช้ภาษาที่เรียนมาด้วยตนเอง ขั้นตอนในการสอนอาจจะสลับขั้นกันได้ โดยอาจเริ่มด้วยการอธิบายกฎไวยากรณ์แล้วจึงให้อ่านข้อความจากนั้นจึงทำแบบฝึกหัด ฝึกสนทนาและทำกิจกรรมตามลำดับ

7. วิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) การสอนแบบชักชวน หมายถึง การสอนที่อิงแนวคิดที่ว่าสมองของมนุษย์นั้น เปี่ยมด้วยพลังแต่ถูกนำมาใช้เพียงเล็กน้อย ผู้สอนจึงควรโน้มน้าวให้ผู้เรียนได้ใช้พลังสมองของตน อย่างเต็มที่โดยขจัดความกลัวและข้อห้ามต่าง ๆ อันเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษา ควรให้ผู้เรียนได้ เรียนด้วยความสนุกสนานผ่อนคลายทางจิต จัดบรรยากาศห้องเรียนให้สะดวกสบาย สนุกและผ่อนคลายจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วและมีประสิทธิภาพ วิธีสอนแบบชักชวนนี้มุ่งให้ผู้เรียนเรียนภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ขั้นตอนของการสอนแบบชักชวนมี 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทักทายและชักชวนให้ผู้เรียนเลือกชื่อใหม่เป็นภาษาต่างประเทศและสมมุติอาชีพที่ตนต้องการแล้วให้ผู้เรียนลุกขึ้นทักทายกันตามบท สนทนาสั้น ๆ ที่ผู้สอนนำเสนอมาก่อนแล้ว

ขั้นที่ 2 ผู้สอนอ่านบทสนทนาที่ต้องการสอนให้ผู้เรียนฟังและอธิบายสิ่งที่ ผู้เรียนไม่เข้าใจเกี่ยวกับบทสนทนา เช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียง โดยอาจจะถามตอบโดยใช้ภาษาของผู้เรียนได้

ขั้นที่ 3 ผู้สอนอ่านบทสนทนาให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งหนึ่งโดยผู้สอนอ่านนำและผู้เรียนอ่านตามโดยให้มีระดับเสียงและน้ำเสียงเหมือนเจ้าของภาษาโดยมีเพลงประกอบไปด้วย

ขั้นที่ 4 ผู้สอนอ่านบทสนทนาให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งหนึ่งโดยเปิดเพลงประกอบไปด้วยผู้เรียนนั่งฟังในท่าสบาย ๆ โดยไม่ต้องดูบทสนทนานั้นก็ได้

ขั้นที่ 5 ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกเพื่อเสริมเนื้อหาจากบทสนทนาโดยการร้องเพลง เล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติออกจากการฝึกพูดแล้วอาจจะฝึกการเขียนเสริมก็ได้ แล้วแต่ดุลยพินิจของผู้สอน

8. วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ การสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ หมายถึง การสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นหลัก เน้นการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนผู้สอนต้องมีความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างปฏิริยาตอบโต้ทางกายของผู้เรียนรวมทั้งปฏิริยาตอบโต้เพื่อป้องกันตัวตามสัญชาตญาณและความต้องการในการเรียน จุดมุ่งหมายเพื่อ

ต้องการให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนติดต่อสื่อสารได้ นอกจากนี้ยังต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ของตนเองเพื่อเพิ่มความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ขั้นตอนการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มี 4 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ให้ผู้เรียนนั่งเป็นวงกลมโดยมีไมโครโฟนและเครื่องบันทึกเสียงอยู่ตรงกลาง เพื่อใช้บันทึกสิ่งที่ผู้เรียนจะสนทนากันลงไป บางครั้งผู้สอนอาจให้ผู้เรียนแนะนำตัวก่อนโดยผู้เรียนนั้นอาจปรึกษากับเพื่อนโดยใช้ภาษาแม่ที่ตนถนัดก็ได้ เมื่อผู้เรียนเริ่มสนทนากันโดยใช้ภาษาแม่ซึ่งทุกคนในกลุ่มฟังแล้วเข้าใจได้ผู้สอนก็จะถ่ายทอดคำพูดนั้นโดยแปลออกมาเป็นภาษาเป้าหมายที่ต้องการสอน อาจแปลคำต่อคำหรือเป็นวลีก็ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เรียนว่าสามารถจำสิ่งที่ผู้สอนพูดได้เพียงใด ในขั้นนี้ผู้สอนจึงต้องเป็นผู้สังเกตเองและเข้าใจผู้เรียนด้วย ผู้เรียนพูดภาษาเป้าหมายตามที่ผู้สอนแปลให้จนครบประโยคโดยพูดใส่ไมโครโฟนบันทึกเสียง เอาไว้ ผู้เรียนจะสนทนากันในกลุ่มไปเรื่อย ๆ ผู้สอนก็จะคอยช่วยอยู่ข้างๆ ดังที่ได้กล่าวข้างต้น เช่นนี้ไปเรื่อยๆ ผู้เรียนจะคอยสังเกตคำที่คนอื่น ๆ ใช้แล้วนำมาดัดแปลงใช้ในแบบของตน

ขั้นที่ 2 เมื่อหมดเวลาที่กำหนดให้สนทนากัน ผู้เรียนจะได้ฟังเทปที่บันทึกเสียงไว้ทำให้ผู้เรียนรู้ว่าสิ่งที่ตนพูดไปนั้น (ใช้ภาษาเป้าหมาย) เป็นอย่างไร ผู้เรียนศึกษาบทสนทนาที่ผู้สอนจะถอดเทปออกมาทีละประโยค เขียนภาษาแม่กำกับไว้ด้วยเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจยิ่งขึ้น อธิบายคำศัพท์ต่าง ๆ และรูปประโยคให้ผู้เรียนฟัง จะเห็นได้ว่าผู้สอนใช้บทสนทนานั้นเป็นเนื้อหาที่จะสอนผู้เรียน

ขั้นที่ 3 แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ ให้ผู้เรียนช่วยกันสร้างประโยคใหม่ ๆ ขึ้นโดยอาศัยคำศัพท์จากบทสนทนาในตอนต้น ผู้สอนช่วยแก้ไขให้ถ้ามีที่ผิดหลังจากนั้นอ่านประโยคที่กลุ่มของตนแต่งให้กลุ่มอื่นฟัง

ขั้นที่ 4 ให้ผู้เรียนพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ได้รับ โดยผู้สอนอาจนำกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การให้ผู้เรียนอ่านบทสนทนาหรือนำรูปภาพมาช่วยในการฝึกให้ผู้เรียนถามตอบเกี่ยวกับรูปภาพนั้นก็โดยสรุปแล้วผู้สอนจะให้ผู้เรียนสร้างบทสนทนาและบันทึกบทสนทนานั้นเพื่อใช้เป็นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมการสอนต่อ ๆ ไป

9. วิธีสอนโดยใช้สื่อประสม เป็นวิธีสอนที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนโดยช่วยยกระดับด้านทักษะบูรณาการทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สูงขึ้นทุกด้านอีกทั้งยกระดับความเข้าใจเกณฑ์ทางภาษามากขึ้นด้วยโดยใช้สื่อประสมทั้ง 5 ในการสอน คือ บัตรนิทาน แถบบันทึกเสียงนิทาน บัตรงาน บทบาทสมมติ แบบฝึกอ่านในใจและแบบฝึกหลักเกณฑ์ทางภาษา ขั้นตอนในการใช้แต่ละสื่อขึ้นอยู่กับเนื้อหากิจกรรมและการพิจารณาของครูผู้สอน

10. วิธีสอนโดยใช้เกม เป็นวิธีสอนโดยใช้เกมในการนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจที่จะเริ่มเรียนหรือเป็นการทบทวนความรู้เดิม หรือใส่ในขั้นการดำเนินการสอน

เพื่อให้กิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอนน่าสนใจผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนเล่นในเวลาว่างให้เกิดประโยชน์ได้ โดยมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้น คือ

ขั้นที่ 1 เตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการเรียน

ขั้นที่ 2 ผู้สอนดำเนินการสอนพร้อมอธิบายวิธีการเล่นเกม

ขั้นที่ 3 ผู้สอนฝึกให้ผู้เรียนเล่นเกม

ขั้นที่ 4 ผู้สอนดำเนินการทดสอบรวม (Summative Test) เพื่อประเมินผลรวม

11. วิธีสอนด้วยเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือ (Co-operative Learning)

การสอนแบบนี้สามารถทำให้ผู้เรียนมีทักษะบูรณาการสูงขึ้นและยังสามารถเสริมสร้างทักษะที่อ่านออกเสียงพูดโต้ตอบ การปฏิบัติตามคำสั่ง การฟัง การอ่าน จับใจความ การใช้ภาษาและการเขียนสูงขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังเป็นการเสริมทักษะทางสังคม คือมีการทำงานร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันสูง โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้สอนจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม-จัดเข้ากลุ่มตามความสามารถในแต่ละระดับของผู้เรียน-ผู้เรียนจับคู่ตามความพอใจมีความสามารถในระดับเดียวกัน-จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มการเรียนจริง โดยสุ่มคู่ผู้เรียนจากทุกกลุ่ม

ขั้นที่ 2 ผู้สอนจัดกลุ่มกำหนดกิจกรรมกำหนดจุดประสงค์การเรียนให้ทำงานร่วมกันจนบรรลุเป้าหมาย

ขั้นที่ 3 ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียน-เรียนทั้งชั้น-เรียนกลุ่มย่อย-กิจกรรมที่ฝึกกับคู่-สะกดคำ/อ่านออกเสียง-ให้ความหมายของคำ-ฝึกสนทนา-ตรวจสอบคู่ของตน

ขั้นที่ 4 ผู้สอนทดสอบผู้เรียน

ขั้นที่ 5 ประกาศผลคะแนนของแต่ละกลุ่ม

2.4.3 กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

การจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในห้องเรียน ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1991, p. 50) เสนอแนะขั้นตอนในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing new Language) ครูเป็นผู้ให้ ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้และฝึกภาษาจนกระทั่งผู้เรียนสามารถใช้ ภาษาได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ จุดประสงค์ของการเสนอเนื้อหาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษา เช่น การออกเสียงความหมายของคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ การเสนอเนื้อหาจะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่กับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาดังกล่าว ในขั้นการเสนอเนื้อหาจะดำเนินการ ดังนี้

ผู้สอนนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead-in) โดยขั้นแรก ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียน ก่อนโดยการใช้รูปภาพ การเล่าเรื่องให้ฟัง ฯลฯ จากนั้นเสนอเนื้อหาทางภาษาแก่ผู้เรียนโดยให้ผู้เรียน ฟังหรืออ่าน ในด้านเนื้อหาที่เสนอควรเป็นเนื้อหาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วยซึ่งอาจเป็น เรื่องราวหรือบทสนทนา แต่ไม่ควรเป็นประโยคเดี่ยว ๆ และเนื้อหาจะต้องมีคำศัพท์และรูปแบบภาษา ที่ต้องเคยนำมาสอนแล้วเพื่อช่วยให้สามารถฟังหรืออ่านได้บ้าง

จากนั้นผู้สอนจะกระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) โดยตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟัง เพียงใดโดยการถามให้ตอบหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด ถ้าผู้เรียนตอบได้หรือสามารถใช้ภาษาได้ไม่ จำเป็นต้องเสนอเนื้อหามากนัก แต่ถ้าผู้เรียนตอบไม่ได้เลยผู้สอนจำเป็นต้องอธิบายหรือสอนเนื้อหา ดังกล่าวให้ผู้เรียนเข้าใจถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบาย

2. ขั้นการฝึก (Practice / Control Practice) ขั้นการฝึกเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะการฝึกควบคุม (Control Practice) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำการฝึก โดยทั่วไปมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในความหมายและจดจำรูปแบบของภาษาได้จึงเน้นเรื่อง ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก การฝึกขั้นเริ่มแรกมักฝึกแบบกลไก (Mechanical Drill) หรือบางครั้ง เรียกว่าฝึกซ้ำ ๆ (Repetition Drill) คือ การฝึกซ้ำ ๆ ตามตัวอย่างจนกระทั่งสามารถจดจำและใช้ รูปแบบภาษานั้นได้แต่ยังไม่เน้นความหมาย อาจเข้าใจหรือไม่เข้าใจก็ได้ สำหรับการฝึกมักให้ผู้เรียนฟัง ตัวอย่างภาษา การฟังอาจให้ผู้เรียนฟังเทปหรือจากครูผู้สอนประมาณ 2-3 ครั้ง โดยให้ฝึกพร้อมกันทั้ง ห้อง แบ่งฝึกทีละครั้งห้องหรือฝึกเป็นกลุ่มตามความเหมาะสม การฝึกในลักษณะนี้จะทำให้ทุกคนมี โอกาสฝึกด้วยตนเองพร้อม ๆ กับได้เรียนรู้การออกเสียงหรือการพูดจากเพื่อนคนอื่นด้วย หลังจากฝึก พร้อมกันจะสุ่มเรียกผู้เรียนทีละคนเพื่อป้อนข้อมูลกลับแก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนทราบว่าตนใช้ ภาษาถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้อาจตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนด้านความหมายได้โดยการถาม ง่าย ๆ ให้ผู้เรียนตอบสั้น ๆ ว่าใช่ ไม่ใช่ หรือถูก-ผิดการฝึกที่เน้นที่ความถูกต้องของรูปแบบภาษาเป็น สำคัญควรใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production/Free Practice) การฝึกใช้ภาษาเพื่อการ สื่อสารเป็นตัวกลางเชื่อมระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำไปใช้จริงนอกชั้นเรียน ใน ขั้นตอนนี้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยผู้สอนเป็นเพียง ผู้แนะแนวทาง เท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจและ เรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงไรซึ่งถ้าผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้อย่างแท้จริงแล้ว นั่นคือผู้เรียน สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารเองได้อย่างอิสระนอกจากนี้ ผู้เรียนได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคย เรียนมาแล้วมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกเพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ ภาษาที่กำหนดไว้ให้ เหมือนกับการฝึกแบบควบคุม ซึ่งการเลือกใช้ภาษานี้เองจะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อ การสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี วิธีการฝึกในรูปแบบการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็น

ผู้ริเริ่มหรือจัดการขั้นตอนเริ่มต้นกิจกรรมให้ เช่น การอธิบายวิธีการจัดกิจกรรม การจัดกลุ่มผู้เรียน หลังจากนั้นผู้เรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเองทั้งหมด ผู้สอนจะคอยให้ คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการท ากิจกรรมและเป็นผู้ให้ข้อมูลป้อนกลับหรือ ประเมินผลการท ากิจกรรมภายหลัง

สรุปได้ว่า การสอนที่เน้นทักษะการสื่อสารและการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีหลากหลาย วิธี ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของผู้สอนว่าจะให้ผู้เรียนได้รับหรือได้ฝึกทักษะทางด้านใด เช่น กิจกรรมบาง กิจกรรมจะเน้นให้ผู้เรียนฝึกพูดให้มีความคล่องแคล่ว บางกิจกรรมฝึกให้ผู้เรียนพูดให้เหมาะสมกับ สถานการณ์ หรือบริบทที่กำหนดให้ ทั้งนี้ ผู้เรียนจะเกิดแรงจูงใจในการใช้ภาษามีโอกาสได้นำความรู้ ทางภาษาในทักษะรายย่อย เช่น เสียง คำศัพท์ โครงสร้างประโยคมาใช้ประกอบกันเพื่อสื่อสาร ความหมายได้ตรงตามจุดมุ่งหมาย

2.5 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนการสอน มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนและมีขั้นตอน ดังนี้

2.5.1 การหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรม

เมื่อทำการผลิตชุดกิจกรรมขึ้นมาแล้ว ผู้ผลิตจำเป็นต้องทำการประเมินผลสื่อการสอนที่ผลิต ขึ้นมาก่อนที่จะนำไปใช้ในสภาพจริงต่อไป การประเมินผลชุดกิจกรรมก็คือ การหาประสิทธิภาพของ ชุดกิจกรรมนั่นเอง (Developmental Testing) ซึ่งก็คือการนำชุดกิจกรรมนั้น ๆ ไปทดลองใช้ (Tryout) โดยการนำไปใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขแล้วจึงนำไปสอนจริง (Trial Run) ต่อไป ผู้ผลิตชุดกิจกรรมจำเป็นต้องทดสอบหาประสิทธิภาพเพราะสาเหตุต่าง ๆ ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2551, น. 45-49)

1. เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมามีคุณภาพ
2. เพื่อให้แน่ใจได้ว่าชุดกิจกรรมสามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่าง แท้จริง
3. เพื่อเป็นหลักประกันได้ว่า เมื่อผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก ๆ แล้ว สามารถใช้ได้เป็น อย่างดี คุ่มค่ากับการลงทุน

ชุดกิจกรรมที่ผลิตขึ้นและผ่านการทดลองหาประสิทธิภาพ จะต้องให้ได้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้จึง จะถือได้ว่าชุดกิจกรรมนั้นมีคุณภาพ ซึ่งเราสามารถกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมได้เอง เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อยู่ ในระดับที่ผู้ผลิตชุดกิจกรรมพึงพอใจ หากชุดกิจกรรมนั้นมีประสิทธิภาพถึงระดับแล้วชุดกิจกรรมนั้นก็ มีคุณค่าที่จะนำไปเสนอผู้เรียนได้ และให้ผลคุ้มค่าแก่การลงทุนในการผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม หมายถึง คุณภาพของชุดสื่อประสมที่สร้างขึ้นมาในชุดกิจกรรมนั้น เอื้ออำนวยเกื้อหนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เข้าใจในเนื้อหาบทเรียนนั้นเป็นอย่างดีนั่นเอง การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพสามารถกระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) เราจะกำหนดให้ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการเป็น E_1 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เป็น E_2 การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (Transitional behavior) คือการประเมินผลต่อเนื่องซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยหลายอย่างเรียกว่ากระบวนการ (Process) ของผู้เรียนซึ่งเราสามารถสังเกตได้จากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม (รายงานของกลุ่ม) การปฏิบัติงานรายบุคคล อันได้แก่งานที่มอบหมายและกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดไว้ การประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (Terminal Behavior) คือ การประเมินผลผลลัพธ์ เป็น การประเมินผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้เรียนในเนื้อหาแต่ละหน่วย โดยพิจารณาผลการสอบหลังเรียน ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมจะพิจารณาจากเกณฑ์ที่ผู้ผลิตชุดกิจกรรม จะได้กำหนดขึ้นว่า ผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับใด จึงจะเป็นที่ยอมรับได้ว่าอยู่ในระดับเป็นที่น่าพอใจ โดยจะกำหนดไว้ 2 ส่วน คือ ในส่วนของกระบวนการและประสิทธิภาพ ของผลลัพธ์ โดยกำหนดเป็น เปอร์เซนต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนแบบฝึกหัด หรือกิจกรรมอื่นใด ที่กำหนดไว้ในชุดกิจกรรมของผู้เรียนทุกคน (E_1) และเปอร์เซนต์ของผลเฉลี่ยของผลการสอบ หลังเรียนของผู้เรียน (E_2) นั่นคือ E_1/E_2 จะเท่ากับประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ความหมายในการตั้งเกณฑ์ ถ้าหากเราตั้งเกณฑ์ค่า $E_1/E_2 = 90/90$ หมายความว่า เมื่อผู้เรียนเรียนจากชุดกิจกรรมแล้ว คำนวณผลเฉลี่ยของคะแนนที่ผู้เรียนทุกคนสามารถทำแบบฝึกหัดหรืองานได้ผลเฉลี่ย 90 % และทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ผลเฉลี่ย 90 % นั่นเอง

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2551 , น. 50) กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ควรพิจารณาตามความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำ มักจะตั้งไว้ 80/80, 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น เมื่อกำหนดเกณฑ์แล้วนำไปทดลองจริง อาจได้ผลไม่ตรงตามเกณฑ์แต่ไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดเกินร้อยละ 5 เช่น ถ้ากำหนดไว้เกินร้อยละ 90/90 ก็ควรได้ไม่ต่ำกว่า 85.5/85.5

ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอน ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2551, น. 54)

1. ขั้นหาประสิทธิภาพ 1 : 1 (แบบเดี่ยว) เป็นการทดลองกับผู้เรียนครั้งละ 1 คน โดยทดลอง 3 ครั้ง กับเด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวนี้อาจได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานมาก
2. ขั้นหาประสิทธิภาพ 1 : 10 (แบบกลุ่ม) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน (ละผู้เรียนที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้น

3. ค้นหาประสิทธิภาพ 1 : 100 (ภาคสนาม) เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 30-40 คน คำนวณหาค่าประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หลังการทดลองคำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงแก้ไข ผลลัพธ์ที่ได้ ควรจะใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ต่ำกว่าเกณฑ์ได้ไม่เกิน 2.5%

อย่างไรก็ตาม การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินพฤติกรรมของนักเรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพ E_1 (ประสิทธิภาพกระบวนการ) E_2 ประสิทธิภาพผลลัพธ์

เผชิญ กิจระการ (2554 , น. 44-51) ได้กล่าวถึงวิธีการหาประสิทธิภาพของสื่อที่สร้างขึ้นมี 2 วิธีดังนี้

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) กระบวนการนี้เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักความรู้และเหตุผลในการตัดสินคุณค่าของสื่อการเรียนการสอนโดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Panel of Expert) เป็นผู้พิจารณา ตัดสินคุณค่าซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมในด้าน การนำไปใช้ (Usability) ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะนำมาหาค่าประสิทธิภาพต่อไป

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) วิธีการนี้จะนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนเป้าหมายการหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอน แผนการสอน แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัด หรือกระบวนการเรียน หรือแบบทดสอบย่อยโดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น E_1/E_2 เท่ากับ 80/80, E_1/E_2 เท่ากับ 85/85, E_1/E_2 เท่ากับ 90/90 เป็นต้น เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายแตกต่างกับหลายลักษณะ ในที่นี้จะยกตัวอย่าง E_1/E_2 เท่ากับ 80/80 ดังนี้

2.1 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือว่าเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์

2.2 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้น ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 เช่น มีนักเรียน 40 คน ร้อยละ 80 ของนักเรียนทั้งหมด คือ 32 แต่ละคนได้คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนถึงร้อยละ 80 (E_1) ส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือ ผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด (40 คน) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

2.3 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยเทียบกับคะแนนที่ได้ก่อนการเรียน

2.4 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อมุลูกถูกมีจำนวนร้อยละ 80 (ถ้านักเรียนทำข้อสอบข้อใดถูกมีจำนวนนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 80 แสดงว่าข้อไม่มีประสิทธิภาพ และชี้ให้เห็นว่า จุดประสงค์ที่ตรงกับข้อนั้นมีข้อบกพร่อง)

การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแบ่งเป็น 3 วิธี ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด (2551, น. 128)

1. การหาประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญหรือครู โดยจะใช้แบบประเมินผลให้ ผู้เชี่ยวชาญหรือครูพิจารณาทั้งด้านคุณภาพ เนื้อหาสาระ และเทคนิคการจัดทำสื่อ นั้น ๆ แบบประเมินอาจเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) หรือเป็นแบบเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย สรุปผลเป็นความถี่ แล้วอาจทดสอบความแตกต่างระหว่างความถี่ด้วยค่า ไค-สแควร์

2. การหาประสิทธิภาพโดยผู้เรียน มีลักษณะเช่นประสิทธิภาพของสื่อการสอนที่มีความเที่ยงตรงที่จะพิสูจน์คุณภาพ และคุณค่าของสื่อการสอนนั้น ๆ โดยจะวัดว่า ผู้เรียนที่เกิดการเรียนรู้จะได้บ้างเป็นการวัดเฉพาะผลที่จุดประสงค์ของการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมนั้นอาจจำแนก ได้เป็น 2 วิธี คือ

2.1 กำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำไว้ เช่น เกณฑ์ 80/80 หรือ 90/90

2.2 ไม่ได้กำหนดเกณฑ์ไว้ล่วงหน้า แต่จะพิจารณาการเปรียบเทียบผลการสอบ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ หรือเปรียบเทียบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ชุดกิจกรรมนั้นสูงกว่าหรือเท่ากับสื่อ หรือเทคนิคการสอนอย่างอื่นหรือไม่ โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t-test) การคำนวณหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรม การคำนวณโดยการใช้สูตร กระทำได้โดยการใช้สูตรต่อไปนี้

$$E_1 = \frac{\bar{X}}{A} \times 100 \quad \frac{\sum X}{N} \times 100 \quad (2-1)$$

เมื่อ E_1 = ประสิทธิภาพของกระบวนการหรือชุดกิจกรรมการเรียนการสอน

$\sum X$ = คะแนนรวมของแบบฝึกหัดหรืองาน

A = คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกชิ้นรวมกัน

N = จำนวนผู้เรียน

$$E_2 = \frac{\sum F}{\bar{F}} \times 100 \quad \frac{N}{B} \times 100 \quad (2-2)$$

- เมื่อ E_2 = ประสิทธิภาพของผลลัพธ์หรือผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียนการสอน
 $\sum F$ = คะแนนรวมของการสอบหลังเรียน
 B = คะแนนเต็มของแบบทดสอบ
 N = จำนวนผู้เรียน

สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้หรือสื่อ เป็นการตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้หรือสื่อที่สร้างขึ้นโดยมีการกำหนดเกณฑ์มาตรฐาน ขึ้นมาสำหรับทดสอบ ทำให้ทราบได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้หรือสื่อนั้นเป็นไปตามจุดประสงค์ที่สร้างขึ้น และในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 โดยใช้วิธีสอนแบบโครงเรื่อง ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จากผู้เชี่ยวชาญ 4 ด้าน ได้แก่ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง กิจกรรมการเรียนรู้ วิธีวัดและประเมินผล และใบความรู้ และดำเนินการหาค่าประสิทธิภาพโดยการระบุเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

2.6 การหาค่าดัชนีประสิทธิผล

ค่าดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนโดยเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบ หลังเรียนและคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน เมื่อมีการ ประเมิน สื่อการสอนที่ผลิตขึ้นจะดูจากประสิทธิผลทางการสอนและประเมินผลสื่อการสอนนั้น ตามปกติการประเมินความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนทดสอบ ก่อนเรียนและคะแนนการสอบหลังเรียน หรือเป็นการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่ม ทดลองกับกลุ่มควบคุม ดังที่ (รัตนะ บัวสนธ์, 2554 , น. 65) ได้กำหนดสูตรในการหาดัชนีประสิทธิผลไว้ ดังนี้

$$E.I. = \frac{\sum X_{\text{posttest}} - \sum X_{\text{pretest}}}{(N)(A) - \sum X_{\text{pretest}}} \times 100 \quad (2-3)$$

- เมื่อ E.I. แทน ดัชนีประสิทธิผล (Efficiency index)
- $\sum X_{\text{pretest}}$ แทน ผลรวมของคะแนนก่อนการทดลองใช้นวัตกรรม
- $\sum X_{\text{posttest}}$ แทน ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน
- N แทน จำนวนนักเรียน
- A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

สรุปได้ว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ของการสอน โดยเริ่มจากการทดสอบก่อนเรียนซึ่งเป็นตัววัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับใด รวมถึงการวัดทางด้านความเชื่อเจตคติ และความตั้งใจของผู้เรียนนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาแปลงเป็นร้อยละ หาค่าคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ จากนั้นนำนักเรียนเข้ารับการทดลองเสร็จแล้วนำแบบทดสอบชุดเดิมหรือแบบทดสอบคู่ขนานกลับไปทดสอบใหม่อีกครั้ง โคนนำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีประสิทธิผล แล้วนำคะแนนก่อนเรียนไปลบคะแนนหลังเรียน ได้เท่าไรนำไปหารด้วยค่าที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนสูงสุดที่ผู้เรียนสามารถทำได้มาลบด้วยคะแนนทดสอบก่อนเรียนโดยทำให้อยู่ในรูปร้อยละ

2.7 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

2.7.1 ความหมายของความพึงพอใจ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายความพึงพอใจ หมายถึง ความพอใจ ความชอบใจ

วิมลสิทธิ์ หรยางกูร (2551, น. 9) กล่าวว่าความพึงพอใจเป็นการให้ค่าความรู้สึกของเรา และมีความสัมพันธ์กับโลกทัศน์ที่เกี่ยวกับความหมายของสภาพแวดล้อม ค่าความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสภาพแวดล้อมจะแตกต่างกัน เช่น ความรู้สึกเลว-ดีพอใจ-ไม่พอใจ สนใจ-ไม่สนใจ เป็นต้น

แน่นน้อย พงษ์สามารถ (2551, น. 5) มีความเห็นว่าความพึงพอใจคือ ทำที่ทั่วไปที่เป็นผลมาจากทำที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ 3 ประการคือ ปัจจัยเกี่ยวกับกิจกรรม บุคคล และความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม

ธีระ สุภาวิมล (2551, น. 21) ได้อธิบายไว้ในทานองเดียวกันว่า ความพึงพอใจเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติอันเนื่องมาจากสิ่งเร้า และแรงจูงใจ ซึ่งปรากฏออกมาทางพฤติกรรม และเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการทำกิจกรรมต่าง ๆ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, น. 49) สรุปความหมายของความพึงพอใจว่าความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวกดังนั้นความพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึงความรู้สึกพอใจ ชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนและต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

เทอดชัย ไสยลักษณ์ (2555, น. 9) ได้ให้ความหมายว่าความพึงพอใจ หมายถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายหรือเป็นความรู้สึกขั้นสุดท้ายที่ได้รับผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

หนึ่งฤทัย ชูแก้ว (2556, น. 78) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกของบุคคลต่อหน่วยงานซึ่งอาจเป็นความรู้สึกในทางบวก ทางเป็นกลาง หรือทางลบ ความรู้สึกเหล่านี้มีผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่กล่าวคือ หากความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางบวก การปฏิบัติหน้าที่ จะมีประสิทธิภาพสูง แต่หากความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางลบการปฏิบัติหน้าที่จะมีประสิทธิภาพต่ำ

นฤมล แสงพรหม (2557, น. 42) ได้กล่าวว่าความพึงพอใจ หมายถึงความรู้สึก พอใจ ชอบใจในการร่วมกิจกรรมในการเรียนการสอนที่นักเรียนมีต่อการเรียนด้วยบทเรียน คอมพิวเตอร์ จากความหมายของคำว่าความพึงพอใจในการเรียน ที่บุคคลต่าง ๆ ได้กล่าวไว้ สรุปได้ว่าความพึงพอใจในการเรียน หมายถึงความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติที่เป็นไปตามความ คาดหวังที่จะทำให้เกิดความสามารถในการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้นด้วยความเต็มใจ พิทักษ์ ตรุษทิบ (2558, น. 5) กล่าวว่าความพึงพอใจเป็นเพียงปฏิกริยาด้านความรู้สึก ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นที่แสดงออกมาในลักษณะของผลลัพธ์สุดท้ายของกระบวนการประเมิน โดยบ่งบอกทิศทางของผลการประเมินว่าเป็นไปในลักษณะทิศทางบวกหรือทิศทางลบ หรือไม่มี ปฏิกริยา คือเฉย ๆ ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งที่มีกระตุ้น

Good (1973, p. 65) ได้กล่าวว่าความพึงพอใจ หมายถึง สภาพคุณภาพหรือระดับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลจากความสนใจต่าง ๆ และทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้น

Mullins (1985, p. 280) ได้กล่าวว่าความพึงพอใจเป็นเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ หลายด้าน เป็นสภาพภายในที่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกของบุคคลที่ประสบความสำเร็จในงานทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ เกิดจากมนุษย์จะมีแรงผลักดันบางประการในตัวบุคคล ซึ่งเกิดจากการที่ตนเองพยายามจะบรรลุถึงเป้าหมายบางอย่าง เพื่อที่จะสนองตอบต่อความต้องการหรือความคาดหวังที่มีอยู่ และเมื่อบรรลุเป้าหมายนั้นแล้วจะเกิดความพอใจ เป็นผลสะท้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้น เป็นกระบวนการหมุนเวียนต่อไปอีก

Hornby (2001, p. 195) กล่าวว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดีเมื่อประสบความสำเร็จ หรือได้รับสิ่งที่ ต้องการให้เกิดขึ้นเป็นความรู้สึกที่พอใจ

Kotler (2003, p. 87) ได้ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจ คือ ระดับความรู้สึกของบุคคลว่ารู้สึกพอใจ ถูกใจ หรือมี หวังอันเป็นผลมาจากการเปรียบเทียบระหว่าง ผลงานที่ได้รับจากสินค้าหรือบริการกับความคาดหวังของบุคคลนั้น ๆ ดังนั้น ระดับความพึงพอใจ จะสัมพันธ์กับความแตกต่างระหว่างผลงานที่ได้รับรู้ความคาดหวัง

Mayor (2009, p. 298) ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้ที่มีความสุขหรือความพอใจเมื่อได้รับความสำเร็จหรือได้รับสิ่งที่ต้องการ

Shelly (2010, p. 29) ความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกสองแบบของ มนุษย์คือ ความรู้สึกในทางบวกและความรู้สึกในทางลบ ความรู้สึกในทางบวกเมื่อเกิดขึ้นแล้วทำให้มีความสุข ความรู้สึกนี้เป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือ เป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับและความรู้สึกนี้ทำให้เกิดความสุขหรือความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีก ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ความรู้สึกที่สลับซับซ้อนและความรู้สึกนี้จะมีผลต่อบุคคลมากกว่าความรู้สึกใน ทางบวกอื่น ๆ ดังนั้น ความรู้สึกในทางบวกความรู้สึกในทางลบ และความสุขมีความสัมพันธ์กัน อย่างสลับซับซ้อนและระบบความสัมพันธ์ของความรู้สึกทั้งสามนี้เรียกว่า ระบบความพึงพอใจโดยความพึงพอใจเกิดขึ้นเมื่อระบบความพึงพอใจมีความรู้สึกทางบวกมากกว่าทางลบ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นระดับความรู้สึก หรือระดับความพอใจของแต่ละบุคคล ที่ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา ซึ่งเกิดจากความรู้สึกนึกคิดและปัจจัยสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่มากระตุ้นที่แต่ละบุคคลจะมีความแตกต่างกันออกไป ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจ มีความสนใจในการเรียน เพื่อให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา

2.7.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่ดี ที่ชอบ ที่พอใจหรือที่ประทับใจของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ได้รับโดยสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการทั้งด้านร่างกายและจิตใจบุคคลทุกคนมีความต้องการหลายสิ่งหลายอย่าง และมีความต้องการหลายระดับ ซึ่งหากได้รับการตอบสนองก็จะก่อให้เกิดความพึงพอใจ การจัดการเรียนรู้ใดๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจ การเรียนรู้นั้นจะต้องสนองความต้องการของผู้เรียน ทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการที่ส่งผลต่อความพึงพอใจ

Maslow (1970, p. 69) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Needs – Hierarchy Theory) เป็นทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง โดยตั้งอยู่บนสมมติฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ ดังนี้

1. ลักษณะความต้องการของมนุษย์ ได้แก่

1.1 ความต้องการของมนุษย์เป็นไปตามลำดับชั้นความสำคัญ โดยเริ่มระดับความต้องการชั้นสูงสุด

1.2 มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอเมื่อความต้องการอย่างหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้วก็มีความต้องการสิ่งใหม่เข้ามาแทนที่

1.3 เมื่อความต้องการในระดับหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่จูงให้เกิดพฤติกรรมต่อสิ่งนั้น แต่จะมีความต้องการในระดับสูงเข้ามาแทน และเป็นแรงจูงใจให้เกิดพฤติกรรมนั้น

1.4 ความต้องการที่เกิดขึ้น อาศัยซึ่งกันและกัน มีลักษณะควบคู่ คือ เมื่อความต้องการอย่างหนึ่งยังไม่หมดสิ้นไป ก็มีความต้องการอีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้นมา

2. ลำดับชั้นความต้องการของมนุษย์ มี 5 ระดับ ได้แก่

2.1 ความต้องการพื้นฐานทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอดของชีวิต เช่น ความต้องการ อาหาร น้ำ อากาศ เครื่องนุ่งห่ม ยา รักษาโรค ที่อยู่อาศัย และความต้องการทางเพศ ความต้องการทางด้านร่างกายจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนก็ต่อเมื่อความต้องการทั้งหมดของคนยังไม่ได้รับการตอบสนอง

2.2 ความต้องการความมั่นคง ปลอดภัย (Security Needs) เป็นความรู้สึกที่ต้องการความมั่นคงปลอดภัย ในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งรวมถึงความก้าวหน้าและความอบอุ่นใจ

2.3 ความต้องการทางสังคม (Social or Belonging Needs) ได้แก่ ความต้องการที่จะเข้าร่วมและได้รับการยอมรับในสังคม ความเป็นมิตรและความรักจากเพื่อน

2.4 ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องหรือมีชื่อเสียง (Esteem Needs) เป็นความต้องการระดับสูงได้แก่ ความต้องการอยากเด่นในสังคม รวมถึงความสำเร็จ ความรู้ ความสามารถ ความเป็นอิสรภาพและเสรี และการเป็นที่ยอมรับนับถือของคนทั้งหลาย

2.5 ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิต (Self Actualization Needs) เป็นความต้องการระดับสูงของมนุษย์ ส่วนมากจะเป็นการนึกอยากจะเป็น อยากจะได้ตามความคิดเห็นของตัวเอง แต่ไม่สามารถแสวงหาได้

Herzberg (1993, pp. 113 - 115) ได้ศึกษาค้นคว้าทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุทำให้เกิดความพึงพอใจเรียกว่า The Motivation Hygiene Theory ทฤษฎีนี้ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการ

2. ปัจจัยค่าจูน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน และมีหน้าที่ให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสที่จะก้าวหน้าในอนาคต สถานะของอาชีพ สภาพการทำงาน เป็นต้น

สรุปได้ว่า ครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบรรลุผลสำเร็จ ต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์ รวมทั้งสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียนให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2.7.3 วิธีวัดความพึงพอใจในการเรียน

โยธิน แสงวดี (2551, น. 9) กล่าวว่า มาตรการวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผลตอบแบบสอบถามจะออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็น ซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระคำ ถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ เช่น การบริหารและการควบคุมงาน และเงื่อนไขต่าง ๆ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่งซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจึงจะทำให้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

3. การสังเกต เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูด กิริยาท่าทางวิธีนี้อาศัยการกระทำอย่างจริงจังและการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

ศจี อนันต์นพคุณ (2542, น. 70 -71) กล่าวถึง วิธีการวัดความพึงพอใจว่าสามารถใช้วิธีการสำรวจเป็นเครื่องมือวัดก็ได้ ซึ่งมีวิธีการสำคัญอยู่ 4 วิธี คือ

1. การสังเกตการณ์ โดยผู้บริหารสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมของผู้ปฏิบัติงาน จากการแสดงออก การฟัง จากการพูด สังเกตจากการกระทำแล้วนำข้อมูลที่ได้ จากการสังเกตมาวิเคราะห์

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยการสัมภาษณ์จะต้องมีการเผชิญหน้ากันเป็นส่วนตัวหรือสนทนากันโดยตรง แลกเปลี่ยนข่าวสารและความคิดเห็นต่าง ๆ ด้วยวาจา

3. การออกแบบสอบถาม เป็นวิธีที่นิยมกันมาก โดยให้ผู้ปฏิบัติงานแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกลงในแบบสอบถาม การสร้างคำถามต้องพิจารณาอย่างดีเพื่อจะตั้งคำถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ทั้งหมด และลักษณะของคำถามจะต้องอยู่ในข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจสมบูรณ์ครบถ้วน วิธีที่นิยมใช้ในปัจจุบันคือมาตราส่วนแบบลิเคิร์ต (Likert Scales) ประกอบด้วยข้อความที่

แสดงถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วมีคำตอบที่แสดงถึงระดับความรู้สึก 5 คำตอบ เช่น มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

4. การเก็บบันทึก เป็นการเก็บประวัติเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานแต่ละคนในเรื่องเกี่ยวกับผลงาน การร้องทุกข์ การขาด การลางาน การฝ่าฝืนระเบียบวินัยอื่น ๆ

Millet (1954, p. 397) ได้กล่าวเกี่ยวกับความพึงพอใจในงานบริการหรือความสามารถที่จะพิจารณาว่าบริการนั้นเป็นที่พอใจหรือไม่โดยวัดจาก

1. การให้บริการอย่างเท่าเทียม (Equitable Service) คือ การให้บริการที่มีความยุติธรรม

2. ความเสมอภาค และเสมอหน้าไม่ว่าจะเป็นใคร

3. การให้บริการที่รวดเร็ว ทันต่อเวลา (Timely Service) คือ การให้บริการตามลักษณะความจำเป็นรีบด่วน

4. การให้บริการอย่างพอเพียง (Ample Service) คือ ความต้องการเพียงพอในด้านสถานที่บุคลากรวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ

5. การให้บริการอย่างต่อเนื่อง (Continuous Service) จนกว่าจะบรรลุผล

6. การให้บริการที่มีความก้าวหน้า (Progressive Service) คือ การพัฒนางานบริการด้านปริมาณคุณภาพให้มีความเจริญก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ

Skinner (1972, p. 96) ได้อธิบายว่า การปรับพฤติกรรมของคนไม่อาจทำได้โดยเทคโนโลยีทางกายภาพและชีวภาพ แต่ต้องอาศัยเทคโนโลยีของพฤติกรรม หมายถึง เสรีภาพ แสดงความภาคภูมิใจจุดหมายปลายทางที่แท้จริงของการศึกษาคือการทำให้คนเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน เสรีภาพและความภาคภูมิใจเป็นครรลองของการไปสู่ความเป็นคนดังกล่าว

Bloom (1976, pp. 72 - 74) ได้อธิบายว่า ถ้าสามารถจัดให้นักเรียนทำกิจกรรมตามที่ต้องการก็จะคาดหวังได้ว่านักเรียนได้เตรียมใจสำหรับกิจกรรมที่ตนเองเลือกด้วยความกระตือรือร้น และมีความมั่นใจ ดังนั้น จึงสังเกตความแตกต่างของความพร้อมด้านจิตใจชัดเจนจากการปฏิบัติของนักเรียนต่องานที่เป็นวิชาบังคับ กับวิชาเลือกหรือจากสิ่งนอกโรงเรียนที่นักเรียนอยากเรียน เช่น การขับรถยนต์ การเล่นเกม หรืออะไรบางอย่างที่นักเรียนตัดสินใจได้โดยเสรีในการเรียน การมีความกระตือรือร้น มีความพึงพอใจ

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้สามารถวัดได้หลายวิธี ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความสะดวกความเหมาะสม ตลอดจนจุดมุ่งหมาย หรือเป้าหมายของการวัดด้วย จึงจะส่งผลให้การวัดนั้นมีประสิทธิภาพและเกิดความน่าเชื่อถือ

2.8 บริบทของวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด

วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด เดิมชื่อโรงเรียน “โรงเรียนประถมอาชีพ” ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2481 ในบริเวณโรงเรียนฝึกหัดครูมูล (เดิม) และเป็นที่ตั้งของวิทยาลัยร้อยเอ็ดในปัจจุบัน ถนนเทวภิบาล อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด ในบริเวณเนื้อที่ 37 ไร่

ปัจจุบันวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ตั้งที่ 210 ถนนเทวภิบาล ตำบลในเมือง อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรเตรียมอาชีพศึกษา(ตปอ.) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีผู้บริหาร จำนวน 5 คน ข้าราชการครู 75 คน บุคลากรทางการศึกษาอื่น จำนวน 1 คน พนักงานราชการ จำนวน 8 คน ครูอัตราจ้าง จำนวน 58 คน ครูอัตราจ้าง (ต่างชาติ) จำนวน 2 คน ลูกจ้างประจำ จำนวน 9 คน ลูกจ้างชั่วคราว จำนวน 52 คน รวมทั้งสิ้น 209 คน มีนักเรียนทั้งหมด 4,639 คน

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.9.1 งานวิจัยในประเทศ

สุทธิษา รัตนมงคล (2550, น. 55) ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการสอนวิชาภาษาจีนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า แผนการสอนวิชาภาษาจีนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ทุกแผน ได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ เมื่อนำแผนการสอนไปให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะด้านภาษาจีนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทุกคนสามารถผ่านการทดสอบและสามารถทำคะแนนได้ตามเกณฑ์ในระดับดีพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่เรียนภาษาจีนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยรวม พบว่าพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับพอใช้ พฤติกรรมการตั้งใจทำงาน ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุดและอยู่ในระดับดี

พิมพา เพยเทพ (2550, น. 150) ผลของการใช้วิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์ ในวิชาสังคมศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัแห่งชาติดงโคก วัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์ และกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ 2) ศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัแห่งชาติดงโคก ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์ จำนวน 48 คน อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบปกติ จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคม

ศึกษา ซึ่งมีค่าความยากง่ายอยู่ในช่วง 0.25 เท่ากับ 0.75 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วง 0.25 – 0.62 และค่าความเที่ยง 0.84 และแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนที่มีความตรงเชิงเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบสตอรีไลน์สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบสตอรีไลน์ มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์ ในระดับมาก

สุกัญญา พวงเกต (2551, น. 98) ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธี Storyline โดยใช้นิทานชาดกที่มีต่อคุณลักษณะความมีเมตตากรุณาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธี Storyline โดยใช้นิทานชาดกเกี่ยวกับความมีเมตตากรุณามีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรินญา เลหาพันธ์ (2551, น. 84) ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาด้วยรูปแบบ Storyline ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติในวิชาสุขศึกษาหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ Storyline สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หทัยรัตน์ เต็มใจ (2552, น. 65) ได้ศึกษาการพัฒนาสื่อการสอนวิชาภาษาจีนเทคโนโลยีด้วยมัลติมีเดียสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่เรียนภาษาจีนระดับกลาง ผลการวิจัยพบว่า 1) ออกแบบสื่อการสอนวิชาภาษาจีนที่สอดคล้องกับการเรียนรู้และพัฒนาด้วยเทคโนโลยีมัลติมีเดีย ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนภาษาจีนระดับกลางเกิดการเรียนรู้จดจำและทบทวนความรู้ได้ง่าย สื่อการสอนที่ดีคือ มีองค์ประกอบที่เป็นส่วนช่วยเหลือในการเรียนที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างรวดเร็ว 2) ผลสัมฤทธิ์ของสื่อการสอนบ่งชี้จากคะแนนการสอบหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญโดยการเรียนรู้เกิดได้จากสภาพการเรียนที่สื่อการสอนช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่าย และประมวลผลได้ง่ายรวดเร็วทำให้เกิดความเข้าใจต่อการศึกษบทเรียนภาษาจีนในลักษณะของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

เมฆม สอดส่องภุช (2553, น. 98) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือว่า ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาภาษาจีนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้เรียนและผู้สอนยังประสบปัญหาและประการ ได้แก่ ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนทรัพยากรบุคคล ทุนทรัพย์ตำราและแหล่งค้นคว้า รวมถึงปัญหาการเรียนรู้อาษาของตัวนักศึกษาเอง และประเด็นที่สำคัญคือ ขาดการสนับสนุนที่แท้จริงอย่างจริงจังและต่อเนื่อง บุคคลผู้ทำงานด้านภาษาจีน มีจำนวนไม่มาก เมื่อเทียบกับความต้องการของผู้เรียนอันทำให้ผู้เรียนต้องกระตือรือร้นหาความรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด โดยแหล่งข้อมูลสารสนเทศ อินเทอร์เน็ตเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ผู้เรียนสามารถสืบค้นข้อมูล

ได้เป็นอย่างดี ซึ่งการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ทางอินเทอร์เน็ตของประเทศจีนมีการพัฒนาในทางที่ดีมาก ผู้เรียนนอกจากจะได้ความรู้จากการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแล้วยังเป็นการฝึกความชำนาญด้านภาษาจีนไปในตัวด้วย

สัททยา สิทธิวิเศษ (2554, น. 124) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง 2 เรื่องส่วนประกอบของประโยคในภาษาจีนกลาง โดยรูปแบบการเรียนร่วมมือด้วยเทคนิค STED (Student Team Achievement Division) กับการเรียนปกติ ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STED มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบปกติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จันทนา บรรจงดิษฐ์ (2559, น. 83) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 81.41/84.22 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดนักเรียนที่เรียนโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนที่เรียนโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีปกติมีความสามารถในการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนที่เรียนโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ มีความสามารถในการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

อุมาพร ปิ่นเนตร (2555, น. 115) ได้ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหา เรื่อง หลักธรรมสำคัญของพระพุทธศาสนาด้วยวิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียน ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี มีค่าร้อยละ 80.85 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์ โดยภาพรวม เห็นด้วยในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ตามลำดับ

กมลวรรณ โคตรทอง (2556, น. 91) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเป่า (สำราญไชยวิทยา) จังหวัดชัยภูมิ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 ทดลองใช้กิจกรรมในภาคเรียนที่ 2/2557 นักเรียนจำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อน และหลังการทดลอง และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า (t-test) ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline มีค่าเท่ากับ 76.08/80.41 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมการอ่านสูงกว่า ก่อนการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความคิดเห็นที่ดี ต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline

กิตติพงษ์ เสนาะสรรพ (2561, น. 84) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ Storyline Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์จากการ เรียนรู้ ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model ในภาพรวม นักเรียนมีความก้าวหน้าในการสื่อสารภาษาจีนแสดงว่าผู้เรียนมีความสามารถทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สรุปว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านกระบวนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคุณภาพสามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้

สุภา ศรีงาม (2553, น. 103) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารีวิทยา โดยการเรียนแบบสตอรี่ไลน์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 51 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจงเลือกห้องเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่เกิน 2.50 คะแนน เครื่องมือที่ใช้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง The School Mini-Mart จำนวน 6 แผน มีค่าคุณภาพระหว่าง 3.66-5.00 และข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ฉบับ ซึ่งใช้ในการทดสอบก่อนและหลังการเรียนแบบสตอรี่ไลน์ ได้แก่ข้อสอบโคลซ มีค่าความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 ค่าความยากง่ายรายข้อระหว่าง 0.21-0.66 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 0.25-0.75 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.63 และข้อสอบสถานการณ์สมมติ มีค่าความสอดคล้อง 1.00 และค่าศัพท์ 0.93 การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 0.88 และความคล่องแคล่ว 0.93 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน คือ t dependent test ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนแบบสตอรี่ไลน์ สูงกว่าก่อนเรียน โดยคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Sai (2007, p. 94) ได้ศึกษาผลการสอนโดยใช้เกมที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาจีนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ผลการวิจัยพบว่า ก่อนได้รับการสอนโดยใช้เกมนักศึกษามี ความสามารถในการพูดภาษาจีนอยู่ในระดับพอใช้ หลังได้รับการสอนโดยใช้เกม นักศึกษามี ความสามารถในการพูดภาษาจีนอยู่ในระดับดี ความสามารถในการพูดภาษาจีน ความสามารถในการ พูดภาษาจีน หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 70 ความสามารถในการพูดภาษาจีน หลังการ เรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดัชนีประสิทธิผลมีค่าเท่ากับ 0.286

Li Der San (2010, p. 64) ได้ศึกษาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องการออกเสียงภาษาจีน กลาง สำหรับนักเรียนไทย ผลการศึกษาพบว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่สร้างจากโปรแกรม สำเร็จรูปมีประสิทธิภาพสูง 84.07/83.67 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (80/80) นิสิตมีความสามารถในการ ออกเสียงภาษาจีนกลาง หลังการเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนเรียน ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย สอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนิสิตมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยบทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องการออกเสียงภาษาจีนกลางโดยรวมและเป็นรายชื่ออยู่ในระดับมาก

Yang (2009, p. 128) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 4/3 โรงเรียน สาธิตพิบูลบำเพ็ญ มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 2/2552 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ประเมิน ประสิทธิภาพชุดกิจกรรมคือ แบบฝึกหัดท้ายชุดกิจกรรม แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัด เจตคติต่อการเรียนรู้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 การ วิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละค่าเฉลี่ย และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 87.50 /86.76 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วย ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน มีเจตคติต่อการเรียนรู้ชุดกิจกรรมการ เรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในระดับมาก

Meng (2554, p. 59) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดการสอนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ เริ่มต้นเรียนภาษาจีนในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างชุดการสอนภาษาจีนสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เริ่มต้นเรียนภาษาจีนในประเทศไทย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ ชุดการสอนภาษาจีนพื้นฐานสำหรับนักเรียนไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เริ่มต้นเรียนภาษาจีน จำนวน 7 ชุด และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดย นำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 ห้อง นักเรียน 30 คน ในภาคเรียนที่ 2/2554 โรงเรียนดาราสุมทร อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย การหาประสิทธิภาพของชุดการสอน ผลการวิจัยพบว่า ได้ชุดการสอน ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เริ่มต้นเรียนภาษาจีนในประเทศไทยที่มี ประสิทธิภาพ 83.28/88.47 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้

Xiaoxin (2554, p. 73) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้บริบทของท้องถิ่น สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้บริบทของท้องถิ่น สำหรับนักศึกษาระดับ ปริญญาตรีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้บริบทของท้องถิ่นกับนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้ภาษาจีนแบบเดิม 3) เปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้บริบทของ ท้องถิ่นระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และ 4) เปรียบเทียบคะแนนเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชา ภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้บริบทของท้องถิ่นระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้บริบทของท้องถิ่น มีค่าเท่ากับ 81.20/81.71 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักศึกษากลุ่มทดลองสูงกว่า กลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของ นักศึกษากลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 4) คะแนน เจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักศึกษากลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

Sun Li Yun (2559, p. 77) การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบ การเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้ รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน และศึกษาความพึงพอใจของ ผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีนกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูล บำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1/2558 จำนวน 1 ห้อง นักเรียน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ใน การวิจัย เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบวัดความพึงพอใจของผู้เรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูล ได้แก่ ค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้ภาษาจีน พื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีเกณฑ์ประสิทธิภาพเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรม $E_1/E_2 = 80.54/92.04$ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการ

สอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักเรียนที่เรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับมาก

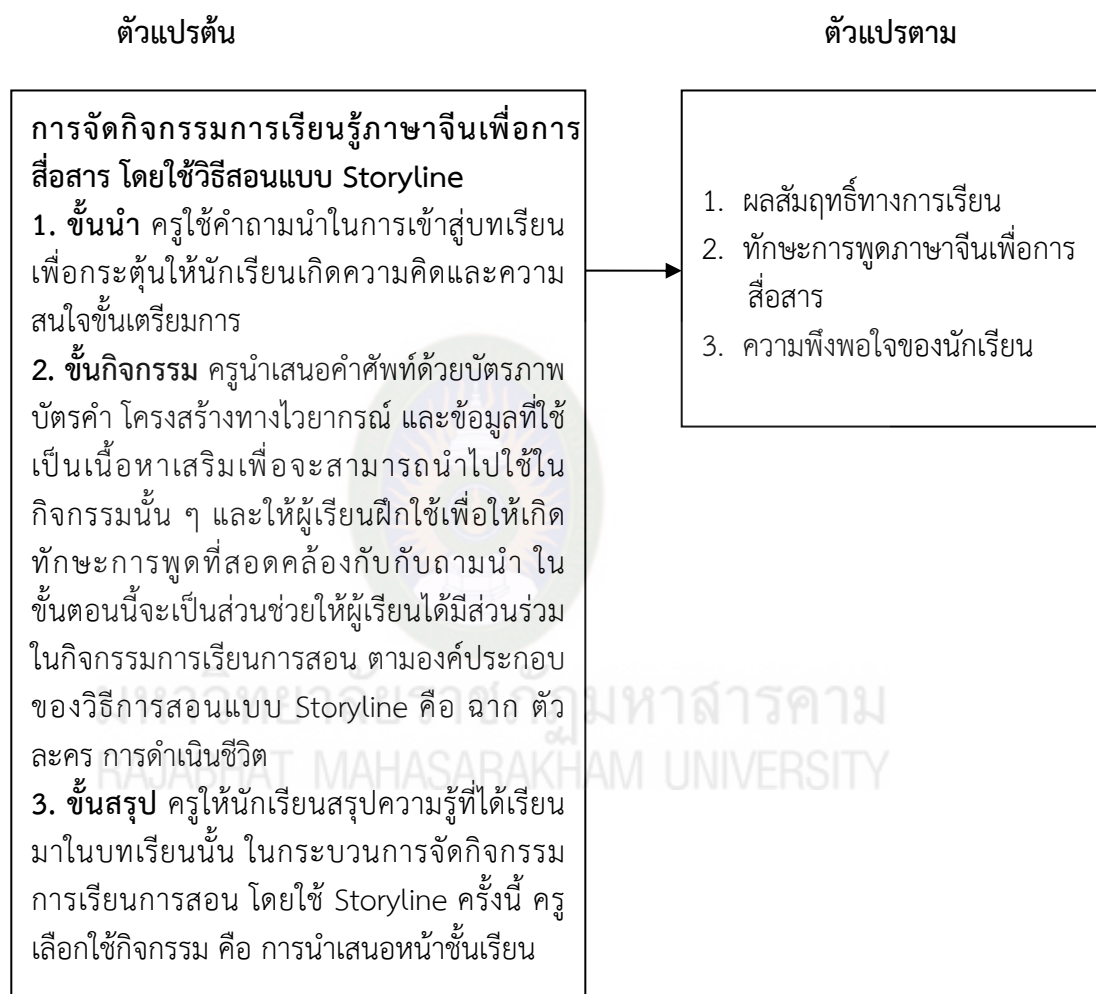
จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนเป็นที่นิยมโดยทั่วไปของสถานศึกษา ทุกระดับ และมีความหลากหลายแตกต่างกันออกไปซึ่งก็ขึ้นอยู่กับวิธีการ และความเหมาะสมของครูผู้สอนที่จะเลือกสื่อชนิดใดมาใช้กับผู้เรียนแต่ละระดับ แผนการจัดการเรียนการสอน โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline (Storyline Method) พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนนอกจากจะมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทในการดำเนินเรื่องแล้ว นักเรียนจะมีพัฒนาการด้านการเรียนสูงขึ้น และกิจกรรมยังจะช่วยให้ นักเรียนเกิดความมั่นใจในการเรียนและสถานการณ์จริง สามารถพัฒนาการเรียนได้ดียิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้นักเรียนสามารถพัฒนาการเรียนและใช้เทคนิคในการสื่อสารกับบุคคลอื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

2.10 กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

ภาพที่ 2.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลังวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย
4. รูปแบบการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลังวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 5 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 175 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลังวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 รวม 1 ห้องเรียน จำนวน 35 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

3.2.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง ดังนี้

3.2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก รวม 30 ข้อ

3.2.3 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบประเมินการพูดระหว่างเรียน

3.2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนภาษาจีน โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรม การเรียนการสอน ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้และด้านการประเมินผล รวม 20 ข้อ

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

3.3.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้กำหนดแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามรูปแบบการสอนภาษาจีน ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline รวม 6 แผน ซึ่งเป็นแผนการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อใช้ประกอบการสอนวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 รหัส 2000-9206 ดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาจุดประสงค์ของหลักสูตร คำอธิบายรายวิชา เนื้อหา และจุดประสงค์ ของรายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 รหัส 2000-9206 จากหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับปรับปรุง 2559

3.3.1.2 กำหนดมโนทัศน์ คือ สารสำคัญหรือหลักการที่นักเรียนจะต้องรู้หรือเกิดขึ้นหลังจากการเรียนการสอน

3.3.1.3 ศึกษาและเลือกเนื้อหาที่จะใช้ในการทดลองสอน โดยจากเอกสารใช้เนื้อหาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากจุดประสงค์การเรียนรู้ของกระทรวงศึกษาธิการ ที่รวบรวมเนื้อหาโดยผู้วิจัย และจากหนังสือเรียนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 วารสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน โดยพิจารณาถึงความยากง่ายจำนวนคำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง และความสอดคล้องเหมาะสมกับคำอธิบายรายวิชา

3.3.1.4 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กิจกรรมการเรียนการสอนและความคิดรวบยอด จากเนื้อหาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 รหัสวิชา 2000-9206

3.3.1.5 พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 รวม 6 แผน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบ เสนอแนะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.3.1.6 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 รวม 6 แผนที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เสนอต่ออาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ

เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ประกอบด้วย

1) อาจารย์ ดร.นิคม สุวพงษ์ วุฒิการศึกษา ปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน และปริญญาเอก สาขาการบริหารและการจัดการศึกษา ข้าราชการบำนาญ อดีตศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน

2) อาจารย์ ดร.อุปกรณ์ ดีเสมอ วุฒิการศึกษา ปริญญาโท สาขานโยบายสาธารณะ และปริญญาเอก สาขายุทธศาสตร์การพัฒนากุมิภาค ตำแหน่งผู้อำนวยการกองกิจการสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดร้อยเอ็ด ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย

3) อาจารย์ ทศนีวัลย์ ศรีมันตะ วุฒิการศึกษา ปริญญาโท สาขาภาษาและวรรณกรรมไทยจีน ตำแหน่งอาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน

4) อาจารย์ เยาวลักษณ์ น้อยนาแสง วุฒิการศึกษา ปริญญาโท สาขาการวัดผลการศึกษาปัจจุบันดำรงตำแหน่ง ครู ค.ศ. 3 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

5) อาจารย์ Ma honghong วุฒิการศึกษา ปริญญาตรี สาขา Teaching Chinese as a Second Language ครูแลกเปลี่ยนจากประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน สังกัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีน

3.3.1.7 แปลผลแบบประเมินที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสม โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่าดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น. 121)

5 คะแนน มีความเหมาะสมระดับ มากที่สุด

4 คะแนน มีความเหมาะสมระดับ มาก

3 คะแนน มีความเหมาะสมระดับ ปานกลาง

2 คะแนน มีความเหมาะสมระดับ น้อย

1 คะแนน มีความเหมาะสมระดับ น้อยที่สุด

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ดังนี้

4.51-5.00 มีความเหมาะสมระดับ มากที่สุด

3.51-4.50 มีความเหมาะสมระดับ มาก

2.51-3.50 มีความเหมาะสมระดับ ปานกลาง

1.51-2.50 มีความเหมาะสมระดับ น้อย

1.00-1.51 มีความเหมาะสมระดับ น้อยที่สุด

3.3.1.8 นำผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 ทั้ง 6 แผน ไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.3.1.9 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยการอาชีพร้อยเอ็ด ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง รวม 1 ห้อง นักเรียน จำนวน 35 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสม ก่อนนำไปใช้ในการศึกษาวิจัยกับกลุ่มทดลองต่อไป

3.3.2 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

3.3.2.1 ศึกษาแนวทางการวัดและประเมินผลในชั้นเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2545, น. 1-125) การสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบอิงเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น. 60)

3.3.2.2 ศึกษาชุดกิจกรรมเพื่อทราบจุดประสงค์การเรียนรู้และวัดผลประเมินผลเพื่อออกข้อสอบให้ครอบคลุมสาระการเรียนรู้ทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจ ความคิดวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการนำไปใช้

3.3.2.3 วิเคราะห์จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของหลักสูตร ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ และพฤติกรรมที่ต้องการวัด เพื่อสร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จากนั้นสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 40 ข้อ ใช้จริง 30 ข้อ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก

3.3.2.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อตรวจสอบและประเมินผลความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนน ดังนี้

- คะแนน + 1 ข้อคำถามที่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- คะแนน 0 ข้อคำถามที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- คะแนน - 1 ข้อคำถามที่ไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

3.3.2.5 วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้สูตร (IOC) ซึ่งได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนและผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด ไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด คือ 0.5 ถ้าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ

0.50 ถือว่าเป็นข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น.63)

3.3.2.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยการอาชีพร้อยเอ็ดที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 คน แล้วนำข้อสอบมาตรวจให้คะแนน โดยข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน และข้อที่ตอบผิดให้ 0 คะแนน แล้วนำมาวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยหาค่าความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ตามวิธีของเบรนนัน (Brennan) (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น. 90-92) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ค่าความยากระหว่าง 0.20 - 0.80 และวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยวิธีของ โลเวท (Lovett) (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น. 93)

3.3.2.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร จำนวน 30 ข้อ ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลัง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้จัดการเรียนการสอน

3.3.3 การสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

3.3.3.1 ศึกษาหลักสูตร การวัดและประเมินผล วัดวัตถุประสงค์เกี่ยวกับรายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

3.3.3.2 วิเคราะห์คุณลักษณะที่ต้องวัดและประเมินผล โดยการทำวิจัยได้ทำการประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร จำนวน 6 ข้อ ประกอบด้วย การใช้คำศัพท์ การออกเสียง คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ความถูกต้องของเนื้อหา การใช้น้ำเสียง และความคล่องแคล่วในการพูด

3.3.3.3 นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบเกณฑ์การวัด ความถูกต้องและคำแนะนำ เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและให้คำแนะนำ และวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง

3.3.3.4 ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และนำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารที่สมบูรณ์แล้วนำไปใช้ในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลัง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด

3.3.4. แบบสอบถามความพึงพอใจทางการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามตามขั้นตอนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ดังนี้

3.3.4.1 ศึกษาขอบเขตโครงสร้างเนื้อหาของแบบสอบถามที่จะใช้ในงานวิจัยเพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ และแนวคิดทฤษฎี

3.3.4.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ ซึ่งมีกรอบโครงสร้างด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรม การเรียนการสอน ด้านสื่อและการเรียนรู้ และด้านการวัดประเมินผล ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 99-100) คือพึงพอใจระดับมากที่สุด พึงพอใจระดับมาก พึงพอใจระดับปานกลาง พึงพอใจระดับน้อย และพึงพอใจระดับน้อยที่สุด จำนวน 20 ข้อ โดยกำหนดเกณฑ์ให้คะแนนและเกณฑ์แปลผลความพึงพอใจ ดังนี้

กำหนดเกณฑ์ให้คะแนนความพึงพอใจ ดังนี้

ความพึงพอใจในระดับมากที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
ความพึงพอใจในระดับมาก	ให้คะแนน	4	คะแนน
ความพึงพอใจในระดับปานกลาง	ให้คะแนน	3	คะแนน
ความพึงพอใจในระดับน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
ระดับคุณภาพระดับน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

เกณฑ์แปลผลความพึงพอใจ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 แปลผล ความพึงพอใจมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 แปลผล ความพึงพอใจมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 แปลผล ความพึงพอใจปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 แปลผล ความพึงพอใจน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 แปลผล ความพึงพอใจน้อยที่สุด

3.3.4.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาตรวจสอบแก้ไขให้ข้อเสนอแนะ นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

3.3.4.4 ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อตรวจสอบคุณภาพของข้อสอบด้านความตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

3.3.4.5 จัดพิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจฉบับจริง เพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.4 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองขั้นต้น (Pre- Experimental Research) ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design โดยมีลักษณะการทดลอง ดังตารางที่ 3.1 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, น. 59-60)

ตารางที่ 3.1

แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design

กลุ่ม	Pretest	Treatment	Posttest
ทดลอง	T ₁	X	T ₂

หมายเหตุ. T₁ หมายถึง ทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)

X หมายถึง การทดลองจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยวิธีการสอนแบบ Storyline

T₂ หมายถึง ทดสอบหลังการทดลอง (Post-test)

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองกับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 256 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 ซึ่งเป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 35 คน โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.5.1 นำหนังสือขอความร่วมมือ จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ในการทำวิจัย เสนอต่อผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการทดลองเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการวิจัย

3.5.2 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน จำนวน 30 ข้อ กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 1 ชุด

3.5.3 ผู้วิจัยทำความเข้าใจกับนักเรียน เกี่ยวกับขั้นตอนการปฏิบัติกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยวิธีการสอนแบบ Storyline เพื่อให้ให้นักเรียนมีความเข้าใจตาม

ขั้นตอนที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ และ เก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเรียนโดยการประเมินทักษะการพูด ใบงาน และแบบสังเกตพฤติกรรมเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมแต่ละแผน จำนวน 6 แผน รวม 12 ชั่วโมง

3.5.4 ทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เมื่อสิ้นสุดการการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยวิธีการสอนแบบ Storyline โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ

3.5.5 นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยวิธีการสอนแบบ Storyline จำนวน 20 ข้อ

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

3.6.1 วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลังวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนและร้อยละ

3.6.2 วิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 โดยใช้สูตรคำนวณค่า E.I.

3.6.3 เปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียนหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้สถิติ t- test (Dependent Samples)

3.6.4 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ที่มีต่อแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์แปลผลความพึงพอใจที่กำหนด

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.7.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.7.1.1 หาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยการหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบหรือข้อคำถามกับสิ่งที่ต้องการวัด (สมนึก ภัททิยธนี, 2546, น. 220)

$$IOC = \frac{\sum R}{n} \quad (3-1)$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบหรือข้อคำถามกับ
สิ่งที่ต้องการวัด

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

n แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

3.7.1.2 หาค่าความยาก (P) โดยใช้สูตร ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2546, น. 212)

$$P = \frac{R}{N} \quad (3-2)$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากของแบบทดสอบ

R แทน จำนวนคนตอบถูก

N แทน จำนวนคนทั้งหมด

3.7.1.3 หาค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน
เพื่อการสื่อสาร โดยวิธีการสอนแบบ Storyline ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 90)

$$B = \frac{U}{N_1} - \frac{L}{N_2} \quad (3-3)$$

เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนก

U แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มเก่ง

L แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มอ่อน

N_1 แทน จำนวนนักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนจุดตัด

N_2 แทน จำนวนนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนจุดตัด

3.7.1.4 วิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา
(Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach)

$$\alpha = k/(k-1) * [1 - \sum (s_i^2)/s_{sum}^2] \quad (3-4)$$

เมื่อ α คือ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

K คือ จำนวนข้อของแบบสอบถาม

s_i^2 คือ ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ

s_{sum}^2 คือ ค่าความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3.7.2 สถิติที่ใช้หาประสิทธิภาพของนวัตกรรม

3.7.2.1 สถิติที่ใช้หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยวิธีการสอนแบบ Storyline ตามเกณฑ์ 80/80 ใช้ E_1/E_2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2537, น. 495) ดังนี้

$$\text{สูตรที่ 1} \quad E_1 = \frac{\sum X}{\frac{N}{A}} \times 100 \quad \text{หรือ} \quad E_1 = \frac{X}{A} \times 100 \quad (3-5)$$

$$\text{สูตรที่ 2} \quad E_2 = \frac{\sum F}{\frac{N}{B}} \times 100 \quad \text{หรือ} \quad E_2 = \frac{F}{B} \times 100$$

เมื่อ E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ

E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum X$ คือ คะแนนของแบบฝึกหัดหรืองาน

$\sum F$ คือ คะแนนของผลลัพธ์

A คือ คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดหรืองานทุกชิ้นรวมกัน

B คือ คะแนนเต็มของการทดสอบหลังเรียน

N คือ จำนวนนักเรียน

3.7.2.2 สถิติที่ใช้วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I. : The Effectiveness Index) ของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยวิธีการสอนแบบ Storyline รายบุคคลจากแนวคิดของ Hovland (n.d., อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2544, น. 158-159) หาได้จากสูตร

$$E . I . = \frac{\text{คะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{คะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{\text{คะแนนเต็ม} - \text{คะแนนทดสอบก่อนเรียน}} \quad (3-6)$$

3.7.3 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

3.7.3.1 สถิติพื้นฐาน (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2546, น. 102 - 117)

1) หาค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N} \quad (3-7)$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

2) ร้อยละ (Percentage)

$$P = \frac{f}{N} \times 100 \quad (3-8)$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

3) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}} \quad (3-9)$$

เมื่อ $S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนยกกำลังสองทั้งหมด

N แทน จำนวนทั้งหมด

3.7.3.2 สถิติเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนกับคะแนนทดสอบก่อนเรียน ใช้สถิติ t- test (Dependent Samples) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 112)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}} \quad \text{โดยมี } df = n - 1 \quad (3-10)$$

เมื่อ t	แทน	ค่าสถิติเปรียบเทียบ
D	แทน	ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนนก่อน-หลัง การทดลอง
$\sum D^2$	แทน	ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนนก่อน-หลัง การทดลอง ยกกำลังสอง
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)

3.7.3.3 สถิติวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ใช้สถิติ t- test (One-Sample) (ไพศาล วรคำ. 2559 : 349)

$$\text{ใช้ t- test สูตร } t = \frac{\bar{X} - \mu_0}{\frac{S}{\sqrt{n}}} \quad \text{โดยมี } df = n - 1 \quad (3-11)$$

เมื่อ t	แทน	ค่าสถิติทดสอบที่
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
μ_0	แทน	ค่าคงที่หรือค่าเฉลี่ยของประชากรหรือเกณฑ์ที่ต้องการเปรียบเทียบ
S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline) สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ดผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับชั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายและเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้ถูกต้องตลอดจนการสื่อสารความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลที่ตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤติเมื่อทราบความมีนัยสำคัญ
sig	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 ลำดับชั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับชั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

ตอนที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80

ตารางที่ 4.1

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละของคะแนน ที่เกิดจากการกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

เลขที่	คะแนน ก่อนเรียน (30)	คะแนนประเมินระหว่างเรียนแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้						รวม (E ₁) (240)	คะแนน หลังเรียน (E ₂) (30)
		แผนที่ 1 (40)	แผนที่ 2 (40)	แผนที่ 3 (40)	แผนที่ 4 (40)	แผนที่ 5 (40)	แผนที่ 6 (40)		
1	20	33	35	34	34	35	35	206	26
2	19	34	34	34	33	34	34	203	25
3	19	34	34	35	35	35	34	207	24
4	21	34	35	35	35	35	35	209	28
5	20	35	37	36	35	34	33	210	25
6	17	36	37	36	35	35	34	213	27
7	20	36	37	36	34	36	36	215	25
8	19	33	34	34	35	36	36	208	27
9	20	32	34	34	34	37	37	208	26
10	21	33	35	33	35	36	38	210	26

(ต่อ)

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนประเมินระหว่างเรียนแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้							รวม (E ₁) (240)	คะแนน หลังเรียน (E ₂) (30)
	คะแนน ก่อนเรียน (30)	แผนที่ 1 (40)	แผนที่ 2 (40)	แผนที่ 3 (40)	แผนที่ 4 (40)	แผนที่ 5 (40)	แผนที่ 6 (40)		
11	20	34	36	35	36	34	38	213	25
12	19	35	36	36	34	35	38	214	23
13	18	35	36	36	35	36	37	215	25
14	17	35	36	35	36	36	34	212	26
15	20	34	35	34	36	35	36	210	27
16	19	35	36	36	34	35	36	212	26
17	18	35	36	36	34	34	35	210	28
18	19	37	36	36	34	35	34	212	27
19	20	38	37	39	34	34	34	216	27
20	19	33	34	36	34	36	36	209	24
21	19	33	35	35	34	37	36	210	25
22	18	35	35	34	35	33	35	207	26
23	20	36	34	35	35	37	37	214	25
24	17	35	34	33	35	35	36	208	26
25	19	33	34	33	36	34	35	205	24
26	18	36	35	36	35	36	33	211	25
27	18	36	34	36	35	37	37	215	27
28	19	35	34	35	33	37	36	210	27
29	20	37	37	36	33	34	35	212	26
30	19	38	38	34	36	37	36	219	26
31	20	36	36	35	34	34	34	209	27
32	19	37	37	34	34	35	33	210	24
33	18	38	36	35	36	37	35	217	27
34	18	34	37	37	35	35	36	214	28
35	17	33	36	36	36	35	37	213	28
รวม	664	1,223	1,242	1,230	1,214	1,236	1,241	7,386	908
\bar{X}	18.97	34.94	35.49	35.14	34.69	35.31	35.46	211.03	25.94
S.D.	1.10	1.61	1.20	1.24	0.90	1.13	1.42	3.51	1.30
ร้อยละ	63.24	87.36	88.71	87.86	86.71	88.29	88.64	87.92	86.78

จากตารางที่ 4.1 พบว่าผลรวมจากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 6 แผนการจัดการเรียนรู้ ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 211.03 จากคะแนนเต็ม 240 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 87.92 และคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.94 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.78

ตารางที่ 4.2

ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ประสิทธิภาพ	คะแนนเต็ม	จำนวนนักเรียน	แผนการจัดการเรียนรู้		
			S.D.	ร้อยละ	
E ₁	240	35	211.03	3.51	87.92
E ₂	30	35	25.94	1.30	86.78
สรุปผล E ₁ /E ₂ เท่ากับ 87.92/ 86.78					

จากตาราง 4.2 พบว่าประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 เท่ากับ 87.92/86.78 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 80/80

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 4.3

คะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (30)	คะแนนหลังเรียน (30)	T	Sig.
1	20	26	22.63	.000
2	19	25		
3	19	24		
4	21	28		
5	20	25		

(ต่อ)

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (30)	คะแนนหลังเรียน (30)	T	Sig.
6	17	27		
7	20	25		
8	19	27		
9	20	26		
10	21	26		
11	20	25		
12	19	23		
13	18	25		
14	17	26		
15	20	27		
16	19	26		
17	18	28		
18	19	27		
19	20	27		
20	19	24		
21	19	25		
22	18	26		
23	20	25		
24	17	26		
25	19	24		
26	18	25		
27	18	27		
28	19	27		
29	20	26		
30	19	26		
31	20	27		
32	19	24		
33	18	27		
34	18	28		
35	17	28		
รวม	664	908		
\bar{X}	18.97	25.94		
S.D.	1.10	1.30		
ร้อยละ	87.92	86.78		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.4

ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ผลรวมคะแนน		ดัชนีประสิทธิผล
		ก่อนเรียน	หลังเรียน	
35	30	664	908	0.6321

จากตาราง 4.4 พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.6321 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียน เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 63.21

ตอนที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

ตารางที่ 4.5

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
หลังเรียน	35	30	25.94	1.30	8.81	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.5 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline หลังเรียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.94 ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน 1.30 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

ตารางที่ 4.6

ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

ข้อ	รายการประเมิน	จำนวนนักเรียน		ระดับความพึงพอใจ
		(\bar{X})	(S.D.)	
ด้านเนื้อหา				
1.	เนื้อหาที่เรียนสอดคล้องและเข้าใจได้ง่าย	3.91	0.65	มาก
2.	เนื้อหาที่เรียนเหมาะสมกับระดับความสามารถ และความต้องการของนักเรียน	4.74	0.50	มากที่สุด
3.	เนื้อหาที่เรียนช่วยพัฒนาการออกเสียงของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น	4.46	0.65	มาก
4.	เนื้อหาที่เรียนมีความน่าสนใจ และสามารถนำไปปรับใช้กับรายวิชาอื่น ๆ ได้	4.63	0.54	มากที่สุด
5.	ครูมีวิธีสอนที่ช่วยทำให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่า สนุกและตื่นเต้น	4.54	0.61	มากที่สุด
	รวมด้านเนื้อหา	4.46	0.60	มาก
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน				
6.	ครูเตรียมการสอน มีสื่อที่ช่วยให้นักเรียนได้รับการเสริมแรง ในการค้นหาคำตอบ	4.43	0.60	มาก
7.	ครูมีความรู้ และประสบการณ์ในเนื้อหาที่สอน	4.37	0.64	มาก
8.	นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้งการฟัง การพูด และการเขียน จนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออก	4.51	0.70	มากที่สุด
9.	นักเรียนชื่นชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ฝึกให้เกิดการทำงานเป็นกลุ่ม	4.49	0.61	มาก
10.	เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนแต่ละหน่วยมีกิจกรรมไม่ซ้ำซ้อนและเหมาะสมกับเวลา	4.63	0.54	มากที่สุด
	รวมด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	4.49	0.62	มาก

(ต่อ)

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ข้อ	รายการประเมิน	จำนวนนักเรียน		ระดับ ความ พึงพอใจ
		(\bar{X})	(S.D.)	
ด้านสื่อการเรียนการสอน				
11.	เอกสารประกอบการเรียนการสอนมีความเหมาะสมเชื่อมโยงกับเนื้อหาที่เรียน และช่วยทำให้เข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น	4.11	0.75	มาก
12.	นักเรียนมีส่วนร่วมในการผลิต และใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนแต่ละหน่วยการเรียน	4.23	0.77	มาก
13.	สื่อการเรียนการสอนมีความหลากหลายไม่ซ้ำซ้อน กับหน่วยการเรียนแต่ละชุด	4.34	0.72	มาก
14.	ใช้แหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียน และนอกห้องเรียนในการเรียนรู้และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม	4.43	0.65	มาก
15.	เวลาที่ใช้ในการศึกษานอกสถานที่ที่เหมาะสมกับการเรียนรู้	4.34	0.59	มาก
	รวมด้านสื่อการเรียนการสอน	4.29	0.70	มาก
ด้านการประเมินผล				
16.	ครูผู้สอนแจ้งวิธีการประเมินผลให้นักเรียนทราบล่วงหน้า	4.77	0.42	มากที่สุด
17.	วิธีการวัดและประเมินผลกิจกรรม เกณฑ์การให้คะแนนที่ครูกำหนดมีความชัดเจน และเหมาะสม	4.43	0.65	มาก
18.	นักเรียนทราบคะแนนผลงานของตนเอง และพอใจกับคะแนนสอบย่อย คะแนนฝึกทักษะ และการทดสอบในแต่ละครั้ง	4.63	0.59	มากที่สุด
19.	การประเมินผลตรงตามเนื้อหาที่เรียน และครูให้คะแนนทุกกิจกรรมด้วยความเที่ยงตรงยุติธรรม	4.54	0.56	มากที่สุด
20.	ระดับผลการประเมินของนักเรียนแต่ละคนมีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน	4.20	0.79	มาก
	รวมด้านการประเมินผล	4.51	0.61	มากที่สุด
	รวม	4.43	0.63	มาก

จากตารางที่ 4.6 พบว่านักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิค ร้อยเอ็ด มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 โดยใช้วิธีสอน แบบ Storyline โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.63) และเมื่อพิจารณาเป็น รายด้าน พบว่า ด้านที่นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการ ประเมินผล ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.61) รองลงมาคือ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.62) และด้านที่อยู่ในระดับมาก ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ด้านสื่อการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.70) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าข้อที่นักเรียนมีความพึงพอใจที่อยู่ในระดับ มาก ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 16 ครูผู้สอนแจ้งวิธีการประเมินผลให้นักเรียนทราบล่วงหน้า ($\bar{X} = 4.77$, S.D. = 0.42) รองลงมา คือ ข้อ 2 เนื้อหาที่เรียนเหมาะสมกับระดับความสามารถ และ ความต้องการของนักเรียน ($\bar{X} = 4.74$, S.D. = 0.50) และข้อที่นักเรียนมีความพึงพอใจที่อยู่ในระดับ มาก ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 1 เนื้อหาที่เรียนสอดคล้องและเข้าใจได้ง่าย ($\bar{X} = 3.91$ S.D. = 0.65)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะในการวิจัยไว้ ตามลำดับดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

5.5.1 กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 87.92/86.78 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5.5.2 ดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.6321 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียน เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 63.21

5.5.3 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.94 ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน 1.30 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.5.4 นักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

5.2 อภิปรายผล

จากสรุปผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ผู้วิจัยได้ค้นพบสิ่งที่น่าสนใจซึ่งควรแก่การนำมาอภิปรายผลตามลำดับ ดังนี้

5.2.1 ผลจากการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 87.92/86.78 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 จึงถือว่ามีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ดี ทั้งนี้อาจมีเหตุผลดังนี้

5.2.1.1 กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พัฒนามาจากแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่าน อาทิเช่น Sees and Glasgow (1990) Bock (1993) Nixon (1995) และ Tomlison (1998) โดยมุ่งการสร้างสื่อการสอนที่สอดคล้องกับหลักสูตรภาษาต่างประเทศและวัตถุประสงค์ของบทเรียนจากการวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในระดับอาชีวศึกษา ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2556 รวมทั้งได้มีการสำรวจความต้องการของผู้เรียน เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการเลือกเรียนภาษาต่างประเทศ และแนวทางการสร้างกิจกรรมประบทเรียน ที่สะท้อนความต้องการของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนักการศึกษาหลายคน อาทิ Hutchinson and Waters (1989); A1-Gorashi (1989); Robinson (1991); Graves (1996) และ Knox (1999) ที่เสนอให้ศึกษาความต้องการของผู้เรียนร่วมด้วย ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 โดยใช้วิธีสอนแบบโครงเรื่อง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถเสริมทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนเพิ่มขึ้น ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาต่างประเทศ และอาจสร้างแรงจูงใจในการเรียนที่ทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนยิ่งขึ้น จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะและความสามารถในการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น อีกทั้งแบบฝึกแต่ละบทที่ได้รับการทดลองและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ทำให้ได้แบบฝึกหัดที่มีความเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพตรงตามความต้องการ และจะช่วยให้เป็นภาษาที่สามารถนำไปใช้กับชีวิตประจำวัน จึงทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบ ประกอบกับการจัดรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์องค์ประกอบในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบโครงเรื่อง (Storyline Method) ที่ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ ฉาก ตัวละคร เหตุการณ์ และปัญหาที่ต้องแก้ไข ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องหาคำตอบจากบทเรียนทั้ง 4 องค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานตามที่ Nicoll and Robert (1993); Rudell (1995); Elison and Jenkins (1990) และ Fisher and Terrer (1990) ที่กล่าวถึงแนวทางการออกแบบ

บทเรียน กิจกรรม และแบบทดสอบที่เหมาะสมไว้ว่า การออกแบบบทเรียนที่เน้นวรรณกรรมนั้นควรคำนึงถึงองค์ประกอบทางวรรณกรรมได้แก่ ตัวละคร ฉาก โครงเรื่อง และแก่นของเรื่อง ในด้านการจัดกิจกรรมการที่เหมาะสมนั้นจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดใหม่ ๆ ขยายพื้นที่ความรู้ความเข้าใจพร้อมทั้งศักยภาพในการสื่อสารและการอ่านด้วยเช่นกัน ทิศนา แคมมณี (2559) อธิบายว่า สutoriไลน์ เป็นรูปแบบการเรียนการสอนโดยการสร้างเรื่อง พัฒนาขึ้นโดย Steve Bell and Sally Harkness จากสกอตแลนด์ โดยมีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ว่า 1) การเรียนรู้ที่ดีควรมีลักษณะบูรณาการหรือเป็นสหวิทยาการคือเป็นการเรียนรู้ที่ผสมผสานศาสตร์หลาย ๆ อย่างเข้าด้วยกันเพื่อประโยชน์สูงสุดในการประยุกต์ใช้ในการทำงานและการดำเนินชีวิตประจำวัน 2) การเรียนรู้ที่ดีเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นผ่านทางประสบการณ์ตรงเห็นการกระทำหรือการมีส่วนร่วมของผู้เรียนเอง 3) ความคงทนของผลการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนรู้หรือวิธีการที่ได้ความรู้มา และ 4) ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คุณค่าและสร้างผลงานที่ดีได้หากมีโอกาสได้ลงมือกระทำ สอดคล้องกับงานวิจัยของ กล่อมจันทร์ จันทศิริ (2556) ที่ศึกษาเว็บช่วยสอนแบบ Storyline เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนไทยในโรงเรียนนานาชาติระดับ Middle school (Grade 8) ผลการวิจัยพบว่าเว็บช่วยสอนแบบ Storyline เพื่อการพัฒนาทักษะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์เท่ากับ 77.60 / 86.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และผลการใช้ภาษาไทยด้านการอ่านนักเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ด้วยสถิติ T-test Dependent Sample พบว่า ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ผสุรัตน์ อภิชัย (2556) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการเรียงความเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีการสอนแบบสutoriไลน์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่าการสร้างและหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่สรวยวิทยาคม มีประสิทธิภาพรวม 84.29/85.50 และมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 ทุกชุด

5.2.1.2 การที่ค่าประสิทธิภาพตัวหลังสูงกว่าค่าประสิทธิภาพตัวแรก คือ 86.28/87.42 ทั้งนี้ อาจมีสาเหตุมาจากผู้เรียนมีประสบการณ์จากการนำทักษะการพูดตามแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่เรียน ไปประยุกต์ใช้จากการทำกิจกรรมการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร และแบบทดสอบท้ายบท จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการนำทักษะการพูดดังกล่าวมาใช้ในการทำแบบทดสอบหลังเรียนให้ได้คะแนนสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ Thorndike (2001) ที่กล่าวเกี่ยวกับกฎของการฝึกหัดไว้ว่า การที่จะเกิดความชำนาญสิ่งที่เป็นคือ การฝึกฝนและกระทำ

จนเกิดความชำนาญ นอกจากนี้ แบบทดสอบหลังเรียนยังมีเนื้อหาเหมือนกับแบบทดสอบก่อนเรียนแต่ได้สลับคำตอบ ซึ่งผู้เรียนได้เคยทำก่อนเรียนแล้ว อีกทั้งการสื่อสารด้วยการพูดภาษาจีน ที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคย เชี่ยวชาญ และเสริมสร้างจินตนาการให้เกิดความรู้ และเข้าใจแผนการเรียนในเรื่องต่อไป ดังที่ Tompkins & McGee (1993) และ Greenwood (1998) ที่กล่าวว่า วรรณกรรมจะช่วยพัฒนาผู้เรียนในด้านสุนทรียภาพ เพราะในขณะที่ได้เรียนรู้ ก็จะช่วยเสริมสร้างจินตนาการ และพัฒนาความรู้ในด้านสุนทรียภาพโดยการกระตุ้นให้ใช้จินตนาการในบทเรียนต่อไป อีกทั้งการทบทวนตรวจสอบรายละเอียดในเรื่องราวที่เรียนบ่อยครั้ง จะช่วยให้ผู้เรียนมีเหตุผล มีความเข้าใจเรื่องที่สื่อสารมากยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้เรียนจึงสามารถทำคะแนนของแบบทดสอบหลังเรียนได้สูงขึ้น

5.2.2 ค่าดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด เท่ากับ 0.6321 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีผลการเรียนรู้เพิ่มขึ้น 0.6321 หรือคิดเป็นร้อยละ 63.21 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก แผนการจัดการเรียนรู้อาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ที่ประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการพูดของตนเอง เช่น การจับคู่ การเติมข้อความ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการถ่ายโอนข้อมูล เป็นต้น อีกทั้งยังอธิบายรายละเอียดในการทำกิจกรรมขั้นตอนต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยได้สังเคราะห์มาจากนักการศึกษาหลายท่าน อาทิ Richard and Rogers (1991); Bock (1993) และ Graves (1993) นอกจากนี้กิจกรรมในแบบฝึกยังมีหลายรูปแบบทำให้นักเรียนมีความสนใจ กระตือรือร้น สนุกสนาน และไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมหลังการเรียนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร นักเรียนมีการแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อแบบฝึก เช่น เสนอตัวที่จะเป็นตัวละครที่ใช้ในกิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งถือเป็นสิ่งที่น่าสนใจเพราะโดยธรรมชาติของนักเรียนมักไม่ค่อยกล้าแสดงออก และจากที่ผู้เรียนกล้าแสดงออก และมีความสุขกับสิ่งที่เรียนนั้น ถือเป็นสิ่งที่จำเป็นมากเพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจบทเรียน แล้วทำให้เกิดการเรียนอย่างมีความสุข สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ser yee (2007) ที่ได้ศึกษาผลการสอนโดยใช้เกมที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ที่ผลการวิจัยพบว่า เกมที่ใช้ในการสอนให้นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาจีน ดัชนีประสิทธิผลมีค่าเท่ากับ 0.286 และงานวิจัยของ วรพงษ์ เถาว์ชาติ (2551) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาโปรแกรมบทเรียนที่ใช้เว็บเทคโนโลยี รายวิชา ง40204 วิชาคอมพิวเตอร์เพิ่มเติม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่าค่าดัชนีประสิทธิผลของบทเรียนเท่ากับ 0.6189 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 61.89

5.2.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะ

การพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline หลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.94 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.30 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ เป็นเพราะแผนการจัดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือและเทคนิคการสอนสำคัญที่ช่วยพัฒนา ทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถดูได้จากการศึกษาที่ผู้เรียนมีคะแนน หลังการเรียนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คิดเป็น 86.78 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ กำหนดไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลวรรณ โคตรทอง (2557) การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการ อ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline สำหรับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเป่า (สำราญไชยวิทยา) จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึก เสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้สตอรีไลน์ มีค่าเท่ากับ 76.08/80.41 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริม การอ่าน สูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียน มีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียนโดยใช้กิจกรรมการ เรียนรู้สตอรีไลน์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและสอดคล้องกับงานวิจัยของ Semra (2012) การวิจัยครั้งนี้มี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของบรรยากาศการสอน Storyline ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต การศึกษาครั้งนี้ได้ดำเนินการ ทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนที่โรงเรียน Alpaslan ในปีการศึกษา 2553-2554 นักเรียนจำนวน 26 คนได้รับการคัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง 13 คน และกลุ่มควบคุม 13 ราย ระดับ ความสำเร็จของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนสตอรีไลน์ สูงกว่ากลุ่ม ควบคุม ซึ่งได้รับการสอนโดยครูผู้สอนเป็นศูนย์กลางและวิธีการแบบเดิม กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอน โดยวิธีการสอนสตอรีไลน์ มีการเพิ่มระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยในฐานะครูผู้สอน งานวิจัยของ Bulent (2015) อธิบายว่าการสอนแนวทางสตอรีไลน์ เป็นการสร้างความร่วมมือ ระหว่างครูและนักเรียน ซึ่งครูสร้างและพัฒนาเรื่องราวเพื่อช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนค้นหาข้อมูลที่มี ความหมายที่แท้จริงของวัตถุประสงค์ นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้อย่างแข็งขันและสร้าง ความรู้ในสภาพแวดล้อมที่แท้จริง การเรียนรู้ที่ใช้งานอยู่ในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่แท้จริงจะช่วย สนับสนุนความจำระยะยาว และความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนนอกจากนี้งานวิจัยของ Yang (2009) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ Sun Li Yun (2559) ได้วิจัยการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ ร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ที่แล้ว

พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.43$) ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเรื่องราวการจัดกิจกรรม การกำหนดบทบาทและบทสนทนาของตัวละคร โดยเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกสนทนาโต้ตอบและได้ร่วมกิจกรรมเป็นกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานกับบทบาทที่ได้รับ เพราะการสวมบทบาทในสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นสิ่งที่เข้าใจสำหรับผู้เรียน และมีความกระตือรือร้นในการเรียนเพิ่มมากขึ้นอีกทั้ง ยังมีการจัดการเรียนภาษาจีนด้านทักษะการพูดโดยใช้สตอรีไลน์ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สนทนาโต้ตอบโต้กันโดยการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ เมื่อผู้สอนมอบหมายภารกิจแล้ว ผู้สอนยังมีเวลาสังเกตการณ์ทำกิจกรรมของผู้เรียน และสามารถให้คำแนะนำหรือให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการและผู้เรียนมีโอกาสนำข้อสงสัยมาถามอย่างทั่วถึงรวมทั้งได้ร่วมกิจกรรมการทำงานกลุ่ม อันเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้อย่างอิสระ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จึงทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนรู้ และเต็มใจในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ให้เกิดผลสำเร็จ สอดคล้องกับงานวิจัยของ บงกช วิบูลย์รัตนกิจ (2556) ได้ศึกษาบทเรียนแอนิเมชันโดยใช้การสอนแบบ Storyline บนคอมพิวเตอร์แบบพกพา เรื่องพระพุทธศาสนาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 อยู่ในระดับความพึงพอใจมาก ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.46 สรุปได้ว่าบทเรียนแอนิเมชันโดยใช้การสอนแบบสตอรีไลน์บนคอมพิวเตอร์ พกพาเรื่องพระพุทธศาสนาเป็นบทเรียนที่มีคุณภาพดีสามารถที่จะนำไปใช้ในการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ จันทนา บรรจงดิษฐ์ (2559) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ที่พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ Li Der San (2010) ที่พบว่านิสิตมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องการออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยรวมและเป็นรายชื่ออยู่ในระดับมาก และยิ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sun Li Yun (2559) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับมาก

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ดมีส่วนในการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline จึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการพูดสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อีกทั้งกิจกรรมโดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ที่นำมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อเพิ่มทักษะการพูดจากการสำรวจความพึงพอใจของนักเรียน โดยภาพรวมทั้งฉบับ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ดังนั้น กิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าว จึงเป็นเครื่องมือทางการวิจัยที่จะช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ตลอดจนการสร้าง ความพึงพอใจให้แก่ นักเรียนในการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

5.3 ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

5.3.1.1 ครูควรปฐมนิเทศนักเรียนก่อนเรียน เพื่อให้เข้าใจแนวคิด และขั้นตอนการเรียน ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในด้านการสอน และการฝึกทักษะให้แก่ นักเรียนมากยิ่งขึ้น

5.3.1.2 ครูควรสอนการพูดภาษาจีนในเนื้อหาที่นักเรียนสนใจ และจำเป็นต่อชีวิตประจำวัน เพื่อให้ นักเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันได้

5.3.1.3 ครูควรนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ไปใช้กับนักเรียนทุกระดับชั้น เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้แก่ นักเรียน

5.3.1.4 ครูควรสอนโครงสร้างทางภาษาจีน คำศัพท์ที่จำเป็นก่อนนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจ และจดจำคำศัพท์แล้วสามารถสื่อสารได้จริงในห้องเรียน

5.3.1.5 ครูควรนำรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ไปใช้ในเนื้อหาการเรียนการสอนที่สามารถทำเป็นลำดับเหตุการณ์ได้

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ครูควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบ Storyline ในกลุ่มนักเรียนระดับ และกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในกระบวนการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา

5.3.2.2 ครูควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิผลการเรียนรู้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline กับวิธีการสอนรูปแบบอื่น ๆ เช่น รูปแบบ CIPPA MODEL รูปแบบ 4 MAT และรูปแบบ 2W3P เป็นต้น

5.3.2.3 ควรศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline กับการจัดการเรียนการสอนรูปแบบทั่วไป เพื่อค้นหาแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมในแต่ละระดับชั้นต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ โคตรทอง. (2556). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเป่า (สำราญไชยวิทยา) จังหวัดชัยภูมิ. *วารสารวิชาการ ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และศิลปะ*, 8 (2) .
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : คุรุสภาลาดพร้าว.
- กลุ่มจันทร์ จันทศิริ. (2556). *เว็บช่วยสอนแบบ Storyline เพื่อการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนไทยในโรงเรียนนานาชาติระดับ Middle school (Grade 8)*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2546). *การรายงานการติดตามและการประเมินผลการใช้หลักสูตรสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กิตติพงษ์ เสนาะสรรพ. (2561). *ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). *รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา*. กรุงเทพฯ : มิตรสัมพันธ์-กราฟฟิค.
- กาญจนา ภาสุรพันธ์. (2541). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : ดวงกลม.
- จันทร์ชลี มาพุทธ. (2553). *การเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย Storyline Approach*. *ข่าวสารวิชาการ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. สืบค้นจาก <http://www.pharmacy.cmu.ac.th.pdf>.
- จันทนา บรรจงดิษฐ์. (2559). *การพัฒนาความสามารถภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ฉันท ธาตุทอง. (2550). *เทคนิคการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). นครปฐม : เพชรเกษมการพิมพ์.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. *วารสารศิลปากรศึกษาศาสตร์วิจัย*, 5 (1), 7-19.
- เซน อี้ปิง. (2017). *การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปทุมธานี*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

- ชั้นหลี้อย. (2559). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). คณะศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เซีย ชิน เซ. (2554). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้บริบทของท้องถิ่นสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์. (วิทยานิพนธ์ สาขาหลักสูตรและการสอน). คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- แดน หยาง. (2009). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). คณะศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เทอดชัย ไสยลักษณ์. (2555). ความพึงพอใจของครูต่อการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2. (วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต). ศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทศนา แคมณี. (2552). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีระ สุภาวิมล. (2551). ความพึงพอใจของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองอ่างทองที่มีต่อการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ปีการศึกษา 2550. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.
- ธีรารัตน์ ศรีวิรัตน์. (2551). ผลของการจัดประสบการณ์โดยใช้วัสดุรีไซเคิลที่มีต่อความสามารถในการสื่อความหมายของเด็กอนุบาล. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤมล แสงพรหม. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคอมพิวเตอร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องเศษส่วนและทศนิยม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลป้อนกลับแบบเฉลยคำตอบกับแบบอธิบายคำตอบ. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- แนนน้อย พงษ์สามารถ. (2557). ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อโรงแรมขนาด 3 ดาว ในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กทม. : ประสานการพิมพ์.
- ประพิณ มโนมัยวิบูลย์. (2550). พัฒนาการของการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย. วารสารอักษรศาสตร์, 36 (2), 64-82. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- เผชิญ กิจระการ. (2554). *การหาค่าดัชนีประสิทธิผล*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พัชนี ตั้งยีนง. (2551). การเรียนการสอนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย : ประเด็นปัญหาบางประการที่ยังต้องการคำตอบ. *วารสารอักษรศาสตร์*, 37(2) .
- พิทักษ์ ตรุษทิม. (2558). *ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการบริการจัดการตลาดน้ำแบบดั้งเดิมและตลาดน้ำแบบจำลอง*. กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- พิมพ์เพ็ญ เทพ. (2550). *ผลของการใช้วิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์ในวิชาสังคมศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยแห่งชาติดองโดก*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2533). *การเรียนการสอนสิ่งแวดลอมด้วยวิธีสตอรี่ไลน์*. กรุงเทพฯ.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และคณะ. (2550). *กระบวนการออกแบบย้อนกลับ : การพัฒนาหลักสูตรและออกแบบการสอนอิงมาตรฐาน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และคณะ.. (2551). *ทักษะ 5 c เพื่อการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โยธิน แสงวดี. (2551). *การวิจัยเชิงคุณภาพ*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ศึกษาและฝึกอบรมการวิจัย.
- รัตนะ บัวสนธ์. (2554). *การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. นครสวรรค์: หจก. รีมปีงการพิมพ์.
- ล้วน สายยศ และคณะ. (2550). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วลัย พานิช. (2545). *การสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์ : นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้สำหรับครูยุคปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตร ศรีสะอ้าน. (2551). *การพัฒนาคุณภาพการอาชีวศึกษาภายใต้พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา*. *เอกสารประกอบการบรรยาย ณ โรงแรมวรบุรีโยธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา* .
- วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด. (2559). *แผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา*. ร้อยเอ็ด : กลุ่มงานวิชาการ.
- วิมลสิทธิ์ ทรายงกุล. (2551). *พฤติกรรมมนุษย์กับสภาพแวดล้อม : มุขฐานทางพฤติกรรมเพื่อการออกแบบและวางแผน*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศจี อนันต์นพคุณ. (2542). *กลวิธีการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ*. สงขลา : ชลบุตรกราฟฟิก.
- ศรินธร วิทยะศิรินันท์. (2544). *วิทยาการด้านการคิด*. กรุงเทพฯ : เดอร์มาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.
- ศิริพรรณ ชุมนูน. (2550). *การปฏิรูปการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพ ประเทศอิสราเอล*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

- ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2551). รายงานวิจัยการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย : ระดับอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมนึก ภัททิยธานี. (2552). การวัดผลการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กทม. : ประสานการพิมพ์.
- สหทยา สิทธิวิเศษ. (2554). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการศึกษาเอกเทศของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- สรินญา เลหาพันธ์. (2551). ผลของการจัดการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาด้วยรูปแบบสตอรี่ไลน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุกัญญา พวงเกต. (2551). ผลของการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์โดยใช้นิทานชาดกที่มีต่อคุณลักษณะความมีเมตตากรุณาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธิษา รัตน์มงคล. (2550). การพัฒนาแผนการสอนภาษาจีนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่. (การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุริพร ไตรจันท. (2557). สภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยยุคปัจจุบันของนักเรียนระดับอาชีวศึกษา. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี, 6 (2).
- สุวิทย์ มูลคำ. (2552). 21 วิธีการจัดการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ภาพการพิมพ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2551). แผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2552-2556. กรุงเทพฯ : สอศ.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2559). รายงานวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยระดับอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พริกหวานกราฟฟิค.
- สำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ. (2559). หลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี. สืบค้นจาก www.moe-news.net/index.php?option=com_moe_lastednews&catid=30.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2551). สมรรถนะการศึกษาไทยในเวทีสากล พ.ศ. 2550. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.

- เลขาธิการสภาการศึกษา. (2552). *ข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาการศึกษาในทศวรรษที่ 2 (พ.ศ. 2552 – 2561)*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559). *การพัฒนามาตรฐานการศึกษาของชาติ*. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- เมฆม สอดส่องกฤษ. (2553). *ปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. สืบค้นจาก. [http://metchs.Blogs\[pot.com/2010/03/blog-post_9189.html?m=1](http://metchs.Blogs[pot.com/2010/03/blog-post_9189.html?m=1).
- หทัยรัตน์ เต็มใจ. (2552). *การพัฒนาสื่อการสอนวิชาภาษาจีนด้วยเทคโนโลยีมัลติมีเดียสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่เรียนภาษาจีนระดับกลาง*. (สารนิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- หนึ่งฤทัย ชูแก้ว. (2556). *ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนการบูรณาการร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบ STAD เรื่อง คู่อันดับและกราฟ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการมัธยมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เม็ง อวี. (2554). *การพัฒนาชุดการสอนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เริ่มต้นเรียนภาษาจีนในประเทศไทย*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). คณะศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- หลี่ เตอร์ชาน. (2553). *บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องการออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักเรียนไทย*. (วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- หยี่ฉาย. (2007). *ผลการสอนโดยใช้เกมที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- อรทัย มูลคำ และคณะ. (2552). *Child Centre : Storyline Method : การบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ที.พี. พรินท์.
- อดิเรก นวลศรี. (2558). *การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง TPR ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดคูยาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1*. *วารสารปัญญาวิวัฒน์*, 7 (1).
- อุมาพร ปิ่นเนตร. (2555). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหา เรื่องหลักธรรมสำคัญทางพระพุทธศาสนาด้วยวิธีสอนแบบสตอรีไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. (วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร.

- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2540). *หลักการสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- Bell and filed, Kathy. (1988). *An Introduction to the Storyline Method*. New York : John Willy and Son.
- Bell, S. and Harkness, S. (2004). The Storyline Approach. *Workshop in Thailand* : 11-12 December.
- Bloom, Benjamin. (1976). *Human Characteristics and School Learning*. New York : McGraw-Hill Book Company.
- Bülent Dös. (2015). Creating Online Storylines for Increasing the Knowledge Retention. *Istanbul University*.
- Cress well , Jeff. (1997). *Creating Worlds, Constructing Meaning : The Scottish Storyline Method : Teacher to Teacher Series* . OSA. New York: William Varner.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of Education*. (3rd ed). New York : McGraw - Hill book Go.
- Harmer, Jeremy. (1991). *The Practice of English Language Teaching*. London : Longman.
- Herzberg, F. (1993). *The Motivation to Work*. New York : John Willey.
- Hornby, A. S. (2001). *Oxford Advanced Learner's Dictionary (6th ed.)*. Oxford : Oxford University Press.
- Johnson, Keith and Keith Morrow. (1981). *Communication in the Classroom*. London : Longman.
- Kotler, Phillip. (2003). *Marketing: an introduction*. Upper Saddle River, N.J. : Prentice-Hall International.
- Littlewood, William. (1981). *Communicative Language Teaching*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Maslow, A. H. (1970). *Motivation and Personality*. New York : Harper and Row.
- Mayor, M. (2009). *Longman dictionary of contemporary English*. Pearson Education India.
- Millet. (1954). *Management in the Public Service. The quest for effective performance*. New York : McGraw-Hill Book.
- Morse, Nancy C. (1955). *Satisfaction in the White Collar Job*. Michigan : University of Michigan Press.

- Mullins, Laurie J. (1985). *Management and organization behavior*. London : Pitman Company.
- Richards, J. C. & Rodgers, T. S. (1982). *Method : Approach, Design, and Procedure, TESOL Quarterly, Teachers of English to Speakers of Other Languages, Inc. (TESOL)*, Retrieved 5 September 2012.
- Shelley A. & Locke, Edwin A. (2010). Leadership : Do Traits Matter?. *The Academy of Management Executive*.5(2).
- Skinner, B.F. (1972). *Beyond Freedom and Dignity*. New York : Alfred A. Knopf.
- Semra Demir. (2012). The effect of storyline method on students' achievements in 5 th grade of science and technology courses. *Procedia-Social and Behavioral Sciences* 46 p.5026 – 5029.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การทักทาย	เวลา 12 ชั่วโมง
เรื่อง สมาชิกในครอบครัว 家庭成员	เวลา 2 ชั่วโมง
ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2	วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....	

1. สาระสำคัญ

คำศัพท์เรื่องครอบครัวของคุณมีทั้งหมดกี่คน เป็นหมวดคำศัพท์ที่ง่ายและใช้บ่อยในการเรียนภาษาจีนเหมาะสำหรับการเรียนพื้นฐานในภาษาจีนดังนั้นการเรียนรู้คำศัพท์และรูปประโยคเกี่ยวกับครอบครัวจึงเป็นสิ่งจำเป็น และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันหรือสามารถนำไปบูรณาการกับสาขาวิชาอื่นๆได้

2. มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

มาตรฐานที่ 1.2 นักเรียนมีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐานที่ 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่อง ในสถานการณ์การบรรยายถึงอาชีพของบุคคลที่ใกล้ชิด

- ต.1.3.1. พูดและแสดงออกในการทำกิจกรรมต่างๆ
- ต.1.3.2. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว
- ต.1.3.3. บรรยายเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองอย่างง่ายๆ ตามแบบที่ฟัง
- ต.1.3.4. เขียนอักษรจีน คำศัพท์ง่ายๆ

มาตรฐานที่ 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐานที่ 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม.

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถบอกคำศัพท์และความหมายเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัว
2. นักเรียนสามารถแนะนำเกี่ยวกับครอบครัวได้นักเรียนสามารถถามตอบเกี่ยวกับครอบครัวได้
3. นักเรียนมีความกล้าแสดงออกทางภาษา

4. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. ใฝ่เรียนรู้ เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้
2. มีความมั่นใจในการใช้ภาษาในการสื่อสาร
3. มีความรับผิดชอบ

5. สาระการเรียนรู้

คำศัพท์

家	jiā	บ้าน
有	yǒu	มี
几	jǐ	กี่
爷爷	yéye	ปู่
奶奶	nǎinai	ย่า
外公	wàigōng	ตา
外婆	wàipó	ยาย
哥哥	gēge	พี่ชาย
弟弟	dìdi	น้องชาย
姐姐	jiějie	พี่สาว
妹妹	mèimei	น้องสาว
和	hé	และ / กับ
口	kǒu	ปาก
个	gè	อัน / คน / ตัว
工作	gōng zuò	ทำงาน
医生	yīshēng	แพทย์
老师	lǎoshī	ครู, อาจารย์
警察	jǐngchá	ตำรวจ
农民	nóngmín	ชาวนา, เกษตรกร
护士	hùshi	พยาบาล
爱好	àihào	งานอดิเรก
看电影	kàndiànyǐng	ดูหนัง
看书	kànshū	อ่านหนังสือ
听音乐	tīngyīnyuè	ฟังเพลง
画画儿	huàhuàér	วาดรูป

旅游
拍照

lǚyóu
pāizhào

ท่องเที่ยว
ถ่ายภาพ

โครงสร้างประโยค

你的家有几口人?

nǐ de jiā yǒu jǐ kǒu rén?

ครอบครัวคุณมีกี่คน

你做什么工作?

Nǐ zuò shén me gōng zuò

คุณทำงานอะไร

你的爱好是什么?

Nǐ de àihào shì shénme?

งานอดิเรกของคุณคืออะไรคะ

6. กิจกรรมการเรียนรู้

1. ขั้นนำ

1. ครูชูรูปภาพครอบครัวให้นักเรียนดู

2. ครูถามคำถามนำในการนำเข้าสู่บทเรียน “ครอบครัวนี้มีสมาชิกทั้งหมดกี่คน” 他的家

有几口人?

2. ขั้นกิจกรรม

1. ครูให้นักเรียนดูบัตรภาพบัตรคำทีละคำ

2. ครูอ่านและบอกความหมายของคำจากบัตรภาพบัตรคำ ให้นักเรียนออกเสียงตามพร้อมกัน

เช่น 爸爸, 妈妈, 哥哥, 弟弟, 姐姐, 妹妹

3. ครูให้นักเรียนดูรูปภาพครอบครัวแล้วทบทวนประโยคอีกครั้ง

ครู : ครอบครัวนี้มีสมาชิกทั้งหมดกี่คน

你家里有几口人?

นักเรียน : ครอบครัวนี้มีทั้งหมด 5 คน

我家有 5 口人。

ครู : ครอบครัวมีใครบ้าง

你家有什么人?

นักเรียน : มี พ่อ แม่ พี่ชาย น้องสาว และฉัน

我家有爸爸, 妈妈, 哥哥, 妹妹和我。

ตัวละคร

ครู : ในบ้านมีห้องอะไรบ้าง

家里有什么房间?

นักเรียน : ห้องนอน ห้องน้ำ ห้องนั่งเล่น ห้องครัว

家里有卧室, 卫生间, 起居室, 厨房。

ครู : แม่ทำอาชีพอะไร / พ่อทำอาชีพอะไร

妈妈做什么工作? / 爸爸做什么工作?

นักเรียน : แม่เป็นครู / พ่อเป็นหมอ

妈妈是老师。/ 爸爸是医生。

ฉาก

การดำเนิน
ชีวิต

3. ขั้นสรุป

1. ครูให้นักเรียนทำใบงาน

2. ครูให้นักเรียนวัดแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยให้นักเรียน

นำเสนอเกี่ยวกับครอบครัวของตนเองหน้าชั้นเรียน ด้วยการดำเนินการตามกระบวนการ Storyline คือ ตัวละคร ฉาก การดำเนินชีวิต

7. สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรภาพบัตรคำ

2. ใบงาน

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

สิ่งที่ต้องวัด	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การวัด
1. นักเรียนสามารถบอกคำศัพท์และความหมายเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัว	- ประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ - แบบประเมินผลใบงาน	- ใบงาน	5 = ดีมาก 4 = ดี 3 = ปานกลาง 2 = พอใช้ 1 = ปรับปรุง
2. นักเรียนสามารถแนะนำเกี่ยวกับครอบครัวได้	- แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร	- แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร	3 = ดี 2 = พอใช้ 1 = ปรับปรุง
3. นักเรียนมีความกล้าแสดงออกทางภาษา	- สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้	- แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้	5 = ดีเยี่ยม 4 = ดีมาก 3 = ดี 2 = พอใช้ 1 = ปรับปรุง

9. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

10. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

ผลการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวขวัญชนก เสนะวีณิน)

ครูผู้สอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบประเมินผลใบงาน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง สมาชิกในครอบครัว 家庭成员

ที่	ชื่อ - สกุล	รายการประเมิน	รวมคะแนน (5)	ระดับคุณภาพ
		ความถูกต้องของใบงานและความเหมาะสมของเวลาในการปฏิบัติงาน		
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				
17				
18				
19				
20				
21				
22				
23				
24				
25				
26				
27				
28				

ที่	ชื่อ - สกุล	รายการประเมิน	รวม คะแนน (5)	ระดับ คุณภาพ
		ความถูกต้องของใบงานและ ความเหมาะสมของเวลาใน การปฏิบัติงาน		
29				
30				
31				
32				
33				
34				
35				

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพ

คะแนน 5 คะแนน ระดับดีมาก

คะแนน 4 คะแนน ระดับดี

คะแนน 3 คะแนน ระดับปานกลาง

คะแนน 2 คะแนน ระดับพอใช้

คะแนน 1 คะแนน ระดับปรับปรุง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก

(นางสาวขวัญชนก เสนะวีณิน)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เกณฑ์การประเมินผลใบงาน

รายการประเมิน	คำอธิบายคุณภาพ				
	ดีมาก (5)	ดี (4)	ปานกลาง (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
ความถูกต้องของใบงานและความเหมาะสมของเวลาในการปฏิบัติงาน	นักเรียนส่งงานตรงเวลาและตอบคำถามในใบงานได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 80	นักเรียนส่งงานตรงเวลาและตอบคำถามในใบงานได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 70	นักเรียนส่งงานตรงเวลาและตอบคำถามในใบงานได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 50	นักเรียนส่งงานตรงเวลาและตอบคำถามในใบงานได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 40	นักเรียนส่งงานไม่ตรงเวลาและตอบคำถามในใบงานได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 40

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ที่	ชื่อ - สกุล	รายการประเมิน										รวม	ระดับ คุณภาพ
		การใช้คำศัพท์	การออกเสียงคำศัพท์	โครงสร้างไวยากรณ์	ความถูกต้องของเนื้อหา	การเรียงเรียงเนื้อหา	การเว้นวรรคประโยค	การใช้น้ำเสียง	ความคล่องแคล่วในการ	ความต่อเนื่อง	การแสดงท่าทางประกอบ		
		3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	30	
24													
25													
26													
27													
28													
29													
30													
31													
32													
33													
34													
35													

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพ

คะแนน 24 – 30 คะแนน ระดับดีมาก

คะแนน 17 – 23 คะแนน ระดับดี

คะแนน 10 – 16 คะแนน ระดับพอใช้

คะแนน 1 – 9 คะแนน ระดับปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก

(นางสาวขวัญชนก เสนะวีณิน)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
เรื่อง สมาชิกในครอบครัว 家庭成员

รายการประเมิน	คำอธิบายคุณภาพ		
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง(1)
1. การใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตรงตามความหมายทุกคำ ทุกประโยคได้เหมาะสม	ใช้คำศัพท์และประโยคได้ไม่ถูกต้องตรงตามความหมาย 1-2 คำ	ใช้คำศัพท์ และประโยคได้ไม่ถูกต้องตรงตามความหมาย 3-5 คำ
2. การออกเสียงคำศัพท์	ออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง ชัดเจนทุกคำ	ออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง และไม่ชัดเจน 1-2 คำ	ออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง และไม่ชัดเจน 3-5 คำ
3. โครงสร้างไวยากรณ์	ประโยคถูกต้องตามหลักการ ใช้ไวยากรณ์ถูกต้อง	ประโยคถูกต้องตามหลักการ แต่ไวยากรณ์ไม่ถูกบางส่วน	ประโยคถูกต้องตามหลักการบางส่วน แต่ใช้ไวยากรณ์ผิด
4. ความถูกต้องของเนื้อหา	เนื้อหาถูกต้องตรงประเด็นที่กำหนดให้	เนื้อหาถูกต้องตรงประเด็นที่กำหนดให้บางส่วน	เนื้อหาถูกต้อง แต่ไม่ตรงประเด็นที่กำหนด
5. การเรียบเรียงเนื้อหา	การเรียบเรียงเนื้อหาในการพูดได้เป็นระบบ มีความชัดเจน	การเรียบเรียงเนื้อหาในการพูดได้ดี เป็นระบบ แต่ยังไม่มี ความชัดเจน	การเรียบเรียงเนื้อหาในการพูดได้ดีพอสมควร เป็นระบบ ไม่มีความชัดเจน
6. การเว้นวรรคประโยค	การใช้คำศัพท์และประโยคในการพูดถูกต้องทั้งหมด มีการเน้นหนักคำและประโยคที่สมบูรณ์	การใช้คำศัพท์และประโยคในการพูดผิดพลาดเล็กน้อย และมีการเน้นหนักคำและประโยคบ้าง	การใช้คำศัพท์และประโยคในการพูดผิดเยอะ ไม่เน้นหนักคำและประโยค
7. การใช้น้ำเสียง	ใช้น้ำเสียงเป็นธรรมชาติและชัดเจน	ใช้น้ำเสียงเป็นธรรมชาติและไม่ชัดเจนบางช่วง	ใช้น้ำเสียงไม่เป็นธรรมชาติและชัดเจนบางช่วง

รายการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน		
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง(1)
8. ความคล่องแคล่ว	พูดไม่ติดขัด ชัดเจน สื่อสารได้ดี	พูดติดๆ ขัดๆบ้าง แต่ สื่อสารได้	พูดเป็นคำๆ เป็น ช่วงๆ ทำให้สื่อสารได้ ไม่ชัดเจน
9. ความต่อเนื่อง	พูดได้ต่อเนื่องน่าฟัง	พูดซ้ำ หยุดบางครั้ง แต่ไม่บ่อย	พูดซ้ำ ตะกุก ตะกัก หยุดนาน
10. ท่าทางประกอบ	แสดงสีหน้าท่าทางใน การพูดได้อย่างเป็น ธรรมชาติ เหมาะสมกับ เรื่องที่พูด ไม่ติดขัด สบตาผู้ฟังอย่างมั่นใจ	แสดงสีหน้าท่าทางใน การพูดได้อย่างเป็น ธรรมชาติ เหมาะสม กับเรื่องที่พูด ท่าทาง ติดขัดบ้าง สบตาผู้ฟัง	แสดงสีหน้าท่าทางใน การพูดได้ไม่เป็น ธรรมชาติ ไม่ เหมาะสมกับเรื่องที่ พูด ท่าทางติดขัด บ่อย สบตาผู้ฟัง บางครั้ง

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพ

คะแนน 24 – 30 คะแนน ระดับดีมาก

คะแนน 17 – 23 คะแนน ระดับดี

คะแนน 10 – 16 คะแนน ระดับพอใช้

คะแนน 1 – 9 คะแนน ระดับปรับปรุง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก

(นางสาวขวัญชนก เสนะวีณิน)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ที่	การกล้า แสดงออก			มีความเชื่อมั่นใน ตนเอง ขณะทำกิจกรรม			ตั้งใจทำงาน			ความกระตือรือร้น			รวม
	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	
29													
30													
31													
32													
33													
34													
35													

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพ

คะแนน 9 – 12 คะแนน ระดับดี

คะแนน 5 – 8 คะแนน ระดับพอใช้

คะแนน 1 – 4 คะแนน ระดับปรับปรุง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

เกณฑ์การประเมินสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้
เรื่อง สมาชิกในครอบครัว 家庭成员

รายการประเมิน	คำอธิบายคุณภาพ		
	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ปรับปรุง)
การกล้าแสดงออก	กล้าพูดกล้าทำกล้าแสดงออกในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆเหมาะสมกับวัยในทุกสถานการณ์	กล้าพูดกล้าทำกล้าแสดงออกในการปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองเป็นบางครั้ง	ไม่มั่นใจหรือไม่กล้าพูดกล้าทำกล้าแสดงออกในการปฏิบัติกิจกรรม
มีความเชื่อมั่นในตนเองขณะทำกิจกรรม	มั่นใจในตนเองกล้าพูดในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรมในทุกสถานการณ์	มั่นใจในตนเองกล้าพูดในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรมในบางครั้ง	ไม่มั่นใจในตนเองกล้าพูดในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม
ตั้งใจทำงาน	มีความตั้งใจ และพยายามในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย มีความอดทนและไม่ท้อแท้ต่ออุปสรรคเพื่อให้งานสำเร็จทุกครั้ง และสม่ำเสมอ	มีความตั้งใจ และพยายามในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย มีความอดทนและไม่ท้อแท้ต่ออุปสรรคเพื่อให้งานสำเร็จบ่อยครั้ง	มีความตั้งใจ และพยายามในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย มีความอดทนและไม่ท้อแท้ต่ออุปสรรคเพื่อให้งานสำเร็จเป็นบางครั้ง
ความกระตือรือร้น	มีความสนใจใส่ใจในการเรียนอยู่ตลอดเวลา	มีความสนใจใส่ใจในการเรียนแต่คุยกันเล่นบ้างบางครั้ง	คุยเล่นไม่สนใจใส่ใจในเรียน

บัตรภาพบัตรคำ

	
<p>爷爷 yéye ปู่</p>	<p>奶奶 Nǎinai ย่า</p>
	
<p>外公 Wàigōng ตา</p>	<p>外婆 Wàipó ยาย</p>
	
<p>爸爸 Bàba พ่อ</p>	<p>妈妈 bàba / fùqīn Māma แม่</p> <p>พ่อ</p>

	
<p>哥哥 gēge พี่ชาย</p>	<p>弟弟 dìdì น้องชาย</p>
	
<p>姐姐 jiějie พี่สาว</p>	<p>妹妹 mèimei น้องสาว</p>
	
<p>农民 nóngmín ชาวนา, เกษตรกร</p>	<p>老师 lǎoshī ครู, อาจารย์</p>

护士

hùshi

พยาบาล

警察

jǐngchá

ตำรวจ

看电影

kàndiànyǐng

ดูหนัง

看书

kànshū

อ่านหนังสือ

听音乐

tīngyīnyuè

ฟังเพลง

画画儿

huàhuà'er

วาดรูป

 <p>Designed by pngtree</p>	 <p>Designed by pngtree</p>
<p>旅游 lǚyóu ท่องเที่ยว</p>	<p>拍照 pāizhào ถ่ายภาพ</p>

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ใบงาน

จงเลือกประโยคพร้อมบอกความหมายให้ตรงกับรูปภาพ

我的爸爸是警察

弟弟的爱好是听音乐

我的妈妈是老师

哥哥的爱好是拍照

姐姐的爱好是看书

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียน (Pre-test)
การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline
สำหรับนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ ให้นักเรียนทำทุกข้อ
2. ให้นักเรียนทำเครื่องหมายกากบาท (x) ลงในกระดาษคำตอบที่แจกให้
3. ให้เวลาทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง
4. ห้ามทำเครื่องหมายใด ๆ ในแบบทดสอบ
5. ห้ามนำแบบทดสอบออกนอกห้องสอบ

กระดาษคำตอบ

เลือกข้อ ก ให้ทำเครื่องหมาย X ทับช่องข้อ ก เมื่อต้องการเปลี่ยนคำตอบจากข้อ ก เป็นข้อ ง ให้ขีดเส้นทับช่อง ก แล้ว ให้ X ช่อง ง

ข้อ	A	B	C	D
1	X			
2				
3				

ข้อ	A	B	C	D
1	✖			X
2				
3				

คำชี้แจง : ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย (X) ลงในช่องว่างตรงกับข้อที่เห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียวในกระดาษคำตอบ

1. A :
B : 不用谢! Bùyòng xiè!
- A. 谢谢 Xièxiè
B. 对不起 Duìbùqǐ
C. 没关系 Méiguānxì
D. 再见 Zàijiàn
2. A : 对不起! Duìbùqǐ
B :
- A. 不用谢 Bùyòng xiè!
B. 谢谢 Xièxiè
C. 没关系 Méiguānxì
D. 再见 Zàijiàn
3. A : 老师,。 Lǎoshī,
B : 同学们好! Tóngxuémen hǎo!
- A. 你 Nǐ
B. 你好吗? Nǐ hǎo ma?
C. 你很好 Nǐ hěnhǎo
D. 您好 Nín hǎo
4. A :
B : 我很好。 Wǒ hěnhǎo
- A. 你好 Nǐ hǎo
B. 你好吗 Nǐ hǎo ma
C. 你很好 Nǐ hěnhǎo
D. 您好 Nín hǎo
5. คำใดต่างจากพวก
- A. 早上好 Zǎoshang hǎo
B. 下午好 Xiàwǔ hǎo
C. 你好 Nǐ hǎo
D. 很好 Hěnhǎo

6. 现在几点? Xiànzài jǐ diǎn?
- A. 早上七点 zǎoshang qī diǎn
B. 早上七点一刻 zǎoshang qī diǎn yī kè
C. 早上七点半 zǎoshang qī diǎn bàn
D. 早上差一刻八点 zǎoshang qīchà yī kè bā diǎn

7. 一年有几个月? Yī nián yǒu jǐ gè yuè?	
A. 十二个月 Shí'èr gè yuè	
B. 十二月 Shí'èr yuè	
C. 十两个月 Shí liǎng gè yuè	
D. 十两月 Shí liǎng yuè	
8. 七月份有多少天? Qī yuèfèn yǒu duōshǎo tiān?	
A. 28 天	B. 29 天
C. 30 天	D. 31 天
9. 一个星期有几天 Yīgè xīngqī yǒu jǐ tiān	
A. 17 天	B. 27 天
C. 7 天	D. 30 天
10. 我下午两点差十分上课	
A. 14.10	B. 14.50
C. 13.50	D. 13.10
11. A : 你叫.....名字? Nǐ jiào..... Míngzì?	
B : 我叫马丽。Wǒ jiào mǎ lì.	
A. 谁 Shéi	B. 什么 Shénme
C. 贵姓 Guìxìng	D. 吗 Ma
12. 我.....张, 他.....姓张。 Wǒ..... Zhāng, tā..... Xìng zhāng	
A. 姓, 是 Xìng, Shì	B. 姓, 也 Xìng, Yě
C. 是, 也 Xìng, Yě	D. 是, 好 Shì, Hǎo
13. A : 他是.....? Tā shì.....?	
B : 他是张老师。Tā shì zhāng lǎoshī.	
A. 贵姓 Guìxìng	B. 吗 Ma
C. 谁 Shéi	D. 什么 Shénme

14. A : 认识你很高兴。 Rènshì nǐ hěn gāoxìng
 B :
- A. 认识你高兴 Rènshì nǐ gāoxìng
 B. 谢谢你 Xièxiè nǐ
 C. 认识你我也很高兴 Rènshì nǐ wǒ yě hěn gāoxìng
 D. 不客气 Bù kèqì

15. 玛丽 : 您们好! 我叫玛丽。他叫李明, 他是我的老师。
 mǎlì: Nínmen hǎo! Wǒ jiào mǎlì. Tā jiào lǐmíng, tā
 我 : 您们好!
 Wǒ : Nínmen hǎo!
 问 : 谁是老师? Shéi shì lǎoshī
- A. 老师 Lǎoshī B. 李明 Lǐ míng
 C. 玛丽 Mǎlì D. 我 Wǒ

16. 玛丽的爸爸是.....。 Mǎlì de bàba shì.....
- A. 学校 Xuéxiào B. 学生 Xuéshēng
 C. 医院 Yīyuàn D. 老师 Lǎoshī

17. A :
- B : 我家有四口人。 Wǒjiā yǒu sì kǒu rén
- A. 你家有几口人? Nǐ jiā yǒu jǐ kǒu rén?
 B. 你是老师吗? Nǐ shì lǎoshī ma?
 C. 你是哪国人 Nǐ shì nǎ guó rén
 D. 你家在哪里? Nǐ jiā zài nǎlǐ?

18. A : 妈妈的妈妈叫什么?
 Māmā de māmā jiào shénme?
 B :
- A. 妈妈的妈妈叫奶奶 Māmā de māmā jiào nǎinai
 B. 妈妈的妈妈叫爷爷 Māmā de māmā jiào yéyé
 C. 妈妈的妈妈叫外婆 Māmā de māmā jiào wàipó
 D. 妈妈的妈妈叫外公 Māmā de māmā jiào wàigōng

<p>19. A : 爸爸的妈妈叫什么? Bàba de māmā jiào shénme?</p> <p>B :</p> <p>A. 爸爸的妈妈叫奶奶 Bàba de māmā jiào nǎinaì</p> <p>B. 爸爸的妈妈叫爷爷 Bàba de māmā jiào yéyé</p> <p>C. 爸爸的妈妈叫外婆 Bàba de māmā jiào wàipó</p> <p>D. 爸爸的妈妈叫外公 Bàba de māmā jiào wàigōng</p>
<p>20. 哥哥的爱好是什么? Gēgē de àihào shì shénme?</p> <p>A. 看书 Kànshū</p> <p>B. 学习 Xuéxí</p> <p>C. 学校 Xuéxiào</p> <p>D. 喜欢 Xǐhuān</p>
<p>21. 新新的生日是几月几号?</p> <p>Xīn xīn de shēngrì shì jǐ yuè jǐ hào?</p> <p>A. 九点五十 Jiǔ diǎn wǔshí</p> <p>B. 三月二十七号 Sān yuè èrshíqī hào</p> <p>C. 三年五个月 Sān nián wǔ gè yuè</p> <p>D. 十个月 Shí gè yuè</p>
<p>22. 三月四号是我的..... Sān yuè sì hào shì wǒ de....</p> <p>A. 日期 Rìqí</p> <p>B. 生日 Shēngrì</p> <p>C. 月 Yuè</p> <p>D. 星期 Xīngqí</p>
<p>23. A : 祝你生日快乐! Zhù nǐ shēngrì kuàilè!</p> <p>B :</p> <p>A. 你也一样! Nǐ yě yīyàng!</p> <p>B. 我也是! Wǒ yěshì!</p> <p>C. 不用谢! Bùyòng xiè!</p> <p>D. 谢谢你! Xièxiè nǐ!</p>

24. 小明, 你看, 还是小红让我送给小张的生日礼物。
这是.....的生日礼物。

Xiǎomíng, nǐ kàn, hái shì xiǎo hóng ràng wǒ
sòng gěi xiǎo zhāng de shēngrì lǐwù. Zhè
shì.....de
shēngrì lǐwù.

- A. 我的 Wǒ de
B. 小明 Xiǎomíng
C. 小张 Xiǎo zhāng
D. 小红 Xiǎo hóng

25. 小红: 你觉得这件蓝色的衣服怎么样? 我想送给小张。

小明: 我觉得小张不喜欢这件蓝色的, 你可以送这件绿色的或者那件白色的, 黄色的也还不错。 小红: 我不喜欢白色, 黄色的那件有点贵。 小红打算买.....的衣服

Xiǎo hóng: Nǐ juéde zhè jiàn lán sè de yīfú
zěnmeyàng? Wǒ xiǎng sòng gěi xiǎo zhāng.

Xiǎomíng: Wǒ juéde xiǎo zhāng bù xǐhuān zhè
jiàn lán sè de, nǐ kěyǐ sòng zhè jiàn lǜsè de
huòzhě nà jiàn báisè de, huángsè de yě hái bùcuò.
Xiǎo hóng: Wǒ bù xǐhuān báisè, huángsè dì nà jiàn
yǒudiǎn guì. Xiǎo hóng dǎsuàn mǎi de yīfú

- A. 白色 Báisè
B. 黄色 Huángsè
C. 蓝色 Lán sè
D. 绿色 Lǜsè

26. 中国人喜欢喝.....。 Zhōngguó rén xǐhuān hē.....

- A. 咖啡 Kāfēi
B. 米饭 Mǐfàn
C. 茶 Chá
D. 可乐 Kělè

27. 小妹放学回家很饿, 吃了两.....饭。

Xiǎo mèi fàngxué huí jiā hěn è, chīle liǎng ...
fàn

- A. 个 Gè
B. 瓶 Píng
C. 头 Tóu
D. 碗 Wǎn

28. 小红生病了，同学们买了三斤.....去看她。 Xiǎo hóng shēngbìngle, tóngxuémen mǎile sān jīn qù kàn tā	
A. 包 Bāo	B. 药 Yào
C. 橘子	D. 杯子 Bēizi
29. 寿司是.....。 Shòusī shì.....	
A. 老挝菜 Lǎowō cài	B. 日本菜 Rìběn cài
C. 越南菜 Yuènnán cài	D. 韩国菜 Hánguó cài
30. 小妹喜欢吃.....。 Xiǎo mèi xǐhuān chī.....	
A. 饺子 Jiǎozi	B. 汤 Tāng
C. 牛奶 Niúǎi	D. 粥 Zhōu

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียน (Post-test)
การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline
สำหรับนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ ให้นักเรียนทำทุกข้อ
2. ให้นักเรียนทำเครื่องหมายกากบาท (x) ลงในกระดาษคำตอบที่แจกให้
3. ให้เวลาทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง
4. ห้ามทำเครื่องหมายใด ๆ ในแบบทดสอบ
5. ห้ามนำแบบทดสอบออกนอกห้องสอบ

กระดาษคำตอบ

เลือกข้อ ก ให้ทำเครื่องหมาย X ทับช่องข้อ ก เมื่อต้องการเปลี่ยนคำตอบจากข้อ ก เป็นข้อ ง ให้ขีดเส้นทับช่อง ก แล้ว ให้ X ช่อง ง

ข้อ	A	B	C	D
1	X			
2				
3				

ข้อ	A	B	C	D
1	✖			X
2				
3				

คำชี้แจง : ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย (X) ลงในช่องว่างตรงกับข้อที่เห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียวในกระดาษคำตอบ	
1. A : 对不起! Duìbùqǐ B :	
A. 不用谢 Bùyòng xiè!	B. 谢谢 Xièxiè
C. 没关系 Méiguānxì	D. 再见 Zàijiàn
2. A : B : 我很好。Wǒ hěn hǎo	
A. 你好 Nǐ hǎo	B. 你好吗 Nǐ hǎo ma
C. 你很好 Nǐ hěn hǎo	D. 您好 Nín hǎo
3. A : B : 不用谢! Bùyòng xiè!	
A. 谢谢 Xièxiè	B. 对不起 Duìbùqǐ
C. 没关系 Méiguānxì	D. 再见 Zàijiàn
4. คำใดต่างจากพวก	
A. 早上好 Zǎoshang hǎo	B. 下午好 Xiàwǔ hǎo
C. 你好 Nǐ hǎo	D. 很好 Hěn hǎo
5. A : 老师,。 Lǎoshī, B : 同学们好! Tóngxuémen hǎo!	
A. 你 Nǐ	B. 你好吗? Nǐ hǎo ma?
C. 你很好 Nǐ hěn hǎo	D. 您好 Nín hǎo
6. 七月份有多少天? Qī yuèfèn yǒu duōshǎo tiān?	
A. 28 天	B. 29 天
C. 30 天	D. 31 天

7. 一年有几个月? Yī nián yǒu jǐ gè yuè?

- A. 十二个月 Shí'èr gè yuè
 B. 十二月 Shí'èr yuè
 C. 十两个月 Shí liǎng gè yuè
 D. 十两月 Shí liǎng yuè

8. 一个星期有几天 Yīgè xīngqī yǒu jǐ tiān

- A. 17 天
 B. 27 天
 C. 7 天
 D. 30 天

9. 现在几点? Xiànzài jǐ diǎn?

- A. 早上七点 zǎoshang qī diǎn
 B. 早上七点一刻 zǎoshang qī diǎn yī kè
 C. 早上七点半 zǎoshang qī diǎn bàn
 D. 早上差一刻八点 zǎoshang qīchà yī kè bā diǎn

10. 我下午两点差十分上课

- A. 14.10
 B. 14.50
 C. 13.50
 D. 13.10

11. A : 你叫.....名字?

Nǐ jiào..... Míngzì?

B : 我叫马丽。Wǒ jiào mǎ lì.

- A. 谁 Shéi
 B. 什么 Shénme
 C. 贵姓 Guìxìng
 D. 吗 Ma

12. A : 他是.....? Tā shì.....?

B : 他是张老师。Tā shì zhāng lǎoshī.

- A. 贵姓 Guìxìng
 B. 吗 Ma
 C. 谁 Shéi
 D. 什么 Shénme

17. A : 爸爸的妈妈叫什么? Bàba de māmā jiào shé nme?

B :

- A. 爸爸的妈妈叫奶奶 Bàba de māmā jiào nǎinai
B. 爸爸的妈妈叫爷爷 Bàba de māmā jiào yéyé
C. 爸爸的妈妈叫外婆 Bàba de māmā jiào wàipó
D. 爸爸的妈妈叫外公 Bàba de māmā jiào wàigōng

18. A : 妈妈的妈妈叫什么?

Māmā de māmā jiào shénme?

B :

- A. 妈妈的妈妈叫奶奶 Māmā de māmā jiào nǎinai
B. 妈妈的妈妈叫爷爷 Māmā de māmā jiào yéyé
C. 妈妈的妈妈叫外婆 Māmā de māmā jiào wàipó
D. 妈妈的妈妈叫外公 Māmā de māmā jiào wàigōng

19. 玛丽的爸爸是.....。Mǎlì de bàba shì.....

- A. 学校 Xuéxiào B. 学生 Xuéshēng
C. 医院 Yīyuàn D. 老师 Lǎoshī

20. 哥哥的爱好是什么? Gēgē de àihào shì shénme?

- A. 看书 Kànshū B. 学习 Xuéxí
C. 学校 Xuéxiào D. 喜欢 Xǐhuān

21. 新新的生日是几月几号?

Xīn xīn de shēngrì shì jǐ yuè jǐ hào?

- A. 九点五十 Jiǔ diǎn wǔshí
B. 三月二十七号 Sān yuè èrshíqī hào
C. 三年五个月 Sān nián wǔ gè yuè
D. 十个月 Shí gè yuè

22. A : 祝你生日快乐! Zhù nǐ shēngrì kuàilè!

B :

- A. 你也一样! Nǐ yě yīyàng! B. 我也是! Wǒ yěshì!
C. 不用谢! Bùyòng xiè! D. 谢谢你! Xièxiè nǐ!

23. 三月四号是我的....。Sān yuè sì hào shì wǒ de....	
A. 日期 Rìqí	B. 生日 Shēngrì
C. 月 Yuè	D. 星期 Xīngqí
24. 小明, 你看, 还是小红让我送给小张的生日礼物。这是.....的生日礼物。 Xiǎomíng, nǐ kàn, hái shì xiǎo hóng ràng wǒ sòng gěi xiǎo zhāng de shēngrì lǐwù. Zhè shì.....de shēngrì lǐwù.	
A. 我的 Wǒ de	B. 小明 Xiǎomíng
C. 小张 Xiǎo zhāng	D. 小红 Xiǎo hóng
25. 小红: 你觉得这件蓝色的衣服怎么样? 我想送给小张。 小明: 我觉得小张不喜欢这件蓝色的, 你可以送这件绿色的或者那件白色的, 黄色的也还不错。 小红: 我不喜欢白色, 黄色的那件有点贵。 小红打算买.....的衣服 Xiǎo hóng: Nǐ juéde zhè jiàn lán sè de yīfú zě nme yàng? Wǒ xiǎng sòng gěi xiǎo zhāng. Xiǎomíng: Wǒ juéde xiǎo zhāng bù xǐhuān zhè jiàn lán sè de, nǐ kěyǐ sòng zhè jiàn lǜsè de huòzhě nà jiàn báisè de, huángsè de yě hái bùcuò. Xiǎo hóng: Wǒ bù xǐhuān báisè, huángsè de nà jiàn yǒudiǎn guì. Xiǎo hóng dǎsuàn mǎi de yīfú	
A. 白色 Báisè	B. 黄色 Huángsè
C. 蓝色 Lán sè	D. 绿色 Lǜsè
26. 小妹喜欢吃.....。Xiǎo mèi xǐhuān chī.....	
A. 饺子 Jiǎozi	B. 汤 Tāng
C. 牛奶 Niúniǎi	D. 粥 Zhōu
27. 寿司是.....。Shòusī shì.....	
A. 老挝菜 Lǎowō cài	B. 日本菜 Rìběn cài
C. 越南菜 Yuènnán cài	D. 韩国菜 Hánguó cài

28. 小红生病了，同学们买了三斤.....去看她。

Xiǎo hóng shēngbìngle, tóngxuémen mǎile sān jīn

..... qù kàn tā

A. 包 Bāo

B. 药 Yào

C. 橘子 Júzi

D. 杯子 Bēizi

29. 小妹放学回家很饿，吃了两.....饭。

Xiǎo mèi fàngxué huí jiā hěn è, chīle liǎng ... fà

n

A. 个 Gè

B. 瓶 Píng

C. 头 Tóu

D. 碗 Wǎn

30. 中国人喜欢喝..... Zhōngguó rén xǐhuān hē.....

A. 咖啡 Kāfēi

B. 米饭 Mǐfàn

C. 茶 Chá

D. 可乐 Kělè

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

เฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pre-test)

ข้อ	เฉลย
1	A
2	C
3	D
4	B
5	D
6	B
7	A
8	D
9	C
10	C
11	B
12	B
13	C
14	C
15	B
16	D
17	A
18	C
19	A
20	A
21	B
22	B
23	D
24	C
25	D
26	C
27	D
28	C
29	B
30	A

เฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (Post-test)

ข้อ	เฉลย
1	C
2	B
3	A
4	D
5	D
6	D
7	A
8	C
9	B
10	C
11	B
12	C
13	B
14	B
15	C
16	A
17	A
18	C
19	D
20	A
21	B
22	D
23	B
24	C
25	D
26	A
27	B
28	C
29	D
30	C

แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline
สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

1. คำชี้แจง

1. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

2. แบบประเมินผลความพึงพอใจ มี 20 ข้อ ให้นักเรียนทำให้ครบทุกข้อ

3. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามได้เพียง 1 คำตอบ และให้ตอบให้ครบทุกข้อ โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียน ดังนี้

5 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด

4 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก

3 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับ ปานกลาง

2 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับ น้อย

1 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับ น้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านเนื้อหา					
1. เนื้อหาที่เรียนสอดคล้องและเข้าใจได้ง่าย					
2. เนื้อหาที่เรียนเหมาะสมกับระดับความสามารถ และความต้องการของนักเรียน					
3. เนื้อหาที่เรียนช่วยพัฒนาการออกเสียงของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น					
4. เนื้อหาที่เรียนมีความน่าสนใจ และสามารถนำไปปรับใช้กับรายวิชาอื่น ๆ ได้					
5. ครูมีวิธีสอนที่ช่วยให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ น่าสนใจ สนุก และตื่นเต้น					
2. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน					
6. ครูเตรียมการสอน มีสื่อที่ช่วยให้นักเรียนได้รับการเสริมแรงในการค้นหาคำตอบ					
7. ครูมีความรู้ และประสบการณ์ในเนื้อหาที่สอน					
8. นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้งการฟัง การพูด และการเขียน จนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออก					

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9. นักเรียนชื่นชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ฝึกให้เกิดการทำงานเป็นกลุ่ม					
10. เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนแต่ละหน่วยมีกิจกรรมไม่ซ้ำซ้อนและเหมาะสมกับเวลา					
3. ด้านสื่อการเรียนการสอน					
11. เอกสารประกอบการเรียนการสอนมีความเหมาะสมเชื่อมโยงกับเนื้อหาที่เรียน และช่วยทำให้เข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น					
12. นักเรียนมีส่วนร่วมในการผลิต และใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนแต่ละหน่วยการเรียน					
13. สื่อการเรียนการสอนมีความหลากหลายไม่ซ้ำซ้อนกับหน่วยการเรียนแต่ละชุด					
14. ใช้แหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียน และนอกห้องเรียนในการเรียนรู้และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม					
15. เวลาที่ใช้ในการศึกษานอกสถานที่ที่เหมาะสมกับการเรียนรู้					
4. ด้านการประเมินผล					
16. ครูผู้สอนแจ้งวิธีการประเมินผลให้นักเรียนทราบล่วงหน้า					
17. วิธีการวัดและประเมินผลกิจกรรม เกณฑ์การให้คะแนนที่ครูกำหนดมีความชัดเจน และเหมาะสม					
18. นักเรียนทราบคะแนนผลงานของตนเอง และพอใจกับคะแนนสอบย่อย คะแนนฝึกทักษะ และการทดสอบในแต่ละครั้ง					
19. การประเมินผลตรงตามเนื้อหาที่เรียน และครูให้คะแนนทุกกิจกรรมด้วยความเที่ยงตรงยุติธรรม					
20. ระดับผลการประเมินของนักเรียนแต่ละคนมีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน					

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3.1 ด้านเนื้อหา

.....

.....

.....

3.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

.....

.....

.....

3.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน

.....

.....

.....

3.4 ด้านการประเมินผล

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

การจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

คำชี้แจง แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เพื่อประเมินประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 จำนวน 6 แผน โดยประเมินทั้ง 6 ด้าน ดังนี้ ด้านสาระการเรียนรู้ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านเนื้อหา ด้านกระบวนการจัดกิจกรรม ด้านสื่อการสอน อุปกรณ์ แหล่งการเรียนรู้ และด้านการวัดประเมินผล

โดยพิจารณาคุณภาพของในแต่ละด้านว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เกณฑ์การประเมิน มี 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	มีคุณภาพระดับ	ดีมาก
4	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	มีคุณภาพระดับ	ดี
3	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	มีคุณภาพระดับ	ค่อนข้างดี
2	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	มีคุณภาพระดับ	พอใช้
1	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	มีคุณภาพระดับ	ควรปรับปรุง

ตารางที่ ข.1

ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

	รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	สรุปความเหมาะสม
1. สาระการเรียนรู้				
1.1	สอดคล้องกับตัวชี้วัด	4.60	0.54	มากที่สุด
1.2	มีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ได้จริง	4.80	0.44	มากที่สุด
1.3	เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4.40	0.54	มาก
1.4	มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4.60	0.54	มากที่สุด
2. จุดประสงค์ของการเรียนรู้				
2.1	สอดคล้องกับเนื้อหา	4.20	0.44	มาก
2.2	ข้อความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4.80	0.44	มากที่สุด
2.3	สามารถประเมินพฤติกรรมที่ต้องการได้	4.60	0.54	มากที่สุด
3. เนื้อหา				
3.1	มีความชัดเจน เข้าใจง่าย และน่าสนใจ	4.00	0.70	มาก
3.2	สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้	4.20	0.44	มาก

(ต่อ)

ตารางที่ ข.1 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	สรุปความเหมาะสม
3.3 เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน	4.80	0.44	มากที่สุด
3.4 กำหนดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลาที่เรียน	3.60	0.54	มาก
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้			
4.1 น่าสนใจ	4.40	0.89	มาก
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	3.60	0.54	มาก
4.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.40	0.54	มาก
4.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.20	0.44	มาก
4.5 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	4.40	0.54	มาก
5. สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	0.44	มากที่สุด
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	3.80	0.83	มาก
5.3 กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน	4.00	0.70	มาก
5.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน	3.60	0.54	มาก
6. การวัดและประเมินผล			
6.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.80	0.44	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้	4.40	0.54	มาก
6.3 สามารถวัดพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย	3.20	0.44	ปานกลาง
6.4 เกณฑ์การประเมินที่กำหนดเหมาะสม และสามารถนำไปเป็นเครื่องมือในการประเมินผลได้	4.20	0.83	มาก
โดยรวม	4.27	0.68	มาก

**ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้
ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาข้อความในแต่ละข้อต่อไปนี้ว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นวัดได้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ตารางที่ ข.2

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

ข้อสอบ ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
2	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
3	1	1	0	1	1	4	.80	สอดคล้อง
4	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
5	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
6	0	1	1	1	1	4	.80	สอดคล้อง
7	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
8	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
9	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
10	1	0	1	1	1	4	.80	สอดคล้อง
11	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
12	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
13	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
14	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
15	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
16	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
17	1	1	1	1	0	4	.80	สอดคล้อง
18	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
19	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
20	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง

(ต่อ)

ตารางที่ ข.2 (ต่อ)

ข้อสอบ ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	รวม IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
21	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
22	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
23	0	1	1	1	1	4	.80	สอดคล้อง
24	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
25	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
26	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
27	1	1	1	0	1	4	.80	สอดคล้อง
28	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
29	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
30	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ ข.3

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

ข้อสอบข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.69	0.35
2	0.66	0.41
3	0.54	0.41
4	0.57	0.35
5	0.57	0.35
6	0.60	0.41
7	0.69	0.35
8	0.57	0.35
9	0.60	0.41
10	0.69	0.35
11	0.63	0.35
12	0.57	0.47
13	0.63	0.35
14	0.63	0.35
15	0.60	0.29
16	0.57	0.47
17	0.51	0.35
18	0.63	0.35
19	0.49	0.41
20	0.63	0.35
21	0.54	0.29
22	0.57	0.35
23	0.60	0.53
24	0.60	0.41
25	0.49	0.41
26	0.57	0.35

(ต่อ)

ตารางที่ ข.3 (ต่อ)

ข้อสอบข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
27	0.69	0.35
28	0.57	0.35
29	0.60	0.41
30	0.63	0.35

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

**ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร**

ตารางที่ ข.4

ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

ข้อสอบข้อที่	P	q	pq
1	0.69	0.31	0.22
2	0.66	0.34	0.23
3	0.54	0.46	0.25
4	0.57	0.43	0.24
5	0.57	0.43	0.24
6	0.60	0.40	0.24
7	0.69	0.31	0.22
8	0.57	0.43	0.24
9	0.60	0.40	0.24
10	0.69	0.31	0.22
11	0.63	0.37	0.23
12	0.57	0.43	0.24
13	0.63	0.37	0.23
14	0.63	0.37	0.23
15	0.60	0.40	0.24
16	0.57	0.43	0.24
17	0.51	0.49	0.25
18	0.63	0.37	0.23
19	0.49	0.51	0.25
20	0.63	0.37	0.23
21	0.54	0.46	0.25
22	0.57	0.43	0.24
23	0.60	0.40	0.24
24	0.60	0.40	0.24
25	0.49	0.51	0.25
26	0.57	0.43	0.24
27	0.69	0.31	0.22
28	0.57	0.43	0.24

(ต่อ)

ตารางที่ ข.4 (ต่อ)

ข้อสอบข้อที่	P	q	pq
29	0.60	0.40	0.24
30	0.63	0.37	0.23
		Σpq	7.13

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

**ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะ
การพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาข้อความในแต่ละข้อต่อไปนี้ว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นวัดได้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ตารางที่ ข.5

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
2	1	0	1	1	1	5	.08	สอดคล้อง
3	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
4	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
5	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง

หมายเหตุ. ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารอยู่ระหว่าง 0.60 -1.00

**ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจมีต่อกิจกรรมการเรียนรู้
ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

ตารางที่ ข.6

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจมีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

ข้อที่	รายการ	ผลการพิจารณา					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		ของผู้เชี่ยวชาญคนที่						
		1	2	3	4	5		
ด้านเนื้อหา								
1.	เนื้อหาที่เรียนสอดคล้องและเข้าใจได้ง่าย	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
2.	เนื้อหาที่เรียนเหมาะสมกับระดับความสามารถและความต้องการของนักเรียน	1	1	0	1	1	0.8	ใช้ได้
3.	เนื้อหาที่เรียนช่วยพัฒนาการออกเสียงของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
4.	เนื้อหาที่เรียนมีความน่าสนใจ และสามารถนำไปปรับใช้กับรายวิชาอื่น ๆ ได้	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
5.	ครูมีวิธีสอนที่ช่วยทำให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจสนุก และตื่นเต้น	1	1	1	0	1	0.8	ใช้ได้
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน								
6.	ครูเตรียมการสอน มีสื่อที่ช่วยให้นักเรียนได้รับการเสริมแรงในการค้นหาคำตอบ	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
7.	ครูมีความรู้ และประสบการณ์ในเนื้อหาที่สอน	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
8.	นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้งการฟัง การพูด และการเขียน จนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออก	1	1	1	1	0	0.8	ใช้ได้
9.	นักเรียนชื่นชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ฝึกให้เกิดการทำงานเป็นกลุ่ม	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
10.	เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนแต่ละหน่วยมีกิจกรรมไม่ซ้ำซ้อนและเหมาะสมกับเวลา	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้

(ต่อ)

ตารางที่ ข.6 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	ผลการพิจารณา					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		ของผู้เชี่ยวชาญคนที่						
		1	2	3	4	5		
ด้านสื่อการเรียนการสอน								
11.	เอกสารประกอบการเรียนการสอนมีความเหมาะสมเชื่อมโยงกับเนื้อหาที่เรียน และช่วยให้เข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
12.	นักเรียนมีส่วนร่วมในการผลิต และใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้	1	1	1	0	1	0.8	ใช้ได้
13.	สื่อการเรียนการสอนมีความหลากหลาย ไม่ซ้ำซ้อนกับหน่วยการเรียนรู้แต่ละชุด	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
14.	ใช้แหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียน และนอกห้องเรียนในการเรียนรู้และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
15.	เวลาที่ใช้ในการศึกษานอกสถานที่ที่เหมาะสมกับการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
ด้านการประเมินผล								
16.	ครูผู้สอนแจ้งวิธีการประเมินผลให้นักเรียนทราบล่วงหน้า	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
17.	วิธีการวัดและประเมินผลกิจกรรม เกณฑ์การให้คะแนนที่ครูกำหนดมีความชัดเจนเหมาะสม	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
18.	นักเรียนทราบคะแนนผลงานของตนเอง และพอใจกับคะแนนสอบย่อย ฝึกทักษะ แต่ละครั้ง	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
19.	การประเมินผลตรงตามเนื้อหาที่เรียน และครูให้คะแนนทุกกิจกรรมด้วยความเที่ยงตรงยุติธรรม	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
20.	ระดับผลการประเมินของนักเรียนแต่ละคนมีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน	1	0	1	1	1	0.8	ใช้ได้

ภาคผนวก ค

การวิเคราะห์ข้อมูล

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ค.1

ผลวิเคราะห์หาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

เลขที่	แผนที่ 1		แผนที่ 2		แผนที่ 3		แผนที่ 4		แผนที่ 5		แผนที่ 6		รวม (E ₁) (240)	คะแนน ก่อน เรียน (30)	คะแนน หลัง เรียน (E ₂) (30)						
	ใบงาน (5)	ทักษะการพูดภาษาจีน (30)	ใบงาน (5)	ทักษะการพูดภาษาจีน (30)	ใบงาน (5)	ทักษะการพูดภาษาจีน (30)	ใบงาน (5)	ทักษะการพูดภาษาจีน (30)	ใบงาน (5)	ทักษะการพูดภาษาจีน (30)	ใบงาน (5)	ทักษะการพูดภาษาจีน (30)									
1	3	26	4	4	26	5	4	26	4	4	26	4	4	27	4	4	27	4	206	20	26
2	4	25	5	4	26	4	4	26	4	4	25	4	4	26	4	4	26	4	203	19	25
3	3	26	5	4	25	5	4	27	4	4	27	4	3	27	5	4	26	4	207	19	24
4	5	25	4	4	26	5	4	27	4	5	26	4	4	26	5	4	27	4	209	21	28
5	3	27	5	5	27	5	4	28	4	4	27	4	4	25	5	4	25	4	210	20	25
6	4	28	4	5	27	5	5	26	5	4	28	3	4	27	4	4	26	4	213	17	27
7	4	27	5	4	28	5	4	27	5	3	27	4	4	28	4	5	26	5	215	20	25
8	3	25	5	4	26	4	3	26	5	4	27	4	4	28	4	4	27	5	208	19	27
9	3	25	4	3	27	4	4	25	5	4	26	4	4	29	4	4	28	5	208	20	26
10	3	26	4	4	27	4	3	26	4	4	27	4	5	27	4	4	29	5	210	21	26
11	4	26	4	4	28	4	3	27	5	4	27	5	4	26	4	5	28	5	213	20	25
12	3	27	5	3	28	5	4	28	4	3	26	5	4	27	4	5	29	4	214	19	23
13	4	26	5	4	27	5	5	26	5	4	27	4	4	28	4	5	27	5	215	18	25
14	4	26	5	4	27	5	4	27	4	5	27	4	4	27	5	4	26	4	212	17	26
15	4	25	5	5	26	4	4	26	4	4	28	4	3	28	4	4	27	5	210	20	27
16	4	27	4	5	26	5	4	28	4	4	26	4	3	28	4	4	28	4	212	19	26
17	3	27	5	4	28	4	4	27	5	4	26	4	4	26	4	4	26	5	210	18	28
18	4	28	5	4	27	5	5	26	5	4	26	4	4	26	5	3	27	4	212	19	27
19	5	28	5	3	29	5	5	29	5	4	25	5	4	25	5	4	25	5	216	20	27
20	4	25	4	3	27	4	4	28	4	4	26	4	5	26	5	4	28	4	209	19	24
21	3	26	4	5	26	4	4	27	4	4	26	4	5	28	4	4	28	4	210	19	25
22	4	26	5	4	26	5	4	26	4	4	27	4	4	25	4	4	27	4	207	18	26
23	4	27	5	4	25	5	4	27	4	3	27	5	4	28	5	5	28	4	214	20	25
24	4	27	4	4	26	4	4	25	4	4	26	5	4	27	4	5	27	4	208	17	26
25	3	26	4	4	26	4	3	26	4	5	27	4	4	26	4	5	26	4	205	19	24
26	5	27	4	4	27	4	4	27	5	5	26	4	5	27	4	4	25	4	211	18	25
27	3	28	5	4	26	4	4	28	4	5	26	4	4	28	5	4	29	4	215	18	27
28	3	27	5	3	27	4	4	27	4	4	25	4	4	28	5	4	28	4	210	19	27
29	4	28	5	4	28	5	4	27	5	4	26	3	4	26	4	5	26	4	212	20	26
30	4	29	5	4	29	5	4	26	4	4	27	5	5	27	5	4	27	5	219	19	26
31	5	27	4	4	27	5	5	26	4	4	26	4	4	26	4	4	26	4	209	20	27

(ต่อ)

ตารางที่ ค.1 (ต่อ)

เลขที่	แผนที่ 1		แผนที่ 2		แผนที่ 3		แผนที่ 4		แผนที่ 5		แผนที่ 6		รวม (E ₁) (240)	คะแนน นก่อน เรียน (30)	คะแนน หลัง เรียน (E ₂) (30)						
	ใบงาน (5)	ทักษะการพูดภาษาจีน (30)	ใบงาน (5)	ทักษะการพูดภาษาจีน (30)	ใบงาน (5)	ทักษะการพูดภาษาจีน (30)	ใบงาน (5)	ทักษะการพูดภาษาจีน (30)	ใบงาน (5)	ทักษะการพูดภาษาจีน (30)	ใบงาน (5)	ทักษะการพูดภาษาจีน (30)									
32	4	28	5	5	27	5	4	26	4	4	26	4	4	27	4	4	25	4	210	19	24
33	4	29	5	4	28	4	4	27	4	5	27	4	4	28	5	4	26	5	217	18	27
34	3	27	4	4	28	5	4	28	5	4	26	5	3	27	5	5	27	4	214	18	28
35	4	25	4	4	27	5	4	28	4	4	27	5	4	27	4	4	28	5	213	17	28
รวม		1,223			1,242			1,230			1,214			1,236			1,241		7,386	664	908
		34.94			35.49			35.14			34.69			35.31			35.46		211.03	18.97	25.94
S.D.		1.61			1.20			1.24			0.90			1.13			1.42		3.51	1.10	1.30
ร้อยละ		87.36			88.71			87.86			86.71			88.29			88.64		87.92	63.24	86.78

ตารางที่ ค.2

ประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ประสิทธิภาพ	คะแนนเต็ม	จำนวนนักเรียน	แผนการจัดการเรียนรู้		
				S.D.	ร้อยละ
E ₁	240	35	211.03	3.51	87.92
E ₂	30	35	25.94	1.30	86.78
สรุปผล			E ₁ /E ₂ เท่ากับ 87.92/ 86.78		

ตารางที่ ค.3

คะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยวิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (30)	คะแนนหลังเรียน (30)	T	Sig.
1	20	26	22.63	.000
2	19	25		
3	19	24		
4	21	28		
5	20	25		
6	17	27		
7	20	25		
8	19	27		
9	20	26		
10	21	26		
11	20	25		
12	19	23		
13	18	25		
14	17	26		
15	20	27		
16	19	26		
17	18	28		
18	19	27		
19	20	27		
20	19	24		
21	19	25		
22	18	26		
23	20	25		
24	17	26		
25	19	24		
26	18	25		
27	18	27		
28	19	27		
29	20	26		
30	19	26		

(ต่อ)

ตารางที่ ค.3 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (30)	คะแนนหลังเรียน (30)	T	Sig.
31	20	27		
32	19	24		
33	18	27		
34	18	28		
35	17	28		
รวม	664	908		
\bar{X}	18.97	25.94		
S.D.	1.10	1.30		
ร้อยละ	87.92	86.78		

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ค.4

ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ผลรวมคะแนน		ดัชนีประสิทธิผล
		ก่อนเรียน	หลังเรียน	
35	30	664	908	0.6321

ตารางที่ ค.5

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
หลังเรียน	35	30	25.94	1.30	8.81	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ ค.6

ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline

ข้อ	รายการประเมิน	จำนวนนักเรียน		ระดับความพึงพอใจ
		(\bar{X})	(S.D.)	
ด้านเนื้อหา				
1.	เนื้อหาที่เรียนสอดคล้องและเข้าใจได้ง่าย	3.91	0.65	มาก
2.	เนื้อหาที่เรียนเหมาะสมกับระดับความสามารถ และความต้องการของนักเรียน	4.74	0.50	มากที่สุด
3.	เนื้อหาที่เรียนช่วยพัฒนาการออกเสียงของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น	4.46	0.65	มาก
4.	เนื้อหาที่เรียนมีความน่าสนใจ และสามารถนำไปปรับใช้กับรายวิชาอื่น ๆ ได้	4.63	0.54	มากที่สุด
5.	ครุมีวิธีสอนที่ช่วยให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่า สนุก และตื่นเต้น	4.54	0.61	มากที่สุด
รวมด้านเนื้อหา		4.46	0.60	มาก

(ต่อ)

ตารางที่ ค.6 (ต่อ)

ข้อ	รายการประเมิน	จำนวนนักเรียน (\bar{X})	ระดับ ความ พึงพอใจ (S.D.)
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน			
6.	ครูเตรียมการสอน มีสื่อที่ช่วยให้นักเรียนได้รับการเสริมแรงใน การค้นหาคำตอบ	4.43	0.60 มาก
7.	ครูมีความรู้ และประสบการณ์ในเนื้อหาที่สอน	4.37	0.64 มาก
8.	นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้งการฟัง การพูด และการเขียน จนมี ความมั่นใจและกล้าแสดงออก	4.51	0.70 มากที่สุด
9.	นักเรียนชื่นชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ฝึกให้เกิดการ ทำงานเป็นกลุ่ม	4.49	0.61 มาก
10.	เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนแต่ละหน่วยมีกิจกรรม ไม่ซ้ำซ้อนและเหมาะสมกับเวลา	4.63	0.54 มากที่สุด
	รวมด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	4.49	0.62 มาก
11.	เอกสารประกอบการเรียนการสอนมีความเหมาะสม เชื่อมโยงกับเนื้อหาที่เรียน และช่วยทำให้เข้าใจบทเรียนดี ยิ่งขึ้น	4.11	0.75 มาก
12.	นักเรียนมีส่วนร่วมในการผลิต และใช้สื่อประกอบการเรียน การสอนแต่ละหน่วยการเรียน	4.23	0.77 มาก
13.	สื่อการเรียนการสอนมีความหลากหลายไม่ซ้ำซ้อน กับหน่วย การเรียนแต่ละชุด	4.34	0.72 มาก
14.	ใช้แหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียน และนอกห้องเรียนในการเรียน และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม	4.43	0.65 มาก
15.	เวลาที่ใช้ในการศึกษานอกสถานที่ที่เหมาะสมกับการเรียนรู้	4.34	0.59 มาก
	รวมด้านสื่อการเรียนการสอน	4.29	0.70 มาก
ด้านการประเมินผล			
16.	ครูผู้สอนแจ้งวิธีการประเมินผลให้นักเรียนทราบล่วงหน้า	4.77	0.42 มากที่สุด
17.	วิธีการวัดและประเมินผลกิจกรรม เกณฑ์การให้คะแนนที่ ครูกำหนดมีความชัดเจน และเหมาะสม	4.43	0.65 มาก
18.	นักเรียนทราบคะแนนผลงานของตนเอง และพอใจกับ คะแนนสอบย่อย คะแนนฝึกทักษะ และการทดสอบใน แต่ละครั้ง	4.63	0.59 มากที่สุด

(ต่อ)

ตารางที่ ค.6 (ต่อ)

ข้อ	รายการประเมิน	จำนวนนักเรียน		ระดับ
		(\bar{X})	(S.D.)	ความพึงพอใจ
19.	การประเมินผลตรงตามเนื้อหาที่เรียน และครูให้คะแนนทุกกิจกรรมด้วยความเที่ยงตรงยุติธรรม	4.54	0.56	มากที่สุด
20.	ระดับผลการประเมินของนักเรียนแต่ละคนมีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน	4.20	0.79	มาก
รวมด้านการประเมินผล		4.51	0.61	มากที่สุด
รวม		4.43	0.63	มาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ง

รายนามผู้เชี่ยวชาญ และหนังสือขอความอนุเคราะห์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ดร.นิคม สุวพงษ์
ปร.ด. การบริหารและการจัดการศึกษา
ข้าราชการบำนาญอดีตรักษาการพิเศษเชี่ยวชาญ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1
2. ดร.อุปกรณ์ ดีเสมอ
ปร.ด. ยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
ตำแหน่งผู้อำนวยการกองกิจการสภาองค์กรบริหารส่วนจังหวัด
องค์กรบริหารส่วนจังหวัดร้อยเอ็ด
3. นางทัศนีย์ ศรีมันตะ
ศศ.บ. ภาษาจีน
ตำแหน่งอาจารย์ประจำหลักสูตรวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
4. นางเยาวลักษณ์ น้อยนาแสง
กศ.ม. การวัดผลการศึกษา
ตำแหน่งครูชำนาญการพิเศษ (ค.ศ.3)
วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด
5. อาจารย์ Ma honghong
ครูแลกเปลี่ยนจากประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
สังกัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๐๗๙๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๕๔๐๐๐

๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน อาจารย์ ดร.นิคม สุวพงษ์

ด้วย นางสาวขวัญชนก เสนะวิณิน รหัสประจำตัว ๕๙๘๒๑๐๕๒๐๑๐๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้ Storyline สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นุชิต บุญทองเถิง)
รองคณบดี รักษาราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๐๗๙๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน อาจารย์ ดร.อุภกรณ์ ดีเสมอ

ด้วย นางสาวขวัญชนก เสนะวีณิน รหัสประจำตัว ๕๙๘๒๑๐๕๒๐๑๐๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้ Storyline สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นุชิต บุญทองเถิง)
รองคณบดี รักษาราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒

ที่ คศ พิเศษ/๒๕๖๑

วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ทัศนวิทย์ ศรีมันตะ

ด้วย นางสาวขวัญชนก เสนะวิณิน รหัสประจำตัว ๕๙๘๒๑๐๕๒๐๑๐๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้ Storyline สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
 มา ณ โอกาสนี้

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นุชิต บุญทองเถิง)

รองคณบดี รักษาราชการแทน

คณบดีคณะครุศาสตร์

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๐๗๙๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน คุณเยาวลักษณ์ น้อยนาแสง

ด้วย นางสาวขวัญชนก เสนะวิณิน รหัสประจำตัว ๕๙๘๒๑๐๕๒๐๑๐๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้ Storyline สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นุชิต บุญทองเถิง)
รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒

ที่ ศศ พิเศษ/๒๕๖๑

วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน Miss Ma Honghong

ด้วย นางสาวขวัญชนก เสนะวีณิน รหัสประจำตัว ๕๙๘๒๑๐๕๒๐๑๐๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้ Storyline สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
 มา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นุชิต บุญทองเล็ง)

รองคณบดี รักษาราชการแทน

คณบดีคณะครุศาสตร์

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๐๗๙๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๕๔๐๐๐

๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด

ด้วย นางสาวขวัญชนก เสนะวิณิน รหัสประจำตัว ๕๙๘๒๑๐๕๒๐๑๐๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้ Storyline สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยกับประชากร คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ จำนวน ๓๕ คน เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเจิง)
รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๐๗๗๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพร้อยเอ็ด

ด้วย นางสาวขวัญชนก เสนะวีณิน รหัสประจำตัว ๕๙๘๒๑๐๕๒๐๑๐๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้ Storyline สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือ และเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยกับประชากร คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๒ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเจิง)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นางสาวขวัญชนก เสนะวีณิน
วัน เดือน ปี เกิด	6 พฤษภาคม 2533
ที่อยู่ปัจจุบัน	238 หมู่ที่ 20 ตำบลรอบเมือง อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด 45000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครูอัตราจ้าง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด
ประสบการณ์ทำงาน	เจ้าหน้าที่บริหารธุรกิจ ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด สาขาโรบินสัน
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2556	ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยซีหนาน
พ.ศ. 2562	ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ชื่อเรื่อง	: การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2
ผู้วิจัย	: นางสาวขวัญชนก เสนะวีณิน
ปริญญา	: ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน)
อาจารย์ที่ปรึกษา	: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเถิง
ปีการศึกษา	: 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline (3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้วิธีการสอนแบบ Storyline และ(4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ 2 จำนวน 35 คน แผนกช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline รวม 6 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน เป็นลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที่ (t-test for Dependent sample)

ผลการวิจัยพบว่า (1) กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.92/86.78 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (2) ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline มีค่าเท่ากับ 0.6321 หรือมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 63.21 (3) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ(4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรม

การเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีสอนแบบ Storyline โดยรวมอยู่ในระดับ
มาก ($\bar{X} = 4.43, S.D. = 0.63$)

คำสำคัญ : การพัฒนาทักษะการพูด, ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร, วิธีสอนแบบ Storyline

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Title: Developing Chinese Speaking Skills of Communication of Storyline Method for Group 2 Vocational Certificate Students

Author : Miss.Kwanchanok Senaveenin

Degree : M.Ed. (Curriculum and Instruction)

Advisors : Assistant Professor Dr.Surakarn Jangharn
Assistant Professor Dr.Poosit Boontongtherng

Year : 2019

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to develop of Chinese for communication by using Story line Method for second year vocational certificate students with the efficiency at 80/80 2) to study the effectiveness index of Chinese for communication learning by using Story line Method for second year vocational certificate students 3) to compare learning achievement on Chinese for communication 1 by using Story line Method with the standard 80 percentage criterion 4) to study students' satisfaction toward the learning activity by using Story line Method. The samples of the study were 35 second year vocational certificate students, Electrical Power in the first semester of academic year 2561 at Roi-et Technical College, selected with Cluster Sampling. The research instruments were five lesson plans by using Storyline Method, the achievement test, and a students' self-assessment form. The statistics used for data analyses were mean, standard deviation and t-test for Dependent Sample.

The research findings were as follows: 1) The efficiency index of the lesson plans on Chinese for communication by using Storyline Method was 87.92/86.78 which was higher than the standard criteria set at 80/80 2) The effectiveness index of Chinese for communication by using Story line Method was 0.6321 which indicated that the student's learning achievement increased 0.6321 or considering as 63.21 %. 3) The learning achievement scores of students that learned with Chinese for communication by using Story line Method were significantly higher than 80 percentages the efficiency at

the .05 level. 4) And the overall students' satisfaction with learning activity by using Story line Method was at a high level.

Keyword: Develop speaking skill, Chinese communication, Storyline method

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ ด้วยการให้ความช่วยเหลือแนะนำจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเถิง ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ให้ข้อคิดเห็น ตรวจสอบเนื้อหา และแก้ไขวิทยานิพนธ์มา โดยตลอด ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิสัน จุมปาแฝด ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ฤทธิ์ โสภา และอาจารย์ ดร.ธัญญลักษณ์ เขจรภักดี กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ให้คำปรึกษาชี้แนะ และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ ให้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ อาจารย์ ดร.นิคม สุวพงษ์ ข้าราชการบำนาญ อดีตศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 อาจารย์ ดร.อุปกรณ์ ดีเสมอ ผู้อำนวยการกองกิจการสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด อาจารย์ทัศนีย์วัลย์ ศรีมันตะ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม อาจารย์เยาวลักษณ์ น้อยนาแสง ครู ค.ศ. 3 วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด และ อาจารย์ Ma Hong Hong กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ที่ให้ข้อคิดเห็นและตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือวิจัย

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ตลอดจนคณะผู้บริหาร และคณะครูกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยเทคนิคร้อยเอ็ด ที่ให้คำแนะนำ และให้กำลังใจ จนทำให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

คุณค่าอันพึงได้จากวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยขอบบูชากับคุณพ่อ งามอาจ เสนาะวีณิน และคุณแม่สุรภา เสนาะวีณิน ตลอดจนคุณครู อาจารย์ ที่ได้ให้การศึกษอบรมสั่งสอน และมีผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดี

ความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้ ได้รับกำลังใจอย่างยิ่งจาก พ่อ แม่ ตลอดจนญาติมิตร และพี่น้อง ทุกคน จึงทำให้ผู้วิจัยมีกำลังใจ และมุ่งมั่นศึกษาจนประสบความสำเร็จ

นางสาวขวัญชนก เสนาะวีณิน